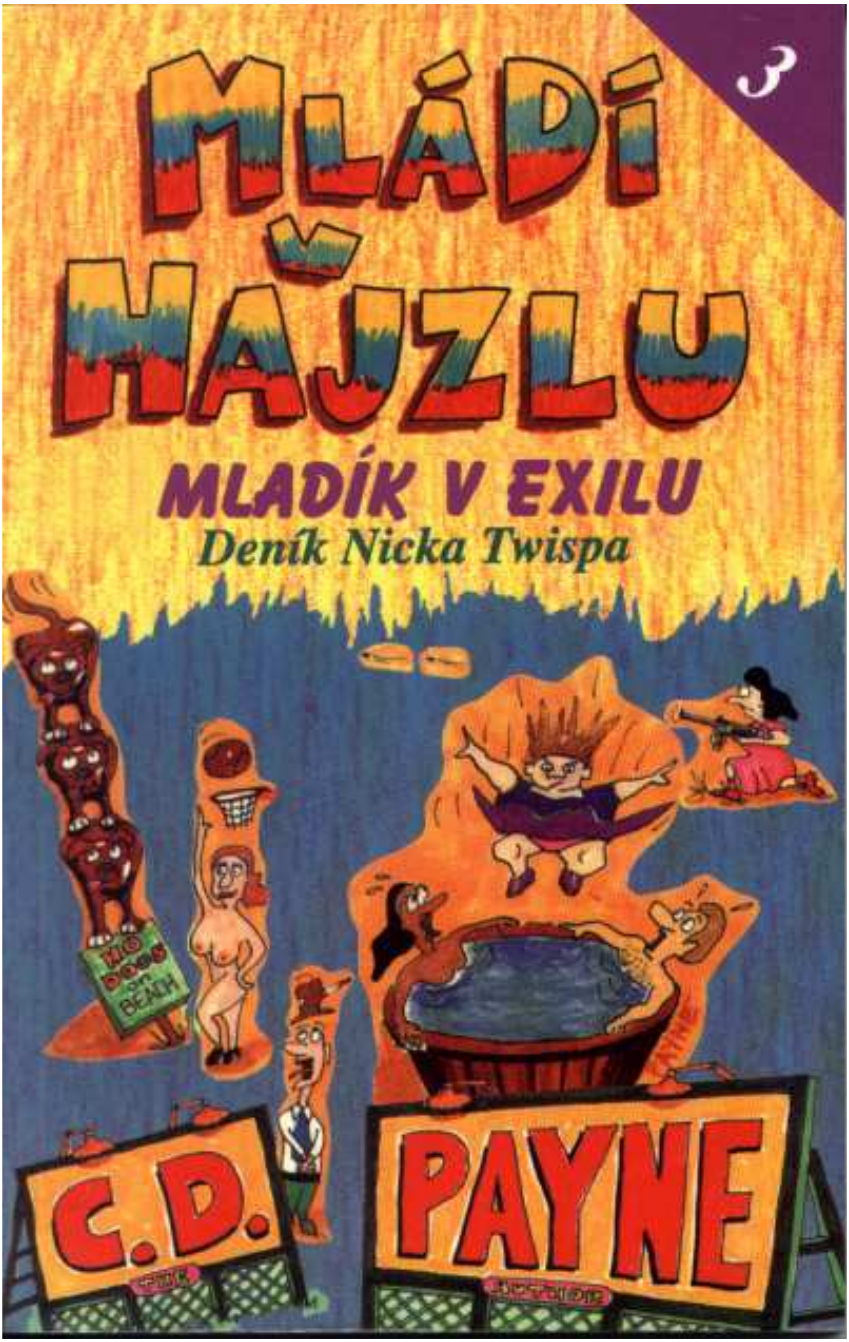

3
MLÁDÍ
HAJZLU
MLADÍK V EXILU
Deník Nicka Twispa
NO DOGS OR BEACH
C.D.
PAYNE

START

C. D. PAYNE

MLÁDÍ V HAJZLU

DENÍK NICKA TWISPA

KNIHA TŘETÍ

BRNO / 2006

3.

MLADÍK V EXILU

© C. D. Payne, 1993
Translation © Tamara Váňová, 1995
Cover Illustration © C. D. Payne, 1995
© JOTA, s.r.o., 2002
ISBN 80–7217–113–5

LISTOPAD

Pátek, 21. listopadu

Tak mi teda řekněte, co byste dělali na mým místě? Ste čtrnáctiletej příslušník intelektuální menšiny, zapuzenej všema svýma kamarádama, neúnavně naháněnej policejníma sborama tří okresů a chycenej do pasti mezi křováky sto padesát kiláků vod nejbližšího letiště, který je vaší jedinou nadějí.

Toto neřešitelný dilema sem včera neprodleně předložil k řešení Francoisovi Dillingerovi, svýmu druhým já, na něhož je vždycky spolehnutí, neb je to nesmírně vynalézavej sociopat.

„Naval dvacet centíků," řekl zachmuřeně a hřbetem ruky si přejel po svejch smyslenejch rtech přesně jako Jean Paul Belmondo.

Pak přijal po kapsách posbíraný mince a vložil je do otvoru automatu v ušmudlaný telefonní budce. Stála hned vedle stánku se sušenýma plátkama hovězího masa a koženýma opaskama, u první zaprášený benzínky, za cedulí oznamující, že město *Ukiah, Kalifornie, vás srdečně vítá*. Upravil si rozkrok a suverénně vytočil číslo.

„Haló," řekl, „chtěl bych mluvit s Tinou Manionovou. Tady je Nick. Nick Twisp. Kamarád ze školy."

Čtyřicet minut nato sme svištěli černou nocí směrem na jih. Tina řídila tu káru stejným způsobem, jakým psala články pro školní noviny: mizerně, ale s podivnou erotickou intenzitou. Měla pronikavý černý oči, hladkou snědou pleť, zajímavě zdvižený nosík a esteticky vytvarovaný tělo ambiciózní novinářky.

„Fakt nechceš, abych tě hodila až do San Franciska, Nicku?" zeptala se.

„Ne, díky, Tino. Chytím pendl v Santa Rose. Sem ti strašně zavázanej, že ses na Den díkuvzdání takhle urvala a pomohla mi.“

„Svátky mě dohánějí k šílenství,“ odpověděla. „Kromě toho potřebuju získat praxi v řízení za tmy. Řidičák nemám ještě ani měsíc. Nevíš, proč na mě ty auta tak divně blikají?“

„To bude asi tím, Tino, že bys měla přepnout dálková světla, abys ty řidiče v protisměru neoslňovala.“

„Ale, Nicku, vždyť já už takhle nic nevidím.“

„Aha,“ řekl jsem a nenápadně se zapřel koleny o palubní desku.

„Ty se teda máš, Nicku. Jet studovat do Indie! Jak dlouho tam vlastně budeš?“

„Osm, devět let, nevím přesně.“

„To je věc! Ale kde máš kufr?“

„Všechno, co budu potřebovat, si koupím až v Púně. Mám na to deset tisíc rupií.“

„Redwoodská střední tě bude citelně postrádat, Nicku.“

„Díky, Tino,“ vložil se do toho Francois. „Seš asi poslední Američanka, kterou vidí coby mladík.“

„Opravdu, Nicku?“

„Jo,“ potvrdil Francois. „A sem moc rád, že seš to právě ty.“

„Proč, Nicku?“ zeptala se a lehkost jejího tónu ostře kontrastovala s pevností stisku nohy na sešlápnutým plynu.

„Protože seš vyjímečná.“

„Ale ne, nejsem ničím vyjímečná.“

„Ale seš,“ řekl Francois. „Seš inteligentní, krásná a vynikající literátka.“

„Opravdu si, Nicku, myslíš, že umím psát?“

„Píšeš velice přirozeně. Ten rozhovor, cos se mnou udělala, když sem získal to indický stípko, naprosto vystihl mou podstatu.“

„Pan Perkins tvrdí, že musím ještě vypilovat větnou stavbu.“

„Tvá větná stavba je perfektní,“ řekl na to Francois. „A není to tvoje jediná dokonalá stavba.“

„Kdy ti to letadlo letí, Nicku?“

„Až v sedum pět,“ odpověděl Francois.

O pět minut později sme už parkovali na potemnělý benzínce za stojanem na starý pneumatiky a naše jazyky si dychtivě vyměňovaly vzpomínky na brusinkovou omáčku a šalvějovou nádivku. Když sem se propracoval k jejím vzrušujícím křivkám pod blůzkou, ucítil sem, jak mi otevírá punt s klokotající OLE (olbřímí erekcí).

„Nicku," zašeptala, „tady máš dárek na rozloučenou od amerických žen."

O tři minuty později explodovalo po čtrnáct let nebezpečně kopresovaný libido do těsně obepínající vlahosti nádhernejch úst Tiny Manionový. Zdálo se, že jí to nevadí. Roztouženej Francois chtěl ještě.

„Tino," prosil jí přes mlhavej opar extáze, „pojďme to zkusit normálně!"

„Nezlob se, Nicku," řekla, když si upravovala šaty a startovala auto, „musím zůstat věrná svýmu klukovi."

Svět se točí dál a číhá na mě na každým kroku, ale ani o čtyřiadvacet hodin později sem se ještě úplně nevzpamatoval z těch několika nočních minut s Tinou. Je zřejmý, že pánbu zamýšlel toto krátký povyražení na naší packavý cestě temnotou dospívání jen proto, abychom nepolevovali v úsilí. Je to takový to světýlko na konci tunelu – a člověk nemusí být zrovna Sigmund Freud, aby pochopil, o jakej tunel jde.

Ano, letadlo do Bombaje sem stihl.

Ne, do Indie sem nedorazil.

V Los Angeles sem na poslední chvilku vystoupil z letadla. Já přece nemůžu žít dvacet tisíc kilometrů od Sheeni Saundersový. I když momentálně (a doufám, že jen dočasně) nenávidí i ten smog, kterej dejchám. K mýmu rozhodnutí přispělo taky to, že na vedlejším sedadle seděl podnikavej Pákistánec, kterej mi nabídl za mou letenku stopadesát doláčů v hotovosti. A přidal další kilo za můj pas.

Sobota, 22. listopadu

Můj druhej den v Los Angeles. Zatím sem na ulici neskončil. Bydlím u svý sestry Joanie v mrňavým kutlochu vysokýho paneláku v Marina del Rey. Není tu tak narváno, jak by se člověk mohl domnívat. Joanie je právě někde v oblacích, kde hňácá žvance na pravidelný letecký lince. Její pohledná, ale nedůvěřivá spolubydlící Kimberly mě neochotně pustila dovnitř až poté, co sem jí svěřil pár intimních podrobností ze života Joanie, který mohl znát jen blízkej rodinnej příslušník (nebo agent KGB).

Její podezření sem tak úplně nevyvrátil, takže mi odmítla půjčit klíče od bytu, a já se tudíž neodvažuju ven ani na krok. Abych nějak zabavil svůj horečnatej mozek, čumim na televizi a plením Joaniny velice skrovný zásoby potravin (veškerý jídlo mají holky označená vlastnickejma

nálepkama). Kimberly se laskavě uvolila a prodala mi dvě plechovky dietní Pepsi za cenu poněkud vyšší, než na jakou sem zvyklej v obchodě. Kimberly studuje na zdejší universitě ekonomiku a mám z ní pocit, že na můj nečekanej příjezd nahlíží jako na svou podnikatelskou příležitost. Nabídl bych jí, že si za jistou úplatu pronajmu klíče od bytu, ale bohužel si musím hlídat svý finance.

Co chvíli musím vymazávat všechny výhružný vzkazy, co nechávají policejní špicli na Joanině telefonním záznamníku. Nechápu, jak je vůbec mohlo napanout, že by má sestra věděla, kde se zrovna nacházím. Nevidíme se spolu častěji, než dvakrát do roka. A jen velice zřídka se spolu vybavujeme přes telefon. (Skutečnost je taková, že u nás v rodině se mezi příbuznýma žádná velká láska nepěstuje. Tento hluboce zakořeněnej odpor je asi naším nejsilnějším rodinným poutem.)

Když tu pásku tak pravidelně mažu, sem tam se do toho přifaří i nějakej ten vzkaz od jistýho „Philipa“, což je zřejmě ten Joanin zamilovanej fyzik, řádně ženatej v Santa Monice. Volá jí nejmíň jednou za hodinu a distingovaným, i když poněkud panickým tónem jí žádá, „aby se uklidnila a nedělala nic zoufalého“. Vůbec nevím, oč jde, ale doufám, že je to natolik důležitý, abych případně mohl z Joanie něco vyrazit, kdyby nastala nějaká ta kalamita. Zeptal sem se Kimberly, jestli moje sestra nemá náhodou nějaký problémy, ale neodpověděla mi a pokračovala ve svejch litaniích o tom, že jí chybí tři oplatky a v krabici s polotučným mlíkem jí nevysvětlitelně ubylo hladiny. Francois jako obvykle tvrdil, že o té záležitosti vůbec nic neví.

14:30 – V televizi není nic kromě ragby. Koukám na to kvůli svýmu kamarádovi Hárošovi, ambicióznímu sportovci, jehož sexy matka se mě nedávno pokusila svést. Zajímalo by mě, jestli s ní tata ještě chodí i přesto, že ho teď její manžel žaluje. Tata tu před chvílí nechal Joanii na záznamníku sdělení, ve kterým vyjadřuje svou touhu zaškrtit mě vlastníma rukama. Máma mu asi oznámila, že končí s vyplácení alimentů. Myslím, že by tatovi neuškodilo, kdyby ho na nějakej čas zabásli za to, jak naplnil auto svý bývalý lásky betonem. Vynucenej klid by mu trochu pomohl získat nějakou tu rozvahu a nadhled.

15:30 – Poločas. Místní univerzita vede 62:14. Dav řičí a žádá si víc krve. Tak mě napadá, jestli náhodou mezi publikem není Bruno Preston. No přece ten, co uvedl Sheeni do tajů sexu. Třeba dojde k výbuchu davovýho šílenství a ušlapou ho k smrti. Při mý momentální smolný sérii to však není moc pravděpodobný. Jedna z fanynek vypadá přesně jako Millie Filbertová, zrádcovská přítelkyně mýho bývalýho kamaráda Leváka, která

na mě práskla vyšetřovatelům žhářství v Berkeley, jen aby shrábla 10 000 dolarů odměny. Francois ji nenávidí, ale já někde hluboko ve svým nitru bojuju s představou, že bych to možná na jejím místě udělal taky. Kdo by v dnešní době nezradil přítele, kdyby mu za to mohla kápnout nějaká ta sumička v hotovosti?

Právě sem mluvil s nemocnicí v Santa Cruz. Bernice Lynchová se konečně probrala ze svýho komatu po požití větší dávky sedativ a je naděje, že se z toho zcela vylíže. Spadl mi kámen ze srdce. Nechci tím nijak naznačovat, jak Francois správně zdůrazňuje, že bych snad mohl být jakýmkoli způsobem za její pokus o sebevraždu zodpovědnej. Kdybych byl tak neoblíbenej a tak nešťastenj jako ona, pravděpodobně bych to taky chtěl mít za sebou co možná nejdřív. Vlastně tuto možnost zvažuju i pro sebe. Není to tak špatná představa, akorát bych se ještě chtěl dozvědět, jak ten dnešní zápas dopadl.

17:15 – Konečnej výsledek 62:17. Před chvílí volala máma a nechala tu na záznamníku vzkaz, aby jí Joanie hned brnkla. A dodala: „Pokud ten tvůj ničemnej bratr přece jen odjel do Indie, pak doufám, že tam zůstane navždy a už nikdy o něm nic neuslyšíme.“ Zajímalo by mě, jestli by z toho nějakej psycholog usoudil, že od svejch rodičů dostávám negativistický reakce poměrně silnýho kalibru.

Dnes je výročí atentátu na Kennedyho. Mám pocit, že asi vím, jak se tenkrát před léty musel chudák cejtit.

Neděle, 23. listopadu

Joanie se už vrátila. Připotácela se o půl druhý dnes ráno a vypadala jak vyvoraná myš: vlasy rozcuchaný, rozmazanej mejkap, tmavý kruhy pod vočima. To, že mě našla spícího ve svý posteli, jí taky dvakrát na náladě nepřidalo.

„Co tu sakra děláš?“ chtěla vědět, když mrskla na zem cestovní kabelou.

„Ahoj, Joanie,“ mumlal sem rozespale. „Tak jakej byl let?“

„Znovu se tě ptám, co tu sakra děláš? Už máš zase nějakej průser, Nicku?“

„No,“ povzdychl sem si, „měl sem nějaký nedorozumění s policií. Ale teď už to bude v pořádku. Všichni si myslí, že sem v Indii.“

„Pane Bože!“ vykřikla, když se hroutila do křesla. „Přesně to teď potřebuju. Ke všem těm problémům!“

„Co se děje, Joanie," zeptal sem se. „Pořád ti sem telefonuje Philip a vzkazuje ti, abys nedělala nic zoufalýho."

„Tak s tím chlapem už nikdy nechci mluvit!" zaječela. „Pořád ještě jednou zavolá, vyřiď mu, že ho to ještě bude mrzet. Setsakramentsky mrzet!"

„Co se stalo, Joanie?"

„Po tom ti vůbec nic není. Nicku, tady prostě nemůžeš zůstat. Musíš vypadnout!"

Polkl sem. „teď? Uprostřed noci?"

„Dobře, necháme to na zítřek. Ale vystřel z mý postele. Potřebuju být sama. Můžeš jít spát na gauč do obýváku."

„Nemůžu. Kimberly říká, že je to její gauč a ona že si nepřeje, aby jí někdo ničil potahy tím, že na nich bude tábořit. Proto sem se nastěhoval sem."

„Pak se tedy vyspi na zemi. Koberec v obýváku je pěknej a dost měkkej."

Moje švica zase lhala. Tenká béžová hadra mi poskytla asi tolik pohodlí jako kuželkářská dráha. Každejch deset minut sem se musel otočit, abych ulevil svý ubohý kostře od nesnesitelnýho tlaku. Vstal sem v sedm a měl sem pocit, že sem strávil noc v obrovský sušičce prádla.

Když sem se soukal do svejch jedinejch hader (stejný špinavý fusekle a spodní prádlo nosím už čtvrtej den!) od Kimberly z pokoje pokradmu vyšel cizí chlap v barevně sladěný joggingový soupravě. Bylo mu asi dvacet, měřil přes stopětasedmdesát, byl do bronzova opálenej, s ustupujícím černým hárem a tmavýma vočima, který zrychleně mrkaly.

„Ty musíš být Nick, co?" řekl a zamrkal.

„Ty musíš být místní škrtič, co?" odpověděl sem.

Usmál se. „Ne, já sem Mario, jeden z Kimberlyných přátel. Přicházím pozdě v noci a brzy ráno zase odcházím. Mám strašně moc práce." Podíval se na hodinky a pak si je zkontroloval s časem na druhým ciferníku na pravý ruce.

„Sakra, už mám zase zpoždění. Musím utíkat."

Jen se za ním zaprášilo a byl pryč.

Takže Kimberly s někým chodí. To by mě zajímalo, kolik si za to účtuje.

14:10 – O půl dvanáctý konečně vyšla z pokoje moje sestra. Měla na sobě tenký tepláky s uváleným svetrem a vypadala přesně tak odpočatě, jako sem se já cejtil.

„Ty seš ještě tady?" zeptala se.

„Hm," odpověděl sem.

„Už jsi měl něco k snídani?"

„Ne."

„Najíme se venku, chceš?" zeptala se.

Přestože kavárnička na Venice Boulevard byla vzdálená ani ne čtyři sta metrů, Joanie nastartovala svou stařičkou hnědou hondu a jelo se. Když se holt někdo narodí jako Twisp, Twispem už navždy zůstane. Stáhl sem okýnko a inhaloval teplej oceánskej větřík. Konec listopadu a tady je ještě léto. Není divu, že se sem lidi hrnuli po miliónech.

Joanie počkala, až sem spořádal třetí palačinku, a teprve potom začala se třetím stupněm výslechu.

„No dobře, tak i poslechneme celou tu hrůzu od začátku," vzdychla a nalila si šestý kafe. Její nedotčená omeleta se nečinně válela na talíři.

„Ty si vajíčka nedáš?" zeptal sem se.

„Ne, Nicku, klidně si je vem. Akorát bych je vyzvracela."

Natáh sem se pro její talíř a hlavou mi cvrnkla nedávno prožitá zkušenost.

„Joanie, přece nejseš naprcaná... nečekáš nic, že ne!" Joanie je hned vedle mý matky ta nejmíň vhodná kandidátka na mateřství, co znám. A moje matka se právě zakulacuje v těhotenských šatech posledního výkřiku módy.

„Do toho ti vůbec nic není," odpověděla rozmrzele. „Reprodukční systém každé ženy se týká pouze a jen jí samotné. Ostatní do toho nemají co kušnit."

„Ostatní, to jako myslíš Philipa?" zeptal sem se.

„Tak ten ulhanej, zdegenerovanej hajzl už vůbec ne," uzavřela Joanie daný téma. „Tak, a co máš za problémy s poldama?"

Vzhledem k tomu, že Joanie mě má prohlídnutýho skrz naskrz jak rentgenem, musel sem jí podat relativně pravdivej a podrobnej popis událostí minulýho týdne. Poslouchala mě s vážnou tváří a při těch největších drasťárnách pokyvovala hlavou.

„Nicku," řekla, když sem skončil, „ještě před půl rokem jsi byl ambiciózním studentem s vyznamenáním. Co se s tebou stalo?"

„Přesně nevím," zamyslel sem se. „Zamiloval sem se do Sheeni. Jediný, co chci, je bejt pořád s ní. To všechno ostatní je jedno veliký nedorozumění."

„To je teda hodně velký nedorozumění. Možná bys to měl vzdát, udat se a nést všechny následky svého počínání."

„Ale, Joanie, to přece nemůžu udělat! Já nechci jít bručet. To mě pak nevemou na žádnou slušnou vejšku!“

Joanie si povzdychla a upila kafe. Teda jestli je těhotná, ten její fagan už teď musí dělat přemety ze silnýho předávkování kofeinem.

„Takže všichni si myslí, že seš v Indii, hm,“ zopakovala.

„Jo. Tady mě nikdo hledat nebude.“

„Ale brzy se zjistí, žes do tý indický školy nedorazil!“

„No, ale Indie je obrovská země. Tam mě klidně můžou hledat léta. Do tý doby třeba dostanu stípko a budu studovat na Stanfordský univerzitě pod cizím ménem. Máma s tátou na to stejně kašlou. Ti sou rádi, že se mně zbavili. Říkali to na záznamník.“

„Co se vlastně stalo se všema mýma vzkazama?“ chtěla vědět. „Páska byla úplně prázdná.“

„Jó?“ řek sem nevinným tónem. „Asi sem ji omylem vymazal.“

„No ten kretén, kterýho máme za fotra, na to asi opravdu kašle. Nejsem si jistá, co na to máma. Teď lituju, že sem mu půjčila ty peníze na kauci. Asi už je nikdy neuvidím. A já je měla odložený pro ... pro, no pro svý výdaje.“

„Tata je strašnej,“ souhlasil sem. „Tomu bych peníze v životě nepučil.“

„Udělala jsem to jen kvůli tobě, Nicku! Aby ses nemusel odstěhovat k mámě a Lancovi.“

„Já vím, Joanie. Já si toho fakt vážím. Tobě sem ten život asi taky pěkně zavařil.“

„Z toho si nic nedělej,“ povzdechla si Joanie. „Ten už byl dokonale zavařenej. Opravdickým profesionálem.“

„Joanie,“ prosil sem ji, „mohl bych u tebe pár dnů zůstat? Než si najdu práci a vlastní byt?“

„Ale, Nicku, vždyť je ti teprve čtrnáct!“

„Já vím,“ řek sem, „ale na čtrnáctiletýho sem značně rozumově vyspělej.“

Joanie vydala kvílivej povzdech. „Myslím, že se asi zabiju. Někdy mě tak napadá, že by to asi bylo to nejrozumnější řešení.“

„Fakt?“ zaujalo mě to. „Já si to často myslím taky.“

„Na střední škole jsem měla hodně sebevražedný sklony,“ svěřila se mi Joanie.

„Proto si chodila se všema těma ukoptěnejma frajerama z učňáku?“

„Hele, dej si majzla na hubu!“ odpověděla.

To už sem někde slyšel.

18:30 – Joanie ten boj nervů vzdala a konečně mi půjčila náhradní klíč od bytu. Prej tu „můžu ještě pár dnů zůstat“. A taky poldovi z Berkeley řekla, že mě už měsíce neviděla a že jí připadá pravděpodobný, že její „bratr se momentálně nachází někde v Indii. Všichni si o něho děláme veliký starosti.“

„Tak a teď seš doufám spokojenej,“ řekla, když zavěsila. „Právě jsem se dostala do střetu se zákonem a mohli by mě obvinit z maření úředního výkonu a z poskytování úkrytu uprchlíkovi.“

„Díky, Joanie,“ řek sem. „Doufám, že se ti budu moct jednoho dne podobně odvděčit.“

„Co tím jako myslíš?“

„Myslím tím, že sem vděčnej. Kdyby nebylo tebe, byl bych teď na ulici.“

„I tak tam můžeš brzy skončit,“ odpověděla ponuře. „Říkám ti znovu, Nicku, nemám za tebe žádnou zodpovědnost. Mám svých problémů nad hlavu.“

Abych zdůraznil svoji vděčnost, vysál sem celej byt, nakoupil jídlo (za svý!) a připravil labužnickou večeři, odkoukanou od paní Cramptonový. Dokonce sem na ni pozval i Kimberly, která nevypadala dvakrát nadšeně, když se dozvěděla, že tu budu ještě nějakou dobu smrdět.

Těsně před večeří Joanie na někoho řvala po telefonu (hádám, že to mohl být jedině Philip). Toto citový rozrušení jí zřejmě vzalo všechnu chuť k jídlu. (Doufám, že to její mimino mělo tolik předvídavosti, aby si odložilo pár kalorií pro podobný případy.) Joanie se v jídle jen povrtala, zatímco Kimberly se cpala jako typicky nenasytná republikánka, což na sebe právě prozradila. Řekla, že spolu s Mariem si nedávno prošli novou Prezidentskou knihovnu Ronalda Reagana a našli v ní „spoustu inspirace“. Vzhledem k tomu, že sem měl zálusk na její gauč, byl sem nucenej předstírat aspoň minimální zájem. Při zákusku (dýňovej koláč, na kterej sem se třepal už na Den díkůvzdání, ale kterej mi jaksi okolnosti odepřely) Kimberly nadšeně žvanila o „skvělých kurzech marketingu“.

Chopil sem se příležitosti. „Když tak mluvíme o marketingu, Kimberly,“ řek sem, „napadlo mě, jestli bys mi nepronajala svůj gauč. Dejme tomu mezi jedenáctou večer a osmou ráno?“

„A za jakým účelem?“ zeptala se a drze si naložila poslední kousek mýho dýňovýho koláče.

Opět sem se utvrdil v tom, že republikáni očekávají za všech okolností od všeho největší kusanec. „Tak sem si říkal, že bych se na něm vyspal,“

odpověděl sem. „Míra opotřebení by měla být minimální. Vždyť neválím ani šedesát kilo.“

„A kolik si ochotný nabídnout?“ zeptala se a upravila si brejle na nose. Drahý želvovinový obruby dodávají jejím jiskřivě modrým očím falešný zdání aristokratický inteligence.

„Co takhle dolar za noc?“

Kimberly se zamračila. „Tak takhle nízko jít nemůžu, Nicku. Řekla bych, že tržní ceně by se mohlo odhadem blížit tak pět dolarů za noc.“

Dohodli sme se na třech, avšak za předpokladu, že vždycky mezi mým tělem a oním gaučem bude minimálně jedna vrstva prostěradla. Joanie mi roztržitě přislíbila, že mi ono řečený prostěradlo zapůjčí (bez dalšího poplatku). Plácli sme si a já zaplatil Kimberly dohodnutej pronájem za pět nocí předem. Šťastně sbalila zelenavý bankovky a zdejchla se do svýho pokoje. Nádobí nechala na mě.

A to si o sobě myslí, že umí vytřískávat prachy. I při svejch omezenejch financích sem byl ochotnej jít až na deset za noc, jen abych unikl tomu trapičskýmu koberci. A kdo ví, možná bych dal i víc.

22:15 – Někdo zazvonil na zvonek z přízemí a Joanie mu přes domácí telefon řekla, aby „se šel utopit skokem z přístavní hráze v Santa Monice“.

Myslím, že ten člověk odešel.

23:30 – Mario se právě dostavil na svý pravidelný tamto.

„Ahoj, Mario,“ řek sem.

„Ahoj, Nicku. Ty smíš na gauč?“

„Kimberly mi ho pronajala,“ odpověděl sem.

„Tak v tom případě jo,“ řekl a mrkl na oboje hodinky. „Doprčic, už mám zase zpoždění.“ Otočil se a tiše vklouzl do pokoje svý sounocležnice.

Začínám litovat, že sem za ten gauč vůbec platil. Kromě toho, že je nesnesitelně měkkej, je aspoň o deset čísel kratší než já.

Když už mluvíme o trápení, zajímalo by mě, co teď asi dělá Sheeni. Rád bych věděl, jestli si třeba nedělá starosti, co já tam v tý daleký, exotický Indii. Slyš, má drahá, toto telepatický sdělení naplněný láskou až k neunesení:

„Budeme zase spolu. Brzy! Určitě to nějak zmáknu.“

Pondělí, 24. listopadu

Nechávám si narůst knír. Už od čtvrtka sem se neholil a nad mým horním rtem se začíná objevovat tmavnoucí stín. Doufám, že tak budu vypadat dostatečně starej na to, abych se vyhnul povinný školní docházce.

Rozhod sem, že si ve svým vzdělávání udělám kratší přestávku, při níž se pokusím dát dohromady trosky svýho života. Ve svým současným emocionálním rozpoložení mám dojem, že by nebylo zrovna nejmoudřejší pouštět se v tomto půlroce do další podřadný střední školy. Kromě toho sem si přečet v místním plátku Los Angeles Times, že zdejší učitelé agitují pro stávku. Vypadá to, že školství je tady v ještě větším chaosu než jinde. Joanie naštěstí školu vždycky nenáviděla, a tak není pravděpodobný, že by trvala na tom, abych se v dohledný době podřizoval tyranii výchovně vzdělávacího systému.

Po snídani (našel sem lacinou cukrárnu hned za rohem) sem si v klidu prošel *Marina del Ray*. Spousta drahejch jacht v přístavišti, ale nechápu, jak se někdo může nechat zavřít do tak stísněnejch ošklivejch bytovek? Barák, kde bydlí Joanie, je obzvláště hnusnej. Je to veliká oranžově nahozená barabizna s falešnejma minibalkónkama nalepenýma tu a tam pod okna. Z horních pater je možná vidět na moře, ale Joanin byt čumí do šedi vedlejšího věžáku. No, doufejme, že pan architekt na tom vydělal slušnej balík a teď si vesele užívá sexuálních radovánek.

Po procházce sem se svezl autobusem do Santa Moniky, abych tam nakoupil pár základních potřeb. Na hlavním obchodním tahu připevňovali chlapíci v montérkách na kandelábry vánoční girlandy se spoustou žárovek, což mělo vytvořit sváteční náladu blížícího se slunovratu. Chvíli sem slintal nad posledníma modelama laptopů, ale pak sem přece jen našel sekáč, kde sem zakoupil šest souprav použitýho spodního prádla, osm párů fuseklí (bez děr a skoro se zdálo, že patří do páru), dvoje džíny, pět košil, jeden pár skoro novejch adidasek a trochu poškrábaný album Ráví Šámara. Celkově mě to přišlo na čtyřicet šest dolarů a dvanáct centů. Když pak Francois laskavé paní u pokladny prozradil, že bydlí pod mostem, dokonce mu ani nepřipočítala daň z přidané hodnoty. Pak sem zašel do zlevněný drogerky, kde sem si koupil kartáček na zuby (doposud sem používal Joanin), holicí strojek, dezodorant, zásyp na nohy, sešit (pro svůj, ach bože, ručně psanej deník), mast na akné a tři balíčky prezervativů (co kdyby se něco šustlo). Účet vylezl na jednadvacet dolarů osum centů. Teda, je to pro mě ale ponaučení. V budoucnu budu mít vždycky připravenej kufr pro případ

nepředvídatelný události. Myslím, že by každej dospívající měl mít něco podobnýho v záloze.

Když sem se vrátil do prázdnýho bytu, převlík sem si svý uzený hadry (ach, to byla slast!) a prozkoumal zasviněnej pokoj drahý Kimberly. Na přírodním borovicovým stole se válely hory nudnejch učebnic marketingu a stařičkej IBM (dokonce to nebylo ani iXTéčko, ale krám jako z počítačový doby kamenný). Zajímavější objevy sem učinil v šuplíku u nočního stolku: krabici šprcek, tři čísla *Playgirl* (pěkně ušušněný) a velkej vibrátor na baterky (kterej zlehka smrděl tamtím).

Omrkl sem si ty kosy v *Playgirl*. „Nic moc," zamumlal Francois. Nechal sem ho při tom a nepoukázal na skutečnost, že – na rozdíl od mýho druhýho já – ze všech těch borců čiší sexuální uspokojení. Kimberlyn výpis z banky sem našel v šuplíku pod červenýma krajkovýma gaťkama. Málem sem nevěřil svým očím. Přestože Kimberly sedí na dobře úročeným balíku zvící osmačtyřiceti tisíc sedmi set devětadvaceti dolarů a jednasedmdesáti centů, má potřebu mi účtovat celý tři dolary za noc na nepohodlným gauči. Za takto projevenej soucit se jí nemůžu než odvděčit. Našel sem špendlík a každej balíček s primerákem prošpikoval droboulinkou dírkou. Taky sem rozšrouboval vibrátor a zkratoval baterie. Takto začíná nejhrůznější děs každýho republikána: třídní boj.

19:00 – Joanie se vrátila z odpoledního sezení u svýho psychoanalytika v poměrně lepším stavu. Roztrhala telegram (od Philipa?), aniž ho vůbec otevřela, a vzala mě do mexický restaurace na večeři. Dítěti se určitě ulevilo, že Joanie snědla skoro celou svou porci, ale nejsem si tak úplně jistej, co říkal těm dvěma gin–tonikům.

Joanie říkala, že ten knír ze mě dělá „trochu příliš mladýho gigola". Nejsem si jist, ale myslím, že bych měl bejt polichocenej. Když sem dojídal svůj zákusek (žloutkovej krém po latinsku), slyšel sem, jak se u vedlejšího stolu ňácí chlápci baví o „tantiémách". Myslím, že by mohli bejt nějakým způsobem napojeni na filmovej průmysl. Možná, že to byli nějací mocní agenti filmovejch hvězd. V každým případě do sebe lili koktejly jako velcí finanční magnáti. Už tu sem tři dny a ještě sem nezahlíd jedinou filmovou hvězdu. Brzy se musím vypravit na výlet do Hollywoodu.

23:30 – Po Mariovi ani vidu. Kimberly se, stejně jako já, bude dnes v noci spokojit pouze s chladným objetím sexuální flustrace. Ale má k tomu účelu aspoň pohodlnou postel.

Úterý, 25. listopadu

Dnes ráno, právě když se Joanie chystala na další náročnej den letušky, zatelefonovala naše za poldu provdaná matka. Poslouchal sem ten hovor na paralelce v obýváku.

„Joanie, proč si mi nezavolala?“ dorážela matka.

„Promiň, máti, je to tady trochu hektický.“

„Ten tvůj bratr mě zničí. Představ si, že zmizel! A na indickým konzulátě sou tak strašně hrubí lidé. Jako by nebylo všeho neštěstí dost, otce a mě chtějí pojišťovny žalovat za náhradu škod toho požáru v Berkeley.“

„To je mi teda opravdu líto. Jak bych ti mohla pomoci?“

„Pusinko moje, nemohla bys využít svých možností a zaletět do Bombaje zjistit, co se děje s Nickem?“

„Cože?“ vykřikla Joanie.

„V té škole v Púně se neukázal. Požádala sem Lance, aby tam zaletěl, ale on nechce ani slyšet. Tvrdí, že je dobře, že jsme se ho zbavili.“

Skvělej Lance!

„A jak to víš, že je Nick v Indii?“ zeptala se Joanie. „Může být přece ... může být ještě někde v Kalifornii.“

„Ne, prošel určitě pasovou kontrolou v Bombaji. To jsem zjistila. Zapsali si jeho pas, když mu do něho dávali vízum.“

„No, máti, já do Indie zkrátka jet nemůžu. Já ... já teď nemám čas. Myslím, že Nick je v pořádku. Nepochybuju, že se brzy ozve.“

„Joanie, ale je to přece tvůj jedinej bratr!“

„Nezlob se, mami. A nedělej si s Nickem starosti. Promiň, musím už končit, spěchám do práce.“

„Tak to asi budu muset jet do Indie sama,“ prohlásila matka.

„Máti!“ zvýšila hlas Joanie. „Ty se přece v žádným případě nemůžeš vydat na tak namáhavou cestu – v tvým stavu a v tvým věku! Musíš teď přece na sebe dávat pozor.“

„Když to neudělá nikdo jinej, Joanie?“

„Máti, teď prosím tě nic nedělej. Slib mi to. Nick se určitě brzy ozve. Uvidíš!“

„No dobrá,“ řekla máma bezmocně. „Ještě chvíli počkám. Nikdy jsem mu neměla dovolit, aby se odstěhoval k tomu svýmu nemožnýmu otci. Představ si, že Nick se pokusil otrávit nějaký děvče v Santa Cruz. A taky to byl on, kdo se k nám vloupal a napsal na zrcadlo tu strašnou věc. Lance si

myslí, že by ho měli zavřít někam do ústavu – nejmíň do čtyřiadvaceti let.. Začínám s ním pomalu souhlasit. Co si o tom myslíš, Joanie?“

„Nick je ... Nick je jen popletenej, máti. Prožíval těžce ... ten rozvod a vůbec všechno kolem toho.“

„Ach tak, takže všechno je to zase moje vina,“ zaječela máma, „vždycky za všechno můžou rodiče, co?“

Že by to konečně pochopila?

„Máti, uklidni se. Nick se určitě brzy ozve. Teď už opravdu musím jít. Zatím nashle.“

Joanie vyšla ze svýho pokoje a podívala se na mě. „Dnes zavoláš matce!“

„Dyť jó,“ řek sem lážo plážo. „Stejně sem to měl v plánu.“

Joanie vzala svůj cestovní kabát a kabelu. V tý elegantní modrý uniformě byla nečekaně hezká. Umně aplikovanej nátěr mejkapu skryl i ty její tmavý kruhy pod očima.

„Vrátím se v pátek večer,“ řekla. „Pokus se tady nenadělat další průsery!“

„No jo.“

„Kdyby volal chlap jménem Philip Dindy, řekni mu, že s ním nechci mluvit. Už nikdy. A řekni mu, že se nemusí bát. Jeho ženě to určitě neřeknu.“

„Co jí neřekneš?“ ptal sem se.

„Nestarej se, chytrolíne.“ Otevřela dveře a ještě se vrátila. „Máš vůbec nějaký peníze?“

„Asi deset dolarů,“ lhal sem.

Joanie otevřela kabelku a vylovila dvě dvacky. „víc ti dát nemůžu. Nejsem za tebe zodpovědná, Nicku.“

„Díky, Joanie,“ řek sem vděčně. „Nezlob se, že tě tak obtěžuju. A měj se moc hezky.“

„Zatím ahoj, Nicku. Ještě něco – neopovažuj se lézt do mýho pokoje. Vím, jak rád čmucháš v cizích věcech.“

„To není vůbec žádná pravda!“ řek sem uraženě.

Hurá! Tři dny úplný svobody a ještě za cizí prachy! Nevím, nevím. Nemám pustit ze řetězu Francoise, aby si něco začal s Kimberly?

11:00 – Když sem se vrátil z vdolkovejch hodů, byla má roztomilá spolubydlící republikánka už ve škole. „Tak ať to máme rychle za sebou,“ řek sem Francoisovi. Na stereo sem pustil Ráví Šámara a vytočil mámino oaklandský číslo. Máma to zvedla už na druhý zazvonění.

„Nicku! Seš to ty?“

„Sem to já, mami.“

„A kde seš?“

„Sem v Indii, mami. Volám mezistátně.“

„Nicku, okamžitě se vrať! Teď hned.“

„Nezlob se, mami. Ale myslím, že pro všechny bude lepší, pokud tady na nějakej čas zůstanu. Promiň, jestli sem ti způsobil problémy.“

„Kde jsi, Nicku? A kde bydlíš?“

„Mami, opravdu si nedělej starosti. Všechno je v pořádku. Dostal sem místo domácího učitele matematiky v jedný rodině.“

„V jaké rodině? Kde?“ vyptávala se.

„To ti nemůžu říct. Ale sou opravdu milí a bohatí. Hlava rodiny je bohatej obchodník. Seznámil sem se s ním v letadle. Hezky sme si popovídali. Jeho děcka plavou v algebře, tak mě pozval k nim do paláce, abych je doučoval. Je to fantastický. Mám dokonce svýho osobního sluhu, Rávího. Ne, dík, Ráví, víc karí mi zatím nedávej.“

„Nicku, a nelžeš tak náhodou?“

„Ne, mami, čestný. Sem tady opravdu spokojenej. A v bezpečí. Taky se učím hrát na nástroj jménem sitar. Můj učitel se právě rozcvičuje. Otec rodiny mě chce poslat na tu nejlepší ze zdejších soukromých škol, abych se stal vzdělancem. Mají mě tu fakt rádi.“

„A jak jsou staré ty děti?“ byla neodbytná. „Jsou to kluci, nebo holky?“

„No, obojí. Je jich strašně moc. Asi dvanáct, odhadem. Všech věků.“

„A má ten člověk manželku?“ zeptala se nedůvěřivě. „Není náhodou třeba ...“

„Ne, mami. Je ženatej. Totiž, ty manželky má vlastně tři. Ale výborně se snášejí. No, mami, tyto mezinárodní telefonáty stojí pětadevadesát rupií za minutu.“

„Nickie, jakou máš adresu? Kam ti můžu napsat? Dej mi svý telefonní číslo!“

„Nezlob se, mami. Bude lepší, když zase zavolám sám. Nedělej si starosti, můžu volat tak často, jak si jen vzpomenu.“

„Nickie, a dobře si všechno jídlo předem umyj. Prý tam řádí strašný nemoci. Kdyby ti něco bylo, hned mi zavolej.“

„Jo, jo, mami. Fakt se neboj. Pozdravuj ode mě Lance. A všechno nejlepší k tvým narozeninám.“

„Ach, Nicku,“ začala popotahovat. „Ty sis vzpomněl!“

„Ahoj, mami.“ *Cvak.*

„Sežrala to,“ řekl Francois.

I s navijákem, doplnil sem ho.

14:20 – Zaklepání na dveře mě vyrušilo právě, když sem čmuchal v Joaninejch výpisech z banky. Její finance sou ve stejně neutěšeným stavu, jako její osobní život. Rychle sem zavřel šuplík a po špičkách sem se přiblížil ke dveřím. Kukátkem ve dveřích sem ve světle zářivek spatřil asi stopětiletou stařenu, která se opírala o hliníkovou hůl. Opatrně sem otevřel na řetěz.

„Přejete si?“ zeptal sem se.

„Kdo jste?“ odpověděla otázkou.

„Já sem Francois, teda jako Frank Dillinger,“ zavčas sem si vzpomněl, že svý pravý jméno musím utajit. „Joanin přítel. A kdo jste vy?“.

„Jmenuji se Bertha Ulanská a bydlím támhle v tom bytě naproti. Jsem připravená na svoje video.“

Byla sice stará jak Metuzalém, ale obličej měla pečlivě upravenej. Tenký obočí dokreslený tužkou, na nalepenejch řasách měla nános černýho sajrajtu, kterej jí padal jako saze na narůžovělá líčka.

Zmátla mě. „Nerozumím vám?“

„Moje video. Chci svoje video,“ opakovala. „Joan mi vždycky chodí pro video do půjčovny. Mám připravený seznam.“

„Ale Joanie tady není. Odešla do práce, paní Ulanská.“

„Slečna Ulanská, mladý muži,“ ohradila se. „Jméno svého manžela jsem nepřijala – z profesních důvodů.“ Stará dáma se mi podívala na nohy. „Máš zlomený nohy?“ zeptala se, když si mě znovu prohlídla.

„No, to nemám,“ připustil sem.

„Pak s nimi hni, Franku. Musíš tam být před druhou, abys získal slevu pro důchodce!“

16:10 – Když sem se vrátil z videopůjčovny. Pozvala mě stará dáma, abych se o to video s ní podělil. Věřte nevěřte, moje sestra bydlí na stejný chodbě s opravdickou filmovou herečkou v důchodu. Slečna Ulanská hrála jako profesionální komparsistka ve více než čtyřech stech filmech, počínaje rolí kabaretní šlapky ve filmu Maroko z roku třicet.

„Ten film natočil Joseph von Sternberk s Gary Cooperem a Marlenou Dietrichovou,“ poznamenala a namáhavě přemístila svou letitou mohutnost z berle do houpacího křesla potaženýho růžovým sametem a stojícího před neuvěřitelně obrovskou obrazovkou. Tak velkou bednu sem v životě viděl snad jen v italský restauraci.

„Jé, Gary Cooper!“ zvolal sem. „Mluvila ste s ním někdy?“

„Samozřejmě,“ odfrkla uraženě. „Franku, publikum si vůbec neuvědomuje, že komparsisté jsou pro film stejně důležití jako hlavní herci. My poskytujeme kontext, který teprve dodává filmu věrohodnosti. Dnes se

producenti snaží ušetřit na všem a natáčejí s neprofesionály. Je to skandál. Půlka těch ubožáků v davu kouká přímo do kamery. Kdybych se já byla odvážila podívat se na vteřinu do kamery, byla bych na místě letěla. Jistě, my byli profesionálové. My jsem to uměli."

„A jakej byl Gary Cooper?" zeptal sem se zvědavě.

„Byl to docela slušný mladý muž," odpověděla. „Alespoň tenkrát. Všechny zuby měl falešné a jeho tupé stálo pět tisíc dolarů, což tenkrát bylo značné jmění, to mi věř. Prý ty vlasy posbírali chlup po chlupu v jisté finské rodině."

„Gary Cooper nosil příčesek?" vyhrkl sem nevěřícně.

„Ovšemže," odpověděla. „Museli používat speciální lepidlo, aby mu při westernech držel na hlavě. Bóže, co mu to s tou hlavou udělalo!"

Dnešní film byl muzikál Krásnější než sen z roku 1942, s Fredem Astairem, Ritou Hayworthovou a Berthou Ulanskou, která hrála rozkošnickou vymetačku večírků. Svým dálkovým ovladačem zastavila děj v momentě, kdy se poprvé objevuje na scéně.

„Vidíš, tak támhleto jsem já, v těch dlouhých krepdešínových šatech za tou velkou palmou," řekla pyšně.

Na obrovitánský obrazovce pořádal uhlazený milionář Adoplhe Menjou elegantní mejdan na svým jihoamerickým sídle. Mezi nehybnýma hostama vytuhlýma v černobílým provedení sem rozeznal svou dnešní hostitelku – byla mnohem hubenější a měla o půl století míň vrásek, ale podobná si přece jen byla.

„Byla ste velmi krásná, slečno Ulanská," poznamenal sem.

„Ale ne, nebyla," řekla lhostejně a znovu to pustila. „Měla jsem příjemnou, obyčejnou tvář. Komparsisté se nevybírali podle krásné tváře. Přirozeně nesměli na sebe upoutat víc pozornosti než hlavní herci. Ale pohleď, byla jsem docela dobrá tanečnice. To je foxtrot. Bill Shelter nás tuto scénu nechal točit čtrnáctkrát. Bóže, jak mě tenkrát bolely nohy!"

„A kdo je ten váš partner?" zeptal sem se.

„Muž jménem Doakes Farley," odpověděla. „Je to dobrý tanečník, ale strašně mu táhne z pusy. Už je po smrti, samozřejmě. A tuhle Evelyn tančí s Jimem, to byl zase jeho milenec. S Evelyn jsem jistou dobu bydlela, než jsem potkala svého muže Toma."

„Ten byl taky v komparsu?"

„Ne, Tom není z branže. Je účetní. Zemřel v roce 1972. Na infarkt."

„Ale ta Rita Hayworthová byla ale krásná," řek sem.

„Když ještě bývala Ritou Cansinovou, tak zas tak skvělá nebyla," odpověděla slečna Ulanská. „Elektrolýzou jí změnili linii vlasů na čele. Předtím vypadala jako mexická vesničanka."

„Fakt? A jaká byla?"

Slečna Ulanská se rozhlídla, naklonila se ke mně a ztišila hlas. „posedle náruživá."

„Neříkejte!" vydechl sem, oči navrch hlavy.

„Náruživá," zopakovala. „Proto se s ní musel Orson rozvést. On je samozřejmě velký intelektuál a Rita se cpe jako kůň. Má pořád problémy s nadváhou."

„Ale, slečno Ulanská," řek sem, „já mám pocit, že už sou oba dva mrtví."

„To já přece vím," odpověděla uraženě, „Vždyť čtu zprávy z branže."

Dospěl sem k názoru, že to jen slečna Ulanská používá gramatický časy velmi volným stylem. Během filmu děj sem tam zastavila, aby mi ukázala svý přátele z komparsu a prozradila další cenný informace ze zákulisí filmovýho světa.

Vzdychla si, když se na obrazovce objevil nápis „Konec". „Mám tento film moc ráda," řekla, když spouštěla převíjecí mechanismus. „Jerome Kern nikdy nenapsal jedinou špatnou píseň."

„A jakej byl Fred Astaire?" zeptal sem se. „Je to jeden z mých oblíbených herců."

„Mám Freda ráda," odpověděla zamyšleně. „Moc do společnosti není, jestli chápeš, co tím myslím. Alespoň pokud jsem slyšela. A to je v naší branži opravdu vzácnost. Jeho tupé je samozřejmě evidentní. A je taky velice malý."

„Fred Astaire byl malý?" zeptal sem se udiveně.

„Prakticky trpaslík. Všechny své milostné scény s Ritou musel absolvovat ze žebříku. Kdysi ve třicátých letech ho lidi ze společnosti RKO tajně učili tančit v botách na zvýšené podrážce. Nejdřív to zkoušeli na chůdách. Ale ty tyčky mu byly pod kalhotama příliš vidět."

„To sem teda netušil!"

„Ano, a vzpomínáš si na všechno to dokonalé stepování v jeho filmech?"

„Jistě, byl úžasnej."

„Tak to nedělal on," zašeptala.

„Nedělal?" zašeptal sem taky.

„Ne. Na to měli jednoho černocha, kterého vždycky tajně přivezli z Harlemu jen na tato čísla. A pak jen vyměnili hlavu. Všechno to bylo přísně tajné.“

„To je neuvěřitelný,“ vykřikl sem.

„Ale nech si to pro sebe, Franku,“ řekla. „Studia dodnes platí gorilám, aby se podobné nebezpečné informace udržely pod pokličkou.“

Když sem se vrátil do Joanina bytu, našel sem na záznamníku vzkaz od mámy: „Dobré zprávy, Joanie. Už si nemusíme dělat starosti. Právě jsem mluvila s Nickem. Telefonoval z Indie, že žije v rodině u příjemných lidí, kteří ho možná naučí způsobům a napraví mu hlavu. Byl by to zázrak. Lance říká, že dokud tu Nick není, aby ho mohli trestně stíhat, nelze na nás právně vymáhat jakékoliv škody za ten požár. A ani to děvče, co ho udalo, zatím žádnou odměnu nedostane. Nevadí mi, když ho budu mít chvíli z krku. Na toho vašeho hroznýho otce je podána žaloba za náhradu škod ve výši tři a půl miliónu dolarů kvůli jakýmusi neonovýmu nápisu, který Nick někde našel a prodal člověku, který se pak zabil elektrickým proudem. Naštěstí se mě to netýká. Držím rodině toho člověka palce, a kdyby bylo po mým, měli by žádat mnohem víc! No, já už musím končit. Lance mě pozval do restaurace na oslavu mých narozenin – ne že by sis toho byla dvakrát všimla.“

Tři a půl milionu dolarů! To je teda něco. Ale Hárošova rodina bude moc ráda, pokud z mýho nezaměstnanýho, příživnickýho otce vyrazí tři a půl dolaru. Což, a to mě velice těší, je přece jen víc, než dostanou do svejch jidášskejch pracek Levák s Millií.

18:30 – Kimberly se právě vrátila znavena z další dávky ekonomický teorie.

„Mám pro tebe dobrou zprávy, Kimberly,“ řek sem. „Joanie mi zatím dovolila spát v její posteli, a tak ten tvůj gauč nebudu pár dní potřebovat.“

Kimberly pokrčila rameny s předstíraným nezájmem, ale bylo na ní vidět, jak v duchu počítá škody napáchaný tímto nečekaným útokem na její čistý zisky.

„Staví se tu dnes Mario?“ zeptal se Francois.

„Nevím,“ odpověděla a prohlížela si došlou poštu. „Proč se ptáš?“

„Jen mě tak napadlo, že bychom mohli jít do kina nebo něco takovýho,“ řekl Francois.

„Kdo jako? Ty a Mario?“

„No, myslel sem, že ty a já,“ řekl Francois. „Platil bych.“

„Nezlob se, Nicku. Musím pracovat na svým marketingovým plánu.“

„Zaplatil bych ti i popkorn,“ vytrvale útočil Francois.

„Nezlob se, Nicku," řekla Kimberly a odcházela směrem ke svýmu pokoji.

„Možná někdy jindy."

Odešla a zamkla za sebou.

„Líbím se jí, to je jasný," poznamenal Francois.

„Proč se ale zamkla?" zeptal sem se.

„Pokušení," odpověděl. „Snaží se odolat pokušení."

Středa, 26. listopadu

Film dnešního odpoledne byla černobílá komedie z roku 1942 *Město si o tom povídá* s Ronaldem Colemanem, Jean Arthurovou a Cary Grantem v hlavních rolích a s Berthou Ulanskou v roli rozhněvaný měšťky. Cary hrál (nepříliš přesvědčivě) dělnickýho radikála, kterýho křivě obvinili ze žhářství.

John Garfield měl zřejmě v tu dobu jinou štaci.

Po filmu mě zase slečna Ulanská informovala o všech zákulisních pletichách.

„Cary Grant a Ronald Coleman se navzájem nesnáší, víš?" řekla. „Jsou to totiž angličani. A v Hollywoodu se všichni angličani navzájem nenávidí."

„Proč?"

„Protože spolu soupeří o tytéž role. Všichni se ucházejí o jistou roli a pak ji dostane Leslie Howard. Toho obzvlášť nesnášeli. Slyšela jsem, že prý jeho smrt nebyla až tak přirozená."

„Teda!" zvolal sem dychtivě. „A jakej byl Ronald Coleman?"

„Ponořený sám do sebe. Velice ponořený," řekla. „Ten jeho sametový hlas je taky jen šmé. Když ho člověk slyší na scéně, má pocit, že je to jeden z kulisáků. Jeho přízvuk je nekultivovaný a mluví vysokým falzetem. A taky je velmi malého vzrůstu."

„Ronald Coleman že byl malý?" zeptal sem se.

„Příšerně malý. Prakticky trpaslík," řekla. „Při milostných scénách odmítal vylézt na americký žebřík. Museli za tím účelem přivézt speciální žebřík z Anglie s příčkami na levé straně."

„A co Cary Grant? Ten byl taky malej?"

„Ach ovšem, roztomile miniaturní," odpověděla. „Když stáli s Ronniem Colemanem vedle sebe, vypadali jak dva žokejové na trati."

„A co Jean Arthurová? Jaká ta byla?“

„Ješitná. Neuvěřitelně ješitná. Vždycky trvá na tom, aby ji kamery snímaly jen z levé strany. Nebo to bylo z pravé? Nemůžu si teď vzpomenout. Dohánělа tím režiséry k nepříčetnosti. A samozřejmě je taky posedle náruživá, jak jinak.“

„Opravdu?“ vydechl sem. „Na scéně to na ní není poznat.“

„Náruživá,“ opakovala slečna Ulanská. „Víc o tom říct nemůžu.“

Zajímalo by mě, jestli je dnešní hollywoodská společnost pořád ještě zamořená tímto fenoménem. Budu tam muset brzy vyslat Francoise, aby to vomrk.

18:30 – Když sem se vrátil od paní sousedky, Kimberly právě připravovala Mariovi večeři v mikrovlnce. Ten zatím seděl u stolu a nervózně mrkal. Lelkoval sem tam a doufal, že mě třeba pozvou, ale kuchařka úspěšně odolala všem mým impulsům o velkorysý pohostinství. Tak sem se vydal k Mekdandovi. Když sem se vrátil, Kimberly seděla na mým pronajatým gauči, čuměla na bednu a Mario zatím umýval nádobí v maličký kuchyňce.

„Hele, Nicku, kolik je ti vlastně roků?“ zeptala se Kimberly a dálkovým ovladačem vypla „Noční ekonomické zpravodajství“.

„Devatenáct,“ zalhal sem.

„Řekla bych tak čtrnáct nebo patnáct,“ odpověděla. „Nechtěl bys nám zodpovědět pár otázek pro naši dotazníkovou akci?“

„O jakou dotazníkovou akci jde?“ zeptal sem se opatrně.

„Jde o průzkum poptávky,“ vysvětlila. „Mario a já uvažujeme o tom, že si založíme firmu, která by se zabývala obchodem s módními oděvy a doplňky orientovaným na zákazníky mladší věkové skupiny.“

Mario vzhlédl od oplachovaný misky. „Nicku, američtí mladí do dvaceti let mají k dispozici příjem vyšší než osmdesát miliard dolarů.“

Osmdesát miliard dolarů! A kde je sakra můj podíl?

„Tak jo,“ řek sem. „Zodpovím Vám, co chcete. Tak začněte.“

Kimberly si vzala blok a kladla mi dlouhej seznam velice podrobnejch a únavně se opakujících otázek o výši mejch příjmů, o tom, co a jak a kde většinou nakupuju. Zvláštní důraz přitom kladla na obuv. Kromě otázek o výši příjmu sem se snažil odpovídat co nejpřesněji. Zdálo se, že Kimberly je s mýma odpověďma spokojená.

„A nic víc se mě už nezeptáš?“ zjišťoval sem, když skončila.

„A co jako, Nicku?“ zeptala se.

„Nechceš se mě třeba zeptat, jestli bych si nechtěl koupit tečkovaný tenisky?“

Kimberly překvapením zatajila dech. Mariovi málem vypadl talíř z ruky.

„Jak tě to napadlo?“ chtěli vědět.

„To je přece jasný z těch otázek, ne?“ vysvětlil sem. „Máte v plánu prodávat tenisky se světélkujícíma oranžovýma nebo fialovýma tečkama. Je to tak?“

„Bez komentáře,“ řekla Kimberly.

„Určitě ne,“ řekl Mario a zamrkal ještě rychleji než obvykle.

„Tak to je dobře,“ řek sem, „protože takový bych si nekoupil ani za milión let. A ani žádnej z mejch přátel.“

„To je jen tvůj názor,“ odfrkla Kimberly.

„Ale ten ste přece chtěla znát, ne?“ řek sem. „Myslel sem, že právě k tomuto účelu se podobný ankety dělaj.“

„To má zase pravdu, Kimmy,“ řekl Mario a chmurně zamrkal.

„To jo, ale vždyť se na něho podívej, Mario,“ odpověděla. „Ten přece nepatří do našeho cílového souboru majetnejch a módně oblékaných adolescentů.“

Rozhod sem se tuto sprosťárnu ignorovat. Ale měl bych tady nápad na výrobek, kterej si myslím, že by kupovala spousta mladejch,“ řek sem.

„A o co jde, Nicku?“ zamrkal Mario dychtivě.

„Řeknu vám to,“ odpověděl sem, „ale chci třetinu veškerýho zisku – a chci na to písemný potvrzení.“

Po patnácti minutách tvrdýho dohadování a smlouvání mi moji noví obchodní partneři podepsali smlouvu, podle který se mi zavazují vyplatit 19,6% veškerýho čistýho zisku (po zdanění), jež by z mýho návrhu případně vzešel.

„Tak a o co jde?“ zeptala se Kimberly skepticky.

„Tak ten nápad je následovný,“ řek sem. „Tenisky ... ve tvaru ... sportovních aut! Do podrážky by měly zabudovaný přední i zadní světla, který by se daly zapnout a vypnout! A na malých poznávacích značkách na pogumovaných patách by si děcka mohly boty podepisovat samolepkama. Měl bych i skvělej prodejní název: Silničářky.“

Mario si s Kimberly vyměnili zpytavý pohled.

Kimberly řekla: „To je blbost.“

„A kde by byly ty baterie,“ žádal Mario další informace.

„Světla na botách!“ opovržlivě se vyjádřila Kimberly. „To je přece nesmysl!“

„Tak jo,“ řek sem. „Když se vám ten nápad nelíbí, mám jinej.“

„Nechci už nic slyšet,“ řekla Kimberly.

„Oč jde?“ zeptal se Mario.

„Za stejnejch podmínek?“ ujišťoval sem se.

„Jo, za stejných,“ zamrkal pochybovačně.

„Dobrý, tak teď jde pro změnu o hodinky,“ začal sem vysvětlovat. „Na trhu sou tisíce hezkých a elegantních hodinek. Je to tak?“

„Jo,“ souhlasili.

„Ale co ty miliony děcek, který nechtějí chodit upravený? Dokonce se neustále snaží vypadat co nejvodrbaněji. Co takhle jim nabídnout opravdu ošklivý hodinky. Ciferník by mohl bejt rezavej a rozbitej, případně prošpikovanej i nějakou tou dírou po kulce. A k nim by mohl bejt odporně masitě růžovej řemínek s jizvama, tetováním a velikou, odpornou a chlupatou bradavicí. A ty hodinky by se mohly menovat Bradavičnice.“

Zmlkl sem a s nadějí se na ně na oba zadíval.

Mario si povzdechl. Kimberly se zvedla k odchodu.

„Co se vám na tom nápadu nelíbí?“ chtěl sem vědět.

„Je to blbost,“ řekla Kimberly.

„Nemohla bys být trošku konkrétnější?“ zeptal sem se.

„Já vidím v tvém nápadu jeden velký problém,“ řekl Mario.

„A to?“

„Děckám, co se takhle oblíkají, je úplně jedno, kolik je hodin.“

Tak to měl celkem pravdu.

„A i to minimum peněz, který tato stvoření mají,“ připojila se jeho obchodně nadaná partnerka, „utratí za drogy a metalovou muziku.“

Teď měla zas pravdu ona.

Tak to vidíte. Jako tisíce chudejch Twispů přede mnou, ani já bych se nikdy neměl pouštět do podnikání. Naše rodina prostě patří do umění.

Čtvrtek, 27. listopadu

Tak dneska je to tejden, co sem měl Sheeni naposled v náručí. Zdá se mi to jako celá věčnost. Je to přímo nesnesitelný být od svý milovaný tak daleko a právě teď před vánocema. Každá romantická televizní reklama a parfém mě vhání do ještě většího zoufalství. Možná, že bych ji měl anonymně poslat nějakou malou, drahou voňavku. Ale raději ne, možná, že by ji používala na schůzky s tím zrádcem Vijayem Joshim.

16:05 – Rozhodl sem se vynechat dnešní filmový představení. Příběh z Filadelfie s Cary Grantem, Katherine Hepburnovou a Jamesem Stewartem

v hlavních rolích a s Berthou Ulanskou v roli paničky. Už sem ho viděl. A kromě toho sem se nechtěl dovědět, že Jimmy Stewart byl metr čtyřicet vysokej a Katie Hepburnová byla náruživě posedlá tamtím. Tak sem sedl na autobus (devadesát minut jedna cesta) a vydal se obrovským, autama ucpaným kotlem Los Angeles navštívit samotnou říši snů: HOLLYWOOD!

To je vám ale díra. Hlavní město filmový zábavy celýho světa vypadá jako okresní město s palmama. Nekonečný ulice šupáckejch domků, lacinejch motelů a umouněnejch kšeftů. Filmový ateliéry tam pořád ještě stojí podél Gower Gulch, ale neozývají se z nich povely jako „Jedeme!“, „Stop!“ nebo „Klapka!“, ale jen bum, bum, bum, jak tam snobi plácají do míčku potaženýho kůží. Na vteřinu se mi zatajil dech vzrušením, když sem se náhodou podíval na zem a zjistil, že stojím na Chodníku slávy právě u hvězdy Franka Sinatry. Uctivě sem pohladil ty sešlapaný mosazný písmena, porozhlídl se kolem a uvědomil se, že Zlatej věk je prostě pryč. Jako ostatně vždy, i tentokrát sem přišel o padesát let později. A proč se tady potuluje tolik nebezpečně vyhlížející mládeže? Neměla by bejt náhodou ve škole?

18:20 – Po Kimberly a Mariovi ani vidu ani slechu. Na záznamníku další vyděšenej vzkaz od Philipa. Zdá se, že je pěkně vyřízenej. Rozhod sem se, že se slituju a z toho průseru ho vysvobodím. Vyhledal sem si telefonní číslo u adresy ing. RNDr. Philip Dindy v Santa Monice a vytočil je. Ohlásil se ženskej hlas.

„Je to paní Dindyová?“ ohlásil sem se tím nejjemnějším bombajským přízvukem.

„Ano, u telefonu.“

„Paní Dindyová, mysím, že byste se měl zeptal svého manžel na jistou mladou a atraktivní letušku z Marina del Rey.“

„Jakou letušku?“ zbystřila pozornost.

„Na tu, co s ní čeká dítě!“

Když sem udělal dnešní dobrej skutek, rychle sem zavěsil a vydal se sehnat něco k večeři. Dnes večer sem se rozhodl pro mexický pajzl Taco Bomb.

20:40 – Narval sem do sebe čtyři veliký kukuřičný placky s náplní z hovězího masa. Je to můj novej rekord. Když sem se z toho pomalu vzpamatovával, rozhod sem se, že musím zjistit, co se děje novýho v Ukiahu. Pustil sem desku Ráví Šámara a vytočil číslo Hároše DeFalca. Telefon vzal naštěstí onen zmíněný mladík osobně.

„Nicku! Kde seš?“

„Sem v Bombaji, jako v Indii, víš. Volám mezistátně.“

„Opravdu! Vždyť to zní, jako bys byl ve vedlejším pokoji.“

„Franku, promiň, že sem si vymyslel tu pitomost o tvý matce v mý posteli. Byl to pěkně blbej fór.“

„To nevadí, Nicku. Nic si z toho nedělám. Máma mi řekla, že to není pravda. Došlo mi, žes byl asi pěkně vystresovanej. Nemůžu tomu pořád uvěřit, že seš v Indii! Jaký to tam je? Není tam moc horko?“

„Docela to ujde. Asi tak čtyřicet ve stínu. Ale na dnešní odpoledne hlásili monzun, tak by se mělo trošku ochladit.“

„Teda! Monzun!“ vykřikl nadšením celej bez sebe. „Nicku, a jak se máš. Kde bydlíš?“

„Mám skvělý ubytování. V letadle sem se seznámil s jednou letuškou společnosti Air India. Takže bydlím s ní.“

„Ty bydlíš u opravdický letušky? Je hezká?“

„Fantastická. Vypadá jako Merle Oberonová.“

„Jako kdo?“ zeptal se Hároš.

„Jako slavná filmová herečka Merle Oberonová. Ráva zvažuje, že by šla k filmu, jakmile ji přestane bavit lítání. Slyšíš tu hudbu? To hraje ona.“

„Tak to je hudba!“ poznamenal Hároš. „Já myslel, že je to nějaká porucha na drátě.“

„Tak co, Franku, co novýho se děje u vás?“

„Teda, člověče, tys tak tak stihl zmizet! Poldové zřejmě vyčmuchali Vijayovi otisky prstů, lapli ho a ta krysa to na náš všechno práskla. Myslel sem, že mě naši zabijou, když se dozvěděli, že to babiččino auto sme štípli my. Otec zase prorazil zeď.“

„A minul sloup?“

„Jo, naštěstí. Do vánoc mám zaracha a nesmím volat Heather dýl než pět minut týdně. Dovedeš si představit, jak sem nadrženej!“

„To je teda blbý,“ řek sem. „A co udělali s Vijayem?“

„Nakonec ho pustili. Zdálo se, že jim de mnohem víc o tebe. Teda čoveče, ještě nikdy sem neslyšel o nikom, kdo by byl ve větším průseru než ty. Měls štěstí, žes měl letenku a mohls vypadnout mimo Státy. Tady už by určitě bylo po tobě.“

„Nejspíš jo,“ uzavřel sem tu záležitost, protože sem se chtěl dozvědět raději něco pozitivnějšího. „Franku, a co Vijayovi rodiče?“

„Hrozně na něho řvali, řek bych. Já s tím práskačem nemluvím. Představ si, že řekl Sheeni, žes to byl ty, kdo o ní a Trentovi roznášel ty pomluvy ohledně pašování antikoncepčních pilulek.“

Další jobovka.

„A jede po Sheeni?“ zeptal sem se, obávaje se nejhoršího.

„Snaží se. Dnes spolu obědvali. Mluvili francouzsky, ti idiotští nafoukanci.“

„A jak vypadá Sheeni?“ zeptal sem se.

„Trochu smutně. Řek bych, že není příliš nadšená tím, že je zpátky na Redwoodský střední. Dneska neustále opravovala pana Perkinse v angličtině a tentokrát se nesnažila ani o minimum zdvořilosti jako dřív. Myslím, že by se jí spousta učitelů ráda složila na jízdenku zpátky do Santa Cruz.“

„Motá se kolem ní Trent?“

„Ne, mnohem častěji jí vídám s Vijayem.“

„Drží se za ruce?“

„Ještě ne, Nicku. Ale proč se sereš? Vždyť máš přece svou sexy letušku Merle.“

„Menuje se Ráva,“ opravil sem ho. „Ale proboha tě prosím, Sheeni o ní ani slovo! Vlastně bych byl strašně rád, kdybys nikomu neříkal, že sme spolu mluvili.“

„Chápu, Nicku,“ řekl. „Mám pusu na klíč.“

„Ty, Franku, tvoje máma už nechodí s mým tatou, že ne?“

„Zrovna včera večer měli schůzku. To je neuvěřitelný. Nechápu, co na tom hňupovi vidí. Neber si to osobně.“

„Neberu si to osobně.“

„Teda myslím jako, když ho můj otec žaluje o tolik peněz. Jen doufám, že jestli se nám podaří tvýho otce finančně zruinovat, že to na tvý vysokoškolský studia nebude mít žádnej dopad.“

„To je dobrý, Franku. Tata mi na vysokou stejně nenašetřil ani floka. Všechny svý prachy utratil za štětky.“

„To máš na mysli jako mou mámu?“ zeptal se dotčeně.

„Ne, Franku. Měl sem na mysli ty jeho předchozí mladý kozy, jako byla Lacey. Tvoje máma je přece dáma.“

„No, myslím, že bys to zas nemusel přehánět,“ odpověděl.

Všiml sem si, že jehla na desce přeskakuje a hraje pořád dokola totéž. Naštěstí se to u sitarový hudby ani moc nepozná.

„No nic, Franku, už budu muset končit. Tyhle mezinárodní telefonáty přijdou a dvě stě rupií za minutu.“

„Teda, čoveče, ta tvoje Merle musí být ale zazobaná, když ti dovolí takhle drahej špás.“

„Je velkorysá, Franku. Ve všem.“

„Doufám, Nicku, že sem to pochopil správně.“

„Víc ti říct nemůžu, Franku. Tak se zatím měj a já se ozvu.“

Francois je vzteky bez sebe. Chtěl by najmout nějakýho skinheada, kterej by si to s Vijyaem vyřídil. Pro policii by to byl jen další případ náhodnýho, nevyprovokovanýho rasovýho konfliktu.“

Ale kde takovýho skinheada sehnat? A udělal by to se slevou?

Pátek, 28. listopadu

Joanin byteček začíná být pěkně přecpanej. Ing. Dr. Philip Dindy se dostavil dnes ráno o půl druhý se dvěma kuframa, pálkou na squash a přenádherným laptopem 586kou – takovej sem zatím viděl jen na vobrázku.

„Kdo jste?“ dožadoval se mé identity, když sem rozespale vylezl z Joaniny postele a pustil ho do bytu.

„Menuju se Frank Dilinger,“ zívl sem. „Joanin přítel. Starej rodinnej přítel.“

Philip si mě podezřívavě měřil přes svý tlustý skla. Byl sem navlečenej jen do spodního prádla ze sekndhendu. „Joanie se nikdy o příteli jménem Frank nezmínila.“

Dr. Dinbdy byl, jak by řekla slečna Ulanská, příšerně malej, prakticky trpaslík. Měl divoce rozcuchaný rusý vlasy, pihy, velikej nos, žádnou bradu, ale obrovský panděro. Tak já sem si teda představoval intelektuálního bejka trochu jinýho formátu.

„Tak o vás se pro změnu zmiňuje dost často,“ odpověděl sem. „Ale neříkala nic o tom, že by vaši návštěvu očekávala právě dnes.“

„Musel sem ... bylo to zkrátka všechno narychlo,“ řekl, pořád ještě nedůvěřivě. „A kde je Joanie?“

„Někde na lince,“ odpověděl sem. „Vrátí se až dnes v noci.“

Philip prolít očima obývák a zeptal se: „Bydlíte u Kimberly?“

„Ne, půjčil sem si Joaninu postel,“ řek sem. „Můžete se klidně tábořit tady na koberci. Je docela pěknej a měkkej.“

Ale Philip to viděl jinak. Tvrdohlavě si nárokoval teritoriální práva na Joanin pokoj a mě šoupl zpátky na ten pekelnej gauč.

„Tak toho budete, pane doktore Pindy, litovat,“ řek sem, když sem si stlal svý záhořovo lože. „Vím zcela jistě, že Joanie se zblázní vzteky.“

„Jmenuji se Dindy,“ řekl. „S dvěma dé a jedním en.“

„Je půlnoc,“ odsekl sem, „a já nemám zájem závodit tady s vámi v pravopisu. Dobrou noc!“

„Nápodobně,“ řekl, práskl za sebou dveřma od Joanina pokoje a zamkl.

Teda, ta Joanie si teda umí vybírat, napadlo mě, když sem se zavrtával do svý postele hrůzy. Takhle drahá plastická operace poprsí a jedinej koho na to chytí, je takovejhle šunt vod atomovýho urychlovače.

10:00 – Dnes ráno byl Philip o něco přátelštější. Něco totiž chtěl.

„Jakže se jmenuješ?“ zeptal se.

„Frank Dilinger.“

„Takže, Franku, nevíš náhodou, jestli tu Joanie někde nemá náhradní klíč?“

„Ne, pane doktore Prndy, myslím, že ne.“ odpověděl sem chladně a předstíral, že hledám mezi inzeráty dnešních novin nějakou pracovní přiležitost.

„Poslyš, Franku, budeš tu dnes odpoledne, dejme tomu kolem čtvrtý, abych se dostal dovnitř?“

„Pochybuju,“ odpověděl sem. „Myslím, že sem vás vůbec neměl pouštět dovnitř. Joanie explicitně vyslovila svou nechuť vás kdykoliv znovu vidět.“

„Ale teď mě Joanie uvidí ráda,“ řekl důvěrným tónem. „Opustil jsem svou manželku.“

„Ta má teda štěstí,“ řekl Francois. „Vaše žena jako.“

11:45 – Když ten smrsklej, pupkatej vědátor odešel do svý laboratoře, poslal sem Francoise opět trochu proslídit Joanin pokoj. Zavazadla našeho milýho pana doktora byly nabaleny ve značným spěchu. Mezi haldou košil (velikosti S), bavlněnejch slipů, akrylovejch fuseklí (s dírama) a značkovejma plavkama (taktéž roztrhanýma) sem našel výpis z banky (zůstatek dvě stě třiasedmdesát dolarů a dvanáct centů), zarámovanou fotku mopsličí ženy obklopenou třema opihovanejma svišťama (vrh páně Drndyho?), pomačkaný výtisky tuctu nudnejch monografií o fyzice částic, jejichž autorem je jistej PD, a taky velkou krabici prezervativů.

„Zdá se, že dr. Pindy má sice v plánu nekropit hrobku, ale už má v peci zaděláno,“ motal metafory Francois.

Pak zaměřil svou pozornost na nablýskanej, umělecky zpracovanej laptop. Pustil ho a v němým úžasu hleděl, jak silná 586ka CPU frčí.

„By mě zajímalo, jak velkej má hard disk,“ řekl Francois a vyvolal hlavní adresář. „Pane Bože! 385 megabajtů! A Skoro plných programů!“

Francois vyťukal na klávesnici „FORMAT C:.“

„Ty, Francois,“ řek sem celej nesvůj. „Ty to chceš fakt udělat?“

„Jak ses dnes v noci na tom gauči vyspal?“ zeptal se mě. Pak Francois stiskl pár kláves a hard disk začal jemně vrnět při provádění dokonalýho úklidu. Po deseti minutách ztichl.

Joanin byt možná bude přecpanej, ale hard disk doktora Drbyho bude čisťounkej jako Francoisovo svědomí.

15:45 – Dnes sme měli na programu komedii z roku 1936 *Její komorník*, v hlavních rolích William Powell a Carole Lombardová, dále hrají Bertha Ulanská v roli otupělý, parazitní dámy velkýho světa. Už sem to kdysi viděl, ale na obrovský televizní obrazovce slečny Ulanské sem si to rád zopakoval. Tentokrát sem se velice pozorně díval a vedl v patrnosti každej detail, kdy je William Powell, převlečenej za elegantního bostonskýho brahmína, zabírán vedle předmětů srovnatelný velikosti. Tak tento herec určitě nebyl trpaslík.

„Je možná průměrné výšky, ačkoli bych řekla, že spíše mírně podprůměrné," uznala slečna Ulanská, „ale tupé bezesporu má. Jinak je plešatý jako opičí zadnice."

„A jakou měla pověst Carole Lombardová? Hroznou?"

„Příšernou," potvrdila moje hostitelka. „Měla tu nejfalešnější pusu v celým městě. A když si vzala Gabla, měla ještě tu drzost, že si stěžovala na jeho výkony pod duchnou. Tak to je teda neodpustitelné. A víš, že byla provdaná i za Powella?"

„To sem teda netušil," řek sem.

„Tak, tak. Dokonce pár let. Rozvedli se asi čtyři roky před natáčením tohoto filmu."

„To je neuvěřitelný," řek sem. „Na scéně vypadají tak zamilovaně!"

„To jen hrají," odpověděla. „Ve skutečnosti se nenáviděli."

Pokusil sem se představit mámu s tátou, jak spolu natáčejí milostnou scénu čtyři roky po svým rozvodu. Ani za deset milionů dolarů by nebyli schopni tuto scénu předvést věrohodně. Samozřejmě, máma není Carole Lombardová. A tata by se nehodil ani na roli správce příčesku Williama Powella.

19:30 – Pochybnej doktor Dindy se dnes odpoledne vrátil přesně jak říkal, ale bohužel byla doma Kimberly a pustila do dovnitř. Zasklil mě a převlík se do jednoho ze svejch mnoha triček. Pak zavolal svý ženě a trochu se po telefonu přeřvávali. Podle mých předpovědí to bude pěkně hnusnej rozvod. Jako mnoho jinejch vědátorů, Philip je krajně racionální ve všem, kromě svýho soukromýho života. Pouze v této sféře se může uvolnit a dát průchod svým primitivním emocím, svý bezcharakterní touze manipulovat druhejma a taky bezuzdný mstivosti.

Právě když praštil s telefonem (zoufalý vzlyky jeho ženy byly slyšet až do obýváku), vrátila se Joanie ze svý služby ve stratosféře.

„Philipe!" vykřikla.

„Miláčku, Joanie," řekl a zamilovaně se na ni usmál, „opustil sem Caitlin."

„Ach, Philipe!" zvolala a padla mu do pihovatýho náručí.

Objímali se, líbali a mačkali se na sebe. Bylo mi z toho strašně trapně, a tak jsem předstíral, že sem hluboce zabrán do svýho čtiva (*Hvězdné Los Angeles při minimálních financích*).

Mačkání začalo být čím dál víc adresněji lokalizováno. Napadlo mě, jestli ty silikonový vycpávky takovýhle zacházení vůbec snesou.

„Ach, Philipe, drahoušku," šeptala Joanie, „možná bychom měli jít do mýho pokoje!"

Ve vášnivě těsným závěsu se jako jedno tělo vydali do Joanina pokoje.

Joanie se zastavila. „Philipe, drahý, to je můj bratr Nick."

„To je tvůj bratr?" zeptal se Philip. „Řekl mi, že se jmenuje Frank Dillinger."

„Nicku Twispe," zašveholila Joanie opilá štěstím, „proč jsi řekl Philovi, že seš Frank Dillinger?"

„Já už si ani nevzpomínám," odpověděl sem.

„Bude tady bydlet dlouho?" chtěla vědět od rtěnky zamaštěná skráň.

„Ale ne," odpověděla Joanie. „Už brzy půjde!"

„Musíme mít svoje soukromí," pravil Philip.

„Budeme ho mít, určitě," řekla a zmizeli z dohledu.

„Měl bys zavolat policajty," navrhl Francois. „Řekni jim, že je tu malej, pihatej sexuální maniak a napadá tvou ségru."

Chvíli sem to zvažoval, ale pak sem si vzpomněl, že nemůžu volat poldy, kdy přece prchám před spravedlností.

Sobota, 29. listopadu

Dnes ráno si Joanie telefonicky objednala bagely, kulatý lahůdkový suchary, a uzenýho lososa (a taky za ně zaplatila). Všichni sme se sešli u stolu, abychom oslavili shledání šťastný dvojice – obě spolubydlící, oba muži a já. Skoro všichni sme vypadali odpočatě a sexuálně ukojeně.

„Nikdy bych nebyla řekla, že svou ženu nakonec přece jen opustíte," poznamenala Kimberly a zakousla se do třetí bagely.

„Někdo mi s tím trochu pomohl," svěřil se Philip. „Jeden z mých pákistánských postgraduantů jí zřejmě řekl o Joaně."

„Jsem mu tak vděčná," prohlásila Joanie šťastně.

„Já taky," řekl Philip a objal svou pihovatou pazourou Joanii kolem ramen. „Ale i tak mu do toho nic nebylo. Příští jaro jde ke mně na ústní. Už se nemůžu dočkat. Natrhnu mu tu jeho kostnatou snědou prdel, to se ještě bude divit!"

„To nezní moc eticky," poznamenal Francois. „Zruinovat člověka profesionálně kvůli osobní vendetě."

„Co je ti po tom?" chtěl vědět Philip. A měřil si mě přes svůj suchar obloženej uzeným lososem. „Což se tě to týká, chlapče?"

„Etika se snad týká všech, ne?" odpověděl Francois s hlubokým přesvědčením. „Nebo by aspoň měla."

10:45 – Joanie nás donutila mluvit šeptem a chodit po špičkách, protože Philip se uchýlil do jejich společnýho pokoje, aby tam pokračoval na „své nové, moc důležité knize". Pět minut nato nás vyděsil řev, při kterým stydla krev. Za moment se mezi dveřma objevil zsinalej Philip a vypadal ještě pomateněji než obvykle.

„Je pryč!" vydechl. „Celý můj rukopis! Tři roky práce kompletně zmizely!"

Aspoň to toho vola naučí, aby si příště dělal záložní kopie. Jako vědec měl už dávno vědět něco o tom, že spolehlivost techniky je krutej mýtus.

16:30 – Před dnešním filmovým představením (Dlouhej přívěs, v hlavních rolích Lucille Ballová s Dezi Arnezem a Bertha Ulanská ve vedlejší roli družné obyvatleky kempinkovýho společenství) se Francois naší hostitelky otázal, jestli by nepotřebovala pomocníka v domácnosti za byt a stravu.

„A co máš na mysli, Franku?" zeptala se pochybovačně.

„No, myslel sem jako že bych vám vždycky mohl skočit pro videokazety," odpověděl sem. „A taky slušně vařim. Mohla byste zrušit donášku jídla v ešusech."

„Ale, Franku," odpověděla a i pod mejkapem celá zčervenala, „vždyť si přece muž!"

„A co má bejt?"

„Co by tomu řekli lidé?" zeptala se a tužkou domalovaný obočí se jí málem ztratilo ve vrásčitým čele.

„Vždyť je mi jen čtrnáct," řek sem. „Vy ste mnohem ... mnohem vyzrálejší."

„Franku, obávám se, že jsi viděl příliš mnoho těch neřestných moderních filmů," řekla, když na svým dálkovým ovladači pustila tlačítko Play. „Nesdílím tu posedlost sexem v současných filmech. Tento film jsme natočili u společnosti Metro v roce čtyřiapadesát. Myslím, že by sis z něho

měl vzít ponaučení. Všimni si, že Lucy a Dezi spolu v přívěsu nestráví jedinou noc, dokud nejsou sezdáni.“

Měla samozřejmě pravdu. Když o tom tak uvažuju, připadá mi pravděpodobný, že díky cestovní únavě a špatnýmu stavu jejich oddělených postelí spolu nestrávili mnoho nocí ani po svatbě. Pěkně napínavej film! Lucy a Dezi táhnou svůj dlouhej přívěs bahnem přes hory a doly. Bylo to jako jeden z těch úzkostnejch, barevnejch filmů, který se člověku vrací noc co noc. Ale i tak sem zatoužil po Malým Cézarovi, svým dřívějším domově na kolečkách ve vzdáleným Ukiahu.

„Byl Dezi malej?“ zeptal sem se ukázněně, když slečna Ulanská převíjela kazetu.

„Příšerně,“ odpověděla. „Prakticky trpaslík. To mu samozřejmě v ničem nebrání. Ten člověk je náruživostí posedlý.“

To je něco novýho. Netušil sem, že i muži byli k této vlastnosti náchylní.

„A jeho žena byla taky posedlá?“ zjišťoval sem. Přišlo mi, že kdyby měli tuto črtu společnou, mohlo by to přinést jejich manželství nečekanou stabilitu. Vlastně si myslím, že to v budoucnu bude základ, na němž si se Sheeni vybudujeme šťastný svazek.

„Všichni byli posedlí, Franku,“ odpověděla slečna Ulanská. „Věř mi, nevíš toho ani půlku. Vem si třeba Lucy. Ta žena si spoří každý halíř, který kdy vydělala. Za to pak koupili společnost RKO. Zaplatila za ni pěnězi našetřenými za jídlo. Toho dne, kdy ten obchod uzavřeli, bylo celé město v šoku. Kéž by byla mohla žít ještě pár let. Teď, když tu Japonci skupují všechna studia, ona by zatím potichoučku vykoupila Tokio. To by těm darebákům patřilo.“

Francois měl v rukávu ještě jedno eso. „Slečno Ulanská,“ vyhrkl náhle, „a nechtěla byste se za mě provdat?“

„Ach, Franku, to je tak nečekaná nabídka,“ odpověděla a koketně se usmála. Musím si to samozřejmě dobře rozmyslet.“

„Moc vás prosím,“ řekl.

Je to již šestá nabídka k sňatku, kterou jsem ve svém životě dostala,“ poznamenala zamyšleně. „Před mým manželem Tomem to byli čtyři mladíci. Myslím, že bys to měl vědět, Franku.“

„Cením si vaší upřímnosti, slečno Ulanská.“

„Nechci tím naznačovat, že by z mé strany šlo třeba jen o náznak promiskuity. Byla jsem zcela nevinná, když jsem se vdávala.“

„Ani ve snu by mě nenapadlo, že by tomu mohlo být jinak," odpověděl Francois. „Mám pocit, že byste i vy měla vědět, že toto je moje druhá nabídka k sňatku."

„Ta první žena odmítla?"

„Ano, chtěla nejdříve dokončit střední školu."

„Cesty lásky nejsou nikdy jednoduché," řekla slečna Ulanská. „Tak se nás aspoň snaží přesvědčit těch deset tisíc scénaristů."

19:35 – Když sem se vrátil, Kimberly právě ohřívala v mikrovlnce večeři pro Maria. Joanie a dr.Drnda seděli v objetí na gauči. Snažili se pojíst tyčinkama jakýsi jídlo z misek, který si nechali přinýst z čínský restaurace. Měl sem štěstí, že sem přijal nabídku slečny Ulanské a necpal se u ní blivajzem, pravidelně rozváženým penzistům. (Tvrdila, že je to švýcarský stejk, ale já argumentoval, že jde o vepřovou ledvinu.)

„Ty, Nicku," řekla Kimberly, „abych nezapomněla, něco pro tebe mám."

Modlil sem se, aby to bylo něco, co by vyžadovalo zhasnout všechna světla a strhnout z ní to tričko s nápisem tý její podělaný univerzity. Ale jako obvykle, mý modlitby zůstaly nevyslyšeny. Kimberly si utřela ruce do ručníku, hrábla do kapsy svejch obtaženejch džín a podala mi tři jednodolarový bankovky.

„Zač to je?" zeptal sem se.

„Refunduju ti zálohu," vysvětlila. „Dostala sem na ten gauč lepší nabídku."

„Jedno sto dolarů," rozzářila se. „Od Philipa. Pronajímá si ho na celý měsíc."

Otočil sem se k bezbradý tlamě rezatýho skřečka. „Nač ho potřebujete?" chtěl sem vědět.

„Já už si ani nevzpomínám," odpověděl s nevinným úsměvem. „Ale můžeš se utábořit na koberci, Franku. Je docela pěkný a měkký."

Měl sem co dělat, abych zabránil Francoisovi v nejhorším.

Pondělí, 30. listopadu

Tak na tý příšerný podlaze se spát nedá. Mám pocit, jako bych se celou noc věnoval seskokům z letadla a zapomněl si přitom vzít padák. Francois se vzbouřil a odmítá takto strávit další noc. Byl bych se v noci nasomroval

na gauč, ale dr. Prnda pro jistotu odnesl všechny polštáře do Joanina pokoje.

8:20 – Strašný ráno. Šedivý a studený. Tak Los Angeles má taky zimu – přestože to turistický agentury úspěšně popírají. Sedím a dopisuju svůj deník v relativním teple a pohodlí cukrárny. Právě sem spořádal osum velkejch tabulek mléčný čokolády. Je mi mnohem líp, až na tu úpornou bolest hlavy, která provází nečekanej přísun cukru v krvi.

9:55 – Moje skóre v nabídkách k sňatku je nula ke dvěma. Po neklidný noci mi slečna Ulanská oznámila, že mou nabídku bohužel nepřijímá. Řekla, že ať se snažila, jak se snažila, prostě se nemůže přenést přes skutečnst, že nemám vlnitý vlasy.

„Můžeš si o mě, Franku, myslet, že jsem afektovaná," řekla. „Nevím, čím to je, ale vůči mužům s rovnými vlasy prostě zůstávám chladná. Můj manžel Tom měl ty nejkrásnější vlnité vlasy na světě. Samozřejmě než mu všechny vypadaly."

„Mohl bych si je nechat nakudrnatit," navrhl Francois.

„Nezlob se, Franku. To by nebylo ono. Věděla bych to, víš."

„Chápu, slečno Ulanská," řek sem. „Přesto vám děkuju."

„Já děkuju tobě, Franku," odpověděla a poplácala mě chlácholivě po ruce. „Chci, abys věděl, že jsem nesmírně polichocena tím, že jsi mě požádal o ruku."

10:45 – Z informací o meziměstským telefonním styku sem vyrazil číslo Redwoodský střední školy v Ukiahu a chtěl k telefonu žáka Franka DeFalca.

„Jde o velmi vážnou věc," řek sem nedůvěřivý sekretářce. „Zřítilo se letadlo"

Po několika nesnesitelnejch minutách se ozval Hárošův ustarašenaj hlas: „Nicku! Co se stalo? Spadlo letadlo s Merle?"

„Ne, poslouchej Franku.Ten monzum se nedá vydržet. Zcela to zničilo naše hnízdečko. Všude řádí cholera. Myslím, že se vrátím domů."

„Ty se ale nemůžeš vrátit domů, Nicku. Právě sem se dozvěděl, že po tobě jde FBI."

„Franku, já se prostě vracím. Nemohl bys mě schovat v tom pokoji nad garáží?"

„Nevím, nevím, Nicku. Máma tam někdy chodí ječet a mlátit tenisovou raketou do matrace. Tvrdí, že si tím snižuje hladinu stresu v organizmu."

„Nemáš teda nějakej jinej úkryt? Sem naprosto zoufalej."

„No, možná v domě mý babičky. Tam teď nikdo nebydlí. Počítám, že bych mohl čmajznout klíče."

„Skvělý! A kde to je? Setkali bychom se tam dnes kolem osmý."

„Nemůžu, Nicku, mám domácí vězení. Ale mohl bych ti tam ty klíče hodit po cestě do školy. Vzadu za domem je vinohrad, kam by ses mohl schovat, než přijdu. Je to na ulici Cripton Street číslo 507. Je to malej zelenej dům s růžovejma okenicema."

„Díky, Franku. Sem ti zavázanej. Takže zítra ahoj."

„Počkej, Nicku! A čí letadlo to spadlo?"

„No přece Buddy Hollyho," odpověděl sem smutně. „Už si nezazpívá ani jeden tón."

14:15 – Sedím v autobusu a vezu se směrem k Ukiahu. Před třema hodinama sem si sbalil do igelitky svejch pár švestek ze sekáče a napsal svý ségře tento vzkaz:

Milá Joanie,

děkuji ti za pohostinnost. Chápu, že je čas odejít. Doufám, že budeš s Philipem šťastná i přes jeho mnohé špatné charakterové vlastnosti. Kdybys náhodou byla těhotná, doufám, že to dobře dopadne. Jen věřím, že se to dítě nenarodí pihovatý a bez brady.

Nehledej mě. Změnil sem si jméno a chci se ztratit v obrovský anonymitě Ameriky, Evropy nebo Asie. Jednou, kdybys náhodou spatřila moji fotografii v New York Review of Books, mě můžeš vyhledat. Klidně pak napiš mému nakladateli. Ten už bude vědět.

Zatím se s Tebou loučím. Řekní mámě, ať si nedělá starosti.

Mnoho pozdravů

Nick

P.S. Slečna Ulanská tě prosí, abys jí vyzvedla z půjčovny videokazetu "Nemůžeš to vzít s sebou". A snaž se tam být před druhou.

Šedej déšť padá na bavlníkový pole, kudy projíždíme. To sem ale dopad. Abych řekl pravdu, sliboval sem si od svýho pobytu v Los Angeles něco trochu víc. Představoal sem si nádherný večírky u bazénu, inspirující konverzaci s nositeli Nobelovy ceny za literaturu, vzrušující mejdany se začínajícíma filmovejma umělkyněma, který zoufale touží po hvezdný kariéře. No, alespoň budu brzy dejchat stejnej venkovskej vzduch jako moje milovaná.

Ta předražená jízdenka na autobus mě značně zruinovala. Zbývá mi už jen šedesát osum dolarů a dvanáct centů.

18:30 – Dvouhodinová přestávka v Sacramentu. Přemáhá mě nejistota. Mám se jít udat? Ani nápad. Lance by mě nechal zavřít aspoň na deset let nepodmíněně. A být v pětadvaceti nevzdělaným kriminálním panicem není v žádným případě můj životní sen.

Ani Sheeni by na mě tak dlouho nepočkala, to vím zcela jistě.

22:15 – Nemůžu moc psát. Je tu chladno a tma. Autobus dorazil do Ukiahu asi před hodinou. Ulice sou naštěstí liduprázdný. Nikdo si mě nevšiml. Sem rád, že mám ten knír. Našel sem dům Hárošovy babičky. Je to kousek od Sheenina domu! Schovávám se zatím ve vinohradu. Sem tu já, dřevěná zahradní židle a devětaosumdesát černejch, chlupatejch pavouků. Pane bože, nedopusť, aby pršelo.

PROSINEC

Úterý, 1. prosince

0:45 – Bůh mě zase jako obvykle nevyslyšel. Padá mrazivej déšť. Sem promočenej na kost. Není kam se schovat. Zuby mi drkotají. Tato noc snad nikdy neskončí.

4:45 – Všude začíná bejt mokro. Musel sem opustit vinohrad. Našel sem automatickou prádelnou, která je votevřená celejch čtyřiadvacet hodin. Nikdo tu není, jen zjizvenej chlápek, kterej pere podivně flekatý prostěradla. Fleky vypadaj podezřele jako skvrny od krve. Určitě ale existuje nějaký logický vysvětlení. Třeba zastřelil jelena a musel ho v tom prostěradle přinýst domů.

5:30 – Zamračenej, šilhavej lovec jelenů konečně odešel. Vyslík sem se skoro do naha a svý hadry strčil do sušičky. K sakru! Nebylo to náhodou policajtský auto, co právě projelo kolem?

6:45 – Rozednívá se. Pořád ještě prší. Sem strašně unavenej. Musím jít. Nemůžu riskovat pobyt na ulici za denního světla.

7:45 – Zpátky v mokrým vinohradu. Stejně mokrej jako předtím. Modlím se, aby Háros přišel co nejřív.

8:30 – Kde je ten zasranej chlupatec?

9:10 – Konečně dorazil. Otevřel mi zadní dveře. Du spát.

19:30 – Probudil sem se z hlubokýho bezesnýho spánku až za soumraku. Zívl sem, protáhl se a rozhlídl se kolem: růžový tapety, květovaný závěsy, na zemi koberce, tmavej vyřezávanej nábytek, zarámovaný fotografie snědých lidí v dávno nemoderních hadrech, obrovskej, zneklidňující krucifix nad mohutnou ořechovou postelí, vybledlý domácí šaty přikolíčkovaný na tmavě natřenejch dveřích.

„Tak co ty na to," řekl Francois, když si podrbal naše koule pod zatuchlou dekou. „Tys vždycky tvrdil, že ses narodil o padesát let později, nežs měl. Tak vítej do Itálie roku čtyřicet tři."

„Zajímalo by mě, jak je to tu komfortní," řek sem.

„Dal bych duši za horkou sprchu," protáhl se Francois.

Po cestě do koupelny sem zkontroloval rodící se knír v zrcadle toaletního stolku. Podle mýho názoru vypadá docela kontinentálně. Vypadám jako mladej Errol Flynn s jebákama.

Francois se musel spokojit s horkou koupelí. Obrovská vana na lvích pařátech v růžovočerný vykachličkovaný koupelně postrádala sprchu. Ale voda z mosaznejch kohoutků tekla vřelá. Usádlil sem se v luxusním teple a namydlil se. Veliký čtyřhranný mýdlo vonělo po fialkách.

Pozdějc, když sem se v přítmí koupelny utíral, někdo rozsvítil světlo v obýváku. Vytuhl sem. Zrovna v ten moment se ječivě ozval telefon. Srdce se mi splašeně rozbušilo, ale nehýbal sem se a čekal, až ten nově příchozí zvedne sluchátko. Vyzvánělo to třináctkrát, ale nic. Naprostý ticho. Zamotanej v ručníku sem z chodby nahlídl do starodávně zařízenýho obýváku, ale nezahlídl sem nikoho. Jen lampa u okna svítila. Přemítla sem o této podivnosti a v tom se telefon rozeřval znovu. Chvíli sem váhal, ale pak sem přece jen černý, starobylý sluchátko zvedl.

„Kdo je tam?" chtěl vědět Hároš..

„Kdo si sakra myslíš, že tu asi je?" zašeptal sem a trochu se uklidnil.

„No co blbneš?" zeptal se Hároš. „Proč si nevzal ten telefon, když sem před chvílí volal?"

„Franku, tady někdo je! Někdo rozsvítil lampu v obýváku."

„Ale prosím tě, zapomněl sem ti říct, že ta lampa je na časovej spínač. Aby to vypadalo, jako že v domě někdo bydlí."

„Dík, že mi to říkáš! Málem mě z toho kleplo."

„Jsi na tom už líp, Nicku? Dnes ráno si vypadal příšerně."

„Ujde to," odpověděl sem. „Na zápal plic to zatím nevypadá. Jak se tu pouští topení? Je tu zima jako v hrobě."

„Termostat je na zdi obývacího pokoje hned vedle obrazu Poslední večeře páně. Musíš ale nechat zatažený závěsy, nezapomeň."

„Já vím," řek sem. „Můžu rozsvítit i jinde?"

„Určitě. Vzadu za barákem je úplná džungle, tam nikdo nechodí. Jen si prosím tě nehraj s tím spínačem."

„Tak jo."

„Byl jsem tam po škole," řekl Hároš. „Ale tos ještě spal. Dal sem ti trochu jídla do ledničky."

„Díky, Franku, seš moje spása.“

„A jak se daří Merle?“

„Komu?“

„No tý tvý letušce?“

„Ach té. Ta umřela. Na choleru.“

„Teda, čověče, to je teda hrozný.“

„Jo, byl to hroznej tejden. Hele, Franku, proč tvý rodiče nechávají tenhle dům přesně tak, jako když v něm bydlela babička? Čekají snad, že se sem vrátí jako duch?“

„Otec tvrdí, že na to teď nemá čas. Ty stávky a smrt strýce Pollyho a máma s tou svou milostnou aférou s tvým tatou, no prostě je toho na něho moc. Ani s domem strýce Pollyho zatím nic neudělali. Ale tam bys asi nechtěl jít bydlet, že ne? Víš, myslím jako, že to byl ten neónovej štít, co ho jako ...“

„Chápu, co myslíš,“ odtušil sem a změnil téma: „A co novýho ve škole, Franku?“

„Samý špatný zprávy. Prohráli sme poslední zápas této sezóny 57 ku 3. Bruno to čtyřikrát zmastil.“

„Já sem spíš myslel, co novýho se Sheeni?“

„Nic moc, Nicku. Vypadá dobře, jako obvykle. Pořád poučuje učitelskej sbor. A zase obědvala s Vijayem.“

„Drželi se za ruku?“

„Ne. Myslím, že ten pinďour se příliš bojí. Zdá se, že ji chce nejdřív obměkčit svou francouzštinou. Hele, Gary, musím už končit. Máma nechce, abych se moc vybavoval po telefonu, když mám teď zaracha.“

„Právě přišla?“ zeptal sem se.

„Ano, Gary. Myslí to úplně vážně.“ *Klap*

Našel sem ten termostat a zapnul to na polotropickejch třicet stupňů. Teď se vrhnu na ledničku. Mám hlad jako vlk.

21:45 – V prázdný staroţitný ledničce sem našel čtvrtku polotučnýho mlíka, pecen bílýho chleba, skleničku sterilovaný zeleniny a kousíček zabalenýho boloňskýho salámu. Podle Franka Sinatry DeFalca zřejmě čtyři základní potraviny. S povzdechem sem si připravil obloženej chleba a poohlídl se po kuchyni.

Vše nasvědčovalo tomu, že zde vládla opravdická kuchařka: velikej sporák se dvěma troubama, na hákách visely vyrovnaný řady železnejch a měděnejch hrnců a pánviček, kredenc zarovnaná sloupama talířů, hrnků a sklenic, šuplíky narvaný příborama a nejrůznějším kuchyňským náčiním (včetně podivnejch udělátek, jejichž důvod existence mi zůstal zcela

utajen). Všechno bylo nejmíň čtyřicet roků starý, ale zářilo to jak nový. Originální kuchyně z padesátých let, dokonale konzervovaná. Dokonce se zachovaly tak klasický exponáty tý doby jako zelenokrémový kachličky a zelenopurpurový linioleum s rozevlátým vzorem. (Doufám, že jednoho dne budu mít příležitost si na tom linoleu vyzkoušet účinky hub.)

Když sem otevřel dveře do špajzky, měl sem pocit, že se mi to jen zdá: řady a řady velikých skleněných dóz s moukou, cukrem, fazolema, čočkou a všema možnýma druhama nudlí, desítky menších sklenic s kořením, obrovský plechovky olivovýho oleje a další, pečlivě seřazený prášky i jiný přísady na pečení. Plus hory konzerv, že si člověk připadal jako v dobře zásobený sámošce.

„Pane Bože," řekl Francois při pohledu na pohoří konzerv. „Nač někdo potřebuje čtyřicet osm pikslí dušenejch fazolí s bůčkem?"

Rozhodl sem se, že krémová houbová polévka bude příjemným zpestřením boloňskýho salámu. Třicet pět zoufalejch minut sem strávil hledáním otvíráku (našel sem to obrovský chrómový monstrum konspiračně našroubovaný na vnitřní straně dveří od špajzky) a usadil se ke svýmu prvnímu jídlu v novým domově.

Francois se připravil slavnostní přípitek: „Na zhýralej život, nečestnou dvojí hru a na smrt Vijaye Joshiho!"

„Hip hip hurá," řek sem a opatrně ochutnal víno.

Mísily se v něm divný chuti: kyselý višně, bílej dub, rozkvetlý louky plný kvítí, propocenej suspenzor po zápase, mrtvej skunk, zkažený kvasnice, toxickej odpad. První sklenice mi dala pěkně zabrat. Druhá protekla mým hrdlem trošičku snadněji. Třetí byla opravdu osvěžující.

Středa, 2. prosince

9:25 – Déšť konečně ustal. Kdyby tak ještě chtěla ustat ta drnčivá bolest v mý hlavě, pak bych se asi teprve začal cítit jinak než na sebevraždu.

Hároš se tu zastavil po cestě do školy a ječel na mě, že sem nechal ve dřezu špinavý nádobí.

„Nicku, nesmíš tu po sobě nechat žádný stopy," kvákal.

„Proč?" chtěl sem vědět a bez hlesu žvejkal svou snídani, která sestávala z opečenýho chleba a porce smaženýho salámu.

„No, co kdyby se tu otec nebo máma náhodou objevili?"

„Franku, ale já myslel, žes říkal, že sem nikdo nechodí!"

„Normálně ne, Nicku, ale co když sem půjdou něco kontrolovat?“

„Tak jo, budu šíleně nenápadnej. Hele, a co říkáš na můj knír?“

„Tak ty tomu říkáš knír, jo?“

Celkem sem chápal, že v otázkách tělesnýho ochlupení není s Hárošem moc řeč.

„Jo, Franku, teď se tě na něco zeptám. Představ si, že bys mě z ničeho nic potkal na ulici. Myslíš, že mi ten knír natolik změnil vizáž, že bys mě nepoznal?“

„Fakt bych tě nepoznal,“ odpověděl, „ale musel bych bejt úplně slepej.“

„Jinak ne, jo?“

„Bohužel. Vypadáš jako Nick Twisp s ušmudlaným horním rtem. Od prachu nebo něčeho takovýho.“

„Doprčic,“ povzdychl sem si. „Tak to budu muset zřejmě zůstat trčet v tomto domě. Aspoň přes den. Franku, moh bys mi nakoupit trochu jídla? Tady je seznam.“

Hároš přelít očima máj seznam a vyděsil se. „Nicku, to dělá tak dvacet dolarů. Tolik nemám.“

Vytáhl sem z peněženky jednu ze svých ušmudlaných dvacítek. „Vyber ty lacinější, jestli můžeš,“ prosil sem ho. „A nezapomeň na drobný.“

15:30 – Dobrá rada: pokud do sebe narvete dost aspirinů, pak každá bolest hlavy, ať se zdá sebevětší, jednou odezní. A zůstane jistá otupělost, která může bejt i docela příjemná.

Probral sem se natolik, že sem mohl strávit příjemnej den čmuchánim po skříních a šuplících nebohý starý paní DeFalcový. To byla ale kramářka. Našel sem upomínkový předměty ze Světový výstavy z roku třicet devět (konala se na ostrově Treasure Island v Sanfranciským zálivu), sadu pálek na jakousi dávno zapomenutou míčovou hru, programy ukiažský plesový sezóny z válečnejch let, svazečky vybledlejch dopisů psanejch rozevlátým italským rukopisem, obrázky svatejch v nepřirozenejch barvách, tucet bílejch rukavic, prapodivný klobouky a zbytky bižuterie, zdobně vyvedený potvrzení o získání americkýho státního občanství, stoletý cigára, krabice plný knoflíků, rezatý brusle, tajuplný podvazkový pásy, podivný lékařský náčiní a tisíce jinejch fascinujících pamětníků zašlých časů.

I v oblečení byl její vkus stejně excentrickej. Ve skříni v ložnici visely desítky skoro identickejch šatů: všechny starý, pečlivě vyžehlený, v různých odstínech černý. Na spodku skříní stály řady starých dámských bot: všechny naleštěný a všechny černý.

„Někdo umřel?“ ptal se Francois při pohledu na tuto morbidní přehlídku.

„Možná, že navštěvovat pohřby byl její koníček," odpověděl sem.

„Hele," řekl Francois, „možná, že byla jednou z těch bláznivejch ženskejch, který si ulejvají šesťáky do různejch skrýší po domě."

Prohledal sem tady všechny obvyklý skrýše: pod strožokem, v plechových krabicích na sušenky, ve splachovadle na hajzlu, v mrazničce, za ohřívačem vody, v krbu, na spodní straně šuplíků, za obrazy na zdi, pod čalouněním křesel a gauče, v práškách na umývání nádobí pod dřezem. Celkovej výnos: jeden dolar a třiasedumdesát centů v mincích a dvanáct umaštenejch lir. Právě sem v prádelně pátral po uvolněnejch prknech v podlaze, když se vrátil Hároš s nákupem.

„Čau, Nicku. Co to děláš?"

„Dívám se, jestli to tu někde nehnije. Přívod vody k pračce trochu kape."

„Nech to plavat. Stejně se to tu všechno rozpadá. Tady máš to jídlo. Dlužíš mi ještě dolar dvacet osum."

„Díky, Franku."

Zaplatil sem mu mincema, co sem našel. Liry ale odmítl.

„Tak jak bylo ve škole?" zeptal sem se, když sem ukládal potraviny.

„Nuda. Ale v těláku sem od Dwayna zjistil něco zajímavýho."

Okamžitě sem zastříhal ušima. „A co, Franku?"

„Vzpomínáš si na ty svý ošklivý psy?"

„Jasně, měl sem tři."

„Už nemáš. Trent Preston ti včera dva vzal. Tvůj otec byl nadšením bez sebe. Trent bude mít jednoho pro Sheeni a druhýho pro tu svou holku Apurvu."

TRENT PRESTON MÁ NAŠE DÍTĚ LÁSKY! MÝHO VĚČNÝHO POUTA S SHEENI SAUNDERSOVOU SE NYNÍ ZMOCNIL NEPŘÍTEL! TAK TO JE TA ÚPLNĚ POSLEDNÍ KAPKA!

„Nicku, co se to stalo? Seš úplně zelenej!"

„To nic není, Franku. Hele, nemoh bys pro mě doma čmajznout kvér?"

„To asi nepůjde. Nezlob se, Nicku. Otec si je teď bedlivě hlídá. Řek bych, že se bojí, že máma jeden z nich obrátí proti němu. A nač potřebuješ pušku?"

„No ... Jen jako obranu. Víš, kdyby se sem někdo vloupal."

„Tak tím bych se nezalamoval, Nicku. Je to tu poměrně klidná čtvrť."

Ale dlouho nebude, pokud si ovšem Francois prosadí svou.

22:40 – Po večeři z bohatejch zásob špajzky sem se vydal zadníma dveřma kolem garáže zamčený na obrovský visací zámky (pořád je tam ještě uschovaná babiččina věčně hladová fordka) tmavou alejí na ulici.

Zvedl sem si límec, aby mi nikdo neviděl do tváře, a vykročil sem směrem k nedalekýmu domovu Sheeni Saundersový. Srdce mi začalo nepravidelně bušit, když sem se blížil k tomu jejich honosnýmu viktoriánskýmu sídlu, zalitýmu měsíčním světlem. Do noci zářilo okno Sheenina pokoje. Pomalu sem prošel kolem ozdobnýho železnýho plotu a velký brány, oči náměsíčně upřený nahoru. Viděl sem krajkový záclony, rožek nadýchanýho stínítka lampy a kousek panensky bílýho stropu, ale bohužel sem nezahlídl ani stín tý, kterou sem tak toužil spatřit. Určitě se skláněla nad knihama, aby tak ještě rozšířila svý nepřeberný znalosti.

„Miluju tě, Sheeni," zašeptal sem při odchodu. „*Je t´aime*," dodal Francois. O pět minut pozdějc sem se dostal k ještě impozantnějšímu cihlový rezidenci, oddělený od ulice vysokou, nepřekonatelnou zdí. Tohle, podle adresy v ukiažském telefonním seznamu, byl domov afektovanýho blbečka Trenta Prestona a mýho uvězněnýho dítěte lásky. Odněkud z hloubi rozlehlýho domu se sborově ozýval uražený štěkot. Hned sem poznal ty neomylně známý hluboký tóny. Byli to Albert a Jean Paul a toužil po svobodě.

Ale jak na to? Zahrada i vila vypadaly nepřístupně asi tak jako Kreml. I Francois musel uznat, že jím navrženej Molotovův koktejl by chtěl asi dlouhodobější a trochu pečlivější přípravu.

„Nenávidím tě, Trente," zašeptal sem při odchodu. To, co řekl Francois, tady ani nemůžu zopakovat. Příliš by ho to poškodilo, kdyby se nedej bože tento deník dostal do rukou úřadu.

Čtvrtek, 3. prosince

Obávám se blížícího se záchvatu senzorický deprivace. Řekněte mi, čím se může moderní dospívající zabavit při dlouhodobým pobytu ve skromně zařízeném domku mrtvý italský vdovy. Nejsou tu žádný videohry, žádný oplzlý romány, žádnej kulečník, pinec, dánský pornočasáky, video ani bazén. Zkrátka žádný technický vymoženosti, který si člověk vymyslel na ukrácení dlouhý chvíle mezi narozením a smrtí. Našel sem sice komínek starejch gramofonovejch desek ještě na sedumdesát osum otáček, ale prosím vás, jak dlouho člověk může bez újmy na zdraví poslouchat ty rozjařený cajdáky padesátejch let?

Tak sem se koukal na televizi (mlhavě černobílou, jak jinak). Čuměl sem na rady lékaře, receptáře, sportovní utkání, kvízy, filmy pro pamětníky,

na který se díval už můj táta, když byl ještě znuděněj puberťák. Čuměl sem na reklamy, předpovědi počasí, rady starším občanům, rady rodičům, na kurzy řízení nákladních aut, kurzy svařování a elektroniky, kurzy krájení masa a kurzy rozhlasových hlasatelů. Čuměl sem na kreslený seriály a večerní zpravodajství. Čuměl sem tak dlouho, až mě pálily oči a měkl mozek. A pak sem čuměl ještě chvíli.

A přemítal sem, proč se tu Hároš po škole nestavil?

Uběhlo už dvacet čtyři hodin a můj jedinej lidskej kontakt byl telefonní hovor s jakýmsi apokalyptickým pastoračním náhončím. Není teda divu, že sem plnej sebeopovržení.

Pátek, 4. prosince

Když se tu dnes po škole Hároš zastavil, čekalo ho překvapení. Na obstarožní pohovce seděla cizí ženská a malovala si nehty jasně rudým lakem.

„Zdravím, mladý muži," řekla.

„Dobrý ... dobrý den," začal koktat. „Hledám ... někoho ... někoho jinýho. Kdo jste?"

„Jsem Lady Avonová," odpověděla neznámá a nabídla svých pět krvavých nehtů k posouzení. „Tento odstín se jmenuje Vášeň druhého ročníku. Líbí se ti?"

„Jo, docela jo. Víte, ale babička už umřela."

„Opravdu? To jsem nevěděla. Nevadí, máme několik kouzelných odstínů, které se hodí k většině rakví. Už si ta nebohá žena zvolila tóny svého mejkapu pro tuto slavnostní pohřební příležitost?"

„Ona je už pochovaná."

„Ach, to snad ne. Nebyl to nějak příliš zbrklý krok? Víte, měli ste se se mnou poradit."

„Neviděla jste tu náhodou chlapce jménem Nick?"

„Takový ten hezoun s knírkem?"

„No, něco jako knírek měl."

„Ano, byl tu. Vlastně mi o tobě napovídal spoustu zajímavého."

„A co?"

„Řek, že máš v Santa Cruz děvče jménem Heather. Už jsi ji nějakou dobu neviděl a jsi z toho do krajnosti – jakže to říkal – nadrženej. Je tomu tak?"

„To vám řekl Nick?“ zeptal se Hároš v šoku.

„Ano a nejen to,“ odpověděla. „taky říkal, že máš nad garáží štos pornočasopisů, vodíš si tam přátele a pořádáte soutěže v sebeprznění.“

„To já teda nikdy!“ vykřikl Hároš.

„Nelži mi tady, mladý muži. Vím zcela určitě, že je to pravda.“

„A jak to víte?“ chtěl vědět.

„Byla jsem tam také,“ odpověděla. „Za vteřinu sem byla hotová.“

„Nicku! Seš to opravdu ty?“

„Samozřejmě, že sem to já,“ řek sem svým normálním hlasem. „Jak se ti líbí můj novej imidž?“

„Nicku, myslím, že toho na tebe bylo v poslední době nějak moc. Seš z toho úplnej magor.“

„Vůbec ne, Franku. Sám si říkal, že ten knír není zrovna nejlepší přestrojení. Tak sem ho voholil a vyzkoušel si šaty tvý babičky. Sedí mi perfektně. Dokonce i boty.“ Ukázal sem mu svou nohu narvanou do ortopedickejch šněrovacích bot. „Tvoje babička musela mít pěkně velký nohy.“

„Zas tak veliký nebyly“, řekl omluvně.

„Taky sem si voholil nohy a podpaží. Netušil sem, že bejt ženou vyžaduje tolik práce.“

„Nicku, a co máš místo koz?“

„Zatím pomeranče. Ta jejich pevnost celkem ujde, ale mají tendenci neočekávaně padat. A mít povislý dudy není zrovna moc atraktivní. Zítra dojdu k Flampertovi do obchodu a koupím si tam pěkně vycpanou podprsenku.“

„Tak to musím vidět.“

Postavil sem se a zapózoval v černejch bavlněnejch šatech paní DeFalcový a v natupírovaný paruce z umělý hmoty. „No, Franku? Jak vypadám?“

„Jako šeredka s uhrama. A příšerně nevkusně voháknutá.“

Vocenil sem Hárošovu upřímnost. „A vypadám jako Nick Twisp?“

„Ani náhodou. Je to neuvěřitelný. Ty babiččiny brejle dělaj zázraky. Vidíš přes ně vůbec?“

„Bohužel nic. Všechno je nerozeznatelně mlhavý. Budu si muset u Flamperta vybrat nějaký vobyčejný skla.“

„I ten tvůj hlas je skvělej. Řekni ještě něco, Nicku.“

„Ahoj, Frankie, drahoušku. Nechtěl bys mě obejmout? Mý rozfajrovaný tělo po tom touží.“

Hároš se zasmál. „To je fakt k nevíře, Nicku. Přísahal bych, že seš holka. Ten mejkap máš taky úplně profesionální."

„Díky, Franku. Díval sem se vždycky na mámu, jak si natírá vrstvu za vrstvou, když se pokoušela dodat tatovi nových sil."

„Moje máma dělá totéž."

„A pro stejnýho chlapa," neopomněl sem připomenout.

„To mi ani neříkej, Nicku. No, a jak ti teď v tý tvý nový podobě mám říkat?"

„Jmenuji se Carlotta," odpověděl sem. „Carlotta Ulanská. Moje matka je slavná osobnost od filmu, ale přeje si zůstat inkognito."

„A kdo je tvůj otec?"

„Další z hollywoodskejch velikánů," odpověděla Carlotta. „Osobní sluha již zesnulého Williama Powella!"

21:10 – Přestože Carlottě momentálně příliš neslouží zrak, rozhodl sem se ji na zkoušku vyvést do laciný čínský restaurace ke Zlatýmu kaprovi. Když si to vykračovala městem v pozdně odpoledním soumraku, byl středem zpytavé pozornosti mnoha kolemjdoucích. Nic na to nedala, pevně si utáhla svůj černej šál a rozhodně kráčela vpřed. Zastavovala se jen v případě, že se potřebovala ujistit hmatem, jestli jí náhodou v cestě nestojí nějaká překážka. Na hlavní, nedaleko restaurace, narazila plnou parou do špatně osvětlenýho hydrantu a škaredě si přitom pohmoždila holeň a natrhla punčochy.

„Doprdele," zaklela, čímž vyděsila starší pár. Když se sehla, aby si ošetřila utržená zranění, vypadl jí z výstřihu pomeranč a skotačivě se odkutálel pod chodník. „Kurva, piča!" zamumlala. Pár na ni zůstal civět s otevřenou pusou jak se jen tak po hmatu pokouší najít zbloudilej citrus pod zaparkovaným autem.

„Myslím, že vám něco upadlo, paní," řekl muž a podal jí ze země pomeranč teploty lidskýho těla.

„Tisíckrát děkuji," zašvitořila Carlotta.

Muž i žena se nevěřícně podívali na její povadlou levou stranu hrudníku. Carlotta si ještě pevněji ovinula svůj šál a řekla: „Když jdu na procházku, ráda si zobnu trochu ovoce. Je to tak … osvěžující!"

Muž i žena natáhli kramle a mazali na druhou stranu ulice. Díky Bohu, že neměli namířeno do čínský restaurace.

V restauraci se Carlotta skryla za jídelní lístek a diskrétně se upravila. Načež si objednala to nejlacinější menu pro jednu osobu: vaječnou rolku, smaženu rýži s vepřovým masem, krevety se zeleninou, bublinkovou

limonádu s příchutí šampaňského, oplatek pro štěstí a čaj. A to všechno plus exotická atmosféra jí přišlo na pouhý tři dolary a pětadevadesát centů.

Když pak prozkoumávala krovky svý poslední lahodný krevety, zatrnulo v ní, protože číšník Steve přivedl do lokálu známou dvojici a usadil ji ke stolu na druhý straně místnosti. Byl to trumpetista Paul, Sheenin bratr, se svou božskou přítelkyní (a tatovo bývalou štětulí) Lacey.

Carlotta rychle dopíjela svou šumivou limonádu, ale to už se u jejího stolku zastavil Paul na svý cestě na záchod.

„Ahoj," řekl a usmíval se.

„Hm, ahoj," odpověděla nervózně. „My se známe?"

Paul se rozhodl její otázku ignorovat. „Už to víš?" zeptal se. „Bernice Lynchová se z toho dostane. Už ji pustili z nemocnice."

„No, zaslechla sem něco podobnýho."

„Ale všechno to na policii vyklopila. Myslím, že její matka se bude s Nickovými rodiči soudit o náhradu škod."

„Tak ti už jsou na ledacos zvyklí," povzdychla si Carlotta.

„Možná, že ti ten dnešní oplatek přinese trochu štěstí," dodal Paul.

„Ňáký by se mi šiklo," vypadla z role Carlotta.

„Doufám, že se nikde nezmíníš o tom, žes mě viděl."

„Nic sem neviděl. Hezký šaty. Velice slušivý … Carlotto."

„Díky, Paule," řekla jako vždy překvapená jeho vševědoucností.

Když odešel, rozbalila Carlotta svůj oplatek pro štěstí. Našla tam vzkaz: „Nezoufej. Nečekané terno v záloze."

To bych celkem bral!

23:30 – Terno zatím žádný. Jdu spát. Dnes jsem se voblík jako ženská a náramně se mi to líbilo. Zrovna teď, když se Carlotta vysliká, mi vykvetla docela příjemná OLE. Kéž bych se mohl poradit s nějakým psychoanalytikem, co to vlastně znamená. Myslíte, že je tu nějaký důvod k obavám?

Sobota, 5. prosince

ZBOHATL SEM! Sem pracháč! Konečně se na mě usmálo štěstí. Topím se v něm. Už nejsem žádná holá prdel, dostal sem se mezi vyvolený. Kulturisti by si s mou peněženkou mohli pěchovat svaly. Zkrátka sem teď zazobanej.

Francois měl pravdu. Proč sem mu nevěnoval víc pozornosti? Bezohledný lidi maj vždycky pravdu.

Dnes ráno, když se Carlotta vypravovala na procházku, votevřela zásuvku se spodním prádlem paní DeFalcový. Hledala čistý černý gaťky, když tu náhle mezi těma vodpornejma kusama oděvů, který považovala za podvazkový pásy, ucítila podivnou hrču. Zvědavost zvítězila, Carlotta překonala svůj odpor a z vrásčitý elastický změti vytáhla obrovskou roli pravejch americkejch bankovek (ano, originátní zelený lupeně neuvěřitelně vysokejch hodnot!)

Všechny její plány šly teď stranou a ona pracně přepočítávala překvapivej nález.

Dva tisíce tři sta pětavosumdesát dolarů.

Víc peněz v hotovosti, než sem kdy v životě viděl pohromadě. Ze svýho mizernýho kapesnýho bych tolik našetřil tak za pět dlouhejch lidskejch životů!

Mohl bych si konečně dopřát počítač svejch snů, pomyslel si Nick. Moh bych si cvaknout pěkně velkou bouchačku, zvažoval Francois. Mohla bych si pořídit pár solidních punčocháčů, přišla Carlotta se svou troškou do mlýna. Nebo, ozvalo se Nickovo praktičtější já, bych mohl koupit trochu jídla, abych se na několik měsíců vyhl nepříjemnýmu hladovění. Všechny možnosti byly teď pro změnu příjemný. To je ta děsivá moc peněz. Francois je přesvědčenej, že bohatství je tím nejsilnějším afrodiziakem. Proto sou republikáni tak konzervativní. Sexuální ukojenost pak totiž přirozeným způsobem tlumí sociální vědomí.

16:30 – A sem zase doma. Nádhernej den! Jak sem zjistil, Carlotta je k nakupování přímo zrozena. Peníze se jí kutálej z rukou, jako když batole cintá. Jistě k tomu napomohlo i to, že všechny obchody ve městě zněly slavnostní vánoční hudbou. Duch doby ji prostě přemohl a Carlotta vyhověla všem svým vrtochům.

Dopoledne začala šesti javorovejma tyčkama ve svý oblíbený cukrárně. Pak se vydala k Flampertovi nakoupit spodní prádlo. Tenká pěnovka v podprsence ji velice zklamala (proč tak nemístnej nezájem o tyto partie ze strany průmyslu spodního prádla?), a proto musela přikoupit ještě jeden pár mohutnejch vycpávek na ramena. Pak si kupila linku na oči, maskaru, růž na tvář, oslnivou rtěnku, parfém, šest párů černejch punčocháčů (již žádný obstarožní podvazkový pásy!) a jedny krásný brejle s želvovinovýma obroučkama.

Od Flamperta pokračovala do obchodu s elektrospotřebiči, kde koupila drahýho walkmana s rádiem středního a velmi krátkého vlnovýho rozsahu.

Bohužel ani její šála ani šaty nebyly vybaveny kapsami, takže to chtělo trochu experimentování, než přišla na to, že svůj osobní stereosystém může pohodlně uložit centrálně mezi vycpávky svý podprsenky (je ale fakt, že když si upravuje hlasitost, budí tím nevítanou pozornost ostatních zákazníků).

Dalším bodem jejího zájmu byl místní obchod s gramofonovejma deskama, kde si zakoupila dvě pásky s Frankem Sinatrou (víc jich v nabídce neměli) a kazety s Artie Shawem, Dukem Ellingtonem, Jerim Southernem, Karen Akersovou, Ellou Fitzgeraldovou a Mildredou Baileyovou.

„Něco vám vypadlo, paní," řekla prodavačka netečně.

Vysvětlil sem si tu poznámku jako komentář k mýmu hudebnímu vkusu. Tato evidentně nadopovaná žena purpurovejch vlasů mi zřejmě sdělovala, že mi ze seznamu vypadly tituly nejnovějších, mozek ničících hevymetalových skřeků.

„To je pro mou tetu v Clevelandu," omluvila se Carlotta. „Má trošku konzervativní vkus."

„Něco vám vypadlo, paní," opakovala flegmatická prodavačka a ukázala na svou hruď v barevným triku.

Pane Bože, pomyslel sem si, ta ženská je úplně zfetovaná. To ji dovolí si to píchat i u pokladny? Jen doufám, že by mi mohla vrátit o nějakou tu dvacku víc.

Pak se Carlotta podívala na svou hruď. Přívodní drát do sluchátka se zachytil za jednu z vycpávek a povytáhl ji ven. Do výstřihu se jí vyklopil bílej naducanej molitan. Začervenala se, uvolnila přípojku a spěšně si upravila poprsí.

„Je to novinka – parfémovaný polštářky," vysvětlovala. „Je to teď velkej hit támhle u Flamperta."

„Tam já nakupovat nechodím," uraženě oznámila prodavačka a vrátila mi přesně odpočítaný drobný. „Prodávají tam erotické časopisy."

Dořiti, já věděl, že sem na něco zapomněl.

Po příjemným obědě u Zlatýho kapra si to Carlotta s nákupníma taškama opatrně namířila postranní alejí domů. Právě když se chtěla ztratit v křoví vedla garáže, otevřela se brána naproti přes silnici a z ní se vytočila obrovská popelnice řízená silným, avšak nekoordinovaným úchopem paží Bruna Modjaleskiho, nejslavnějšího redwoodskýho ragbyovýho ňoumy.

„Ahoj," vydechla vyděšená Carlotta provinile. Pořád ještě trpím výčitkama svědomí za to, že sem málem poslal chudáčka Bruna za katr kvůli tomu kradenýmu fáru.

„Nazdar," odpověděl stydlivě, ale s evidentní zvědavostí. „Nepotřebuješ pomoct s těma taškama?"

Frank mi pěl do obou uší na plný pecky, a tak Carlotta v prvním momentě otázce neporozuměla. Snížila hlasitost svýho sterea, což Bruno pozoroval s rostoucím zájmem. „Prosím?" zeptala se.

„Ty tašky," opakoval Bruno. „Nepotřebuješ s nima pomoct?"

„Ach ne, děkuji. Myslím, že to zvládnu sama."

„Bydlíš u paní DeFalcový?" zeptal se.

„Já?" odpověděl sem nejistě.

„Jo, viděl sem tě vylízat z ty zeleně."

„Ach ták, to je jen zkratka. No, už musím jít."

„Nashle," odpověděl a z očí mu koukalo, že část svý omezený mozkový kapacity právě věnuje tomu, že mě v duchu svlíká.

Carlotta spěchala domů a hned u dveří vodhodila svý sakypaky. Doprčic, ta alej zřejmě není tak liduprázdná, jak sem si myslel. Jen doufám, že si o tom nebude Bruno nikde pouštět hubu na špacír. To by mě zajímalo, jestli se ragbyový hráči taky vyžívají v pomluvách.

19:15 – Plech čerstvýho burákovýho pečiva přímo z trouby! Doufám, že to pomůže mejm nervům.

20:15 – Právě sem spočítal finance. Carlottě se podařilo rozházet skoro tři sta dolarů. Pokud bude pokračovat tímto tempem, rozfofruje mý terno do týdne. Rozhod sem se zavést systém přísně úspornejch opatření. Na večeři sem proto ohřál čínu a přidal k ní dušený fazole s bůčkem kvůli zvýšenýmu přísunu bílkovin. Velmi vydatná strava. Hned se cejtím líp. Na sebevraždu už myslím jen občas.

Sobotní večer před bednou. Co teď asi dělá má Sheeni? Zajímalo by mě, jestli třeba nemá s někým schůzku. Taky by mě zajímalo, jestli dušený fazole nemaj silně depresivný účinky. Sem totiž naprosto paralyzovanej tou nejchmurnější úzkostí. Proč je nadšení z nečekanýho bohatství tak krátkodobý? Můj zářivě novej magič mi teď připadá jako zbytečně a neřestně vyhozený prachy.

Francois mně klade na srdce, abych se pokusil akcentovat to pozitivní. Aspoň mám pohodlný punčocháče. To je fakt: kdykoli si je voblíkám, cejtím podivný vzrušení.

Neděle, 6. Prosince

PRÁVĚ SEM VIDĚL SHEENI SAUNDERSOVOU! JÁ S NÍ DOKONCE I MLUVIL!

Pozitivní na tom je to, že je ještě krásnější, než sem si ji pamatoval. Negativní je zas to, že byla právě na cestě k tomu odpornýmu Trentovi Prestonovi. Chystali se na dlouhou intimní schůzku. Jen v šesti: Sheeni, Trent, Apurva, Vijay, Albert a Jean Paul. Mně to teda zní jako strašně podezřele, skoro jako orgie se psy.

Carlotta se právě chtěla vrhnout na svý obvyklý zákuskový hody, když do cukrárny vstoupila Sheeni s dnešním výtiskem *Sunday New York Times*. Carlotta byla jak u vytržení, když si Sheeni objednala tři zákusky s pomerančovou polevou a velkou kávu a odnesla si je k vedlejšímu stolu. Carlotty se zmocnil tak nepřekonatelnej neklid, že musela svý třesoucí se ruce schovat pod hnědej stolek z umělý hmoty.

Sheeni se už zakusovala do svýho druhýho zákusku a do literární přílohy, když sebrala Carlotta dost odvahy, aby ji oslovila.

„Slečno, byla byste tak laskava a podala mi smetanu?“ zeptala se.

Sheeni vzhlédla a upřela svý nádherný modrý voči na mou zmalovanou držku. Se zájmem si Carlottu prohlížela. „Obávám se, že moje smetana je sražená,“ odpověděla.

„Ach, to je vlastně v pořádku,“ řekla Carlotta. „Vždyť to vůbec nevadí. Já už jsem svou kávu totiž dopila. Jsem to ale popleta.“

Sheeni se vrátila ke svýmu čtení.

Carlotta si odkašlala. „Slečno, neřekla byste mi, kde jsou v tomto městě k sehnání noviny *New York Times*? Jsem zde teprve krátce.“

Sheeni se svým rozkošným prstíkem označila místo, kam dočetla a opět vzhlédla. „Novinovej stánek je támhle před Flampertovým. Jen kousek odtud.“

„Děkuji. Chtěla bych se podívat, jestli se v kulturních listech nepíše něco o novém filmu mé matky.“

Sheeni se na Carlottu zadívala s obnoveným zájmem. „Vaše matka je u filmu?“ zeptala se.

„Ano, je to herečka. Bertha Ulanská. Možná, že jste o ní slyšela.“

„Nic mi to neříká. A v jakých filmech hrála?“

„V mnoha. Hraje teď hlavně charakterní role, samozřejmě. Hráli roli matky ve filmu *Po pracovní době*, pokud si ten film pamatujete.“

„Docela přesně. Ale nepamatuji si tam žádnou roli matky.“

„No, byla to jen malá role. Vzala ji jen proto, aby mohla pracovat s Ridleym Scottem. Ten člověk je génius."

„Je velice nadaný," souhlasila Sheeni. „Ale nedělal ten film náhodou Martin Scorsese?"

„Je to možný," připustila Carlotta. „Matka si to někdy plete. Je to vším tím cholesterolem. Říkám jí, že už si ve svým věku musí dát na stravu pozor. Mimochodem, jmenuji se Carlotta Ulanská."

„A já jsem Sheeni Saundersová," řekla a napřáhla ke mně svou kouzelnou ručku.

Carlotta měla co dělat, aby udržela v mezích svou třesavku, ale nakonec přece jen uchopila milovanou ruku a jemně ji stiskla. Při jejich tělesným kontaktu projel alespoň jednou polovinou dvojice elektrickej výboj.

„Žiješ tady v Ukiahu už dlouho, Sheeni?" zjišťovala Carlotta.

„Bohužel ano, Carlotto. Nedávno se mi na chvíli podařilo uniknout do Santa Cruz. Ale už jsem zpátky. Díky zradě svého bývalého přítele."

„To je teda nepříjemné," polkla Carlotta. „A není možné tomu tvému příteli odpustit?"

„Už ho nechci nikdy vidět. Ukázalo se, že je to lhář a podvodník."

„Ale Sheeni, určitě by se našly nějaké polehčující okolnosti. Jen málokdo z nás je naprosto špatný člověk."

„Ráda bych uvěřila tomu, že to, co udělal, činil z jekéhosi citu vůči mně – byť to bylo sebepraštěnější. Ale to stěží omlouvá jeho chování."

„Myslíš, že ne?" zeptala se Carlotta. „Láska nás nutí dělat zoufalé skutky. Lidé se nechovají vždy racionálně. Čím větší láska, tím větší vášně a tím pak hroznější zločiny. Láska není cit, který vede k rozumnému jednání. Zvláště pokud tvůj přítel byl vášnivé umělecké povahy. A byl?"

„Nevím, nakolik byl vášnivý, ale umělecké sklony možná měl," připustila Sheeni. „Určitě to nebyl průměrný pubertální jinoch."

„A kde je teď?" zeptala se Carlotta.

„Někde v Indii. Hledá ho FBI."

„Úžasně romantické! Podle toho, co říkáš, se mi jeví jako velice vyjímečný mladý muž. Něco z rebelantské tradice Errola Flynna nebo Jamese Deana nebo – z druhé strany louže – Jeana Paula Belmonda."

Sheeni sebou očividně trhla. „Koho?"

„Jean Paul Belmondo," opakovala Carlotta. „To je francouzský herec, víš."

„Já vím o koho jde!" zdůraznila Sheeni.

„Jedna z malých rolí mé matky byla právě v jednom z jeho filmů. Ten film se jmenoval *U konce s dechem*. Ale nepředpokládám, že jsi ho viděla."

„Ale to je můj oblíbený film!“ prohlásila Sheeni. „A kterou postavu tam hrála?“

„Průvodčí v tramvaji.“

Sheeni vypadala překvapeně. „Nevzpomínám si na žádnou scénu s tramvají.“

„Byla to jen malá role. Možná, že ji z americké verze vystřihli. Škoda. Matka měla tenkrát ve Francii značný úspěch.“

Sheeni si pak s Carlottou vesele štěbetala další půlhodinku, ale pak se omluvila, že již musí jít na schůzku se svými hnusáckými přáteli (z tohoto přídavnýho jména vyjímám pouze rozkošnou Apurvu).

„Jsem ráda, že jsem se s tebou seznámila, Carlotto,“ řekla Sheeni a skládala si svý noviny.

„Ach, Sheeni, potěšení je zcela na mé straně,“ odpověděla Carlotta a natáhla svou ruku, aby si ještě jednou prožila to vzrušení z doteku s Sheeni. „Je to nesmírná vzpruha potkat v tomto městě inteligentního a vzdělaného člověka.“

„Souhlasím s tebou, Carlotto. Snad se zase brzy uvidíme.“

Tak o tom vůbec nepochybuju, drahá Sheeni. A naše opětovný shledání nastane dřív, než si asi představuješ.

13:25 – Právě když se Carlotta opatrně plížila alejí ke svýmu novýmu domovu, opět se rozletěla brána na druhé straně ulice a objevil se Bruno s popelnicí.

„Čau, Carly,“ řekl a usmíval se i přes ten ohlušující rámus radostně odhozený popelnice.

„Ahoj, Bruno.“

„Jím teď spoustu sladkostí, Carly. Sezóna skončila, tak jich můžu sníst kolik chci.“

„Dobře děláš, Bruno. Vysoce si cením mužů s pořádnou chutí k jídlu.“

„Vidíš a Candy na mě dycky nastoupí, když jen trochu přiberu,“ postěžoval si. Candy Pringleová, nejhlasitější fanynka místního ragbyového klanu, byla Brunovou výstavní kostí.

„Tak to se jí musíš postavit, Bruno,“ řekla Carlotta. „Ženy to potřebují.“

„Nejsem žádnej chcípák,“ řekl výhružně.

„To teda nejsi. A děkuji ti, Bruno, za tvou diskrétnost.“

„Co to jako je?“

„No, že jsi nikomu neřekl o mé přítomnosti,“ vysvětlovala Carlotta. „Můj strýc pan DeFalco si přeje, aby moje existence zde v domě zůstala utajena. Z důvodu daní, víš?“

„Spolehni se, Carly. Nechtěla bys, abych někdy zašel?“

„No, uvidíme," odpověděla a odkvačila.

Pranic se mi nelíbí ten podivnej svit v Brunovejch očích, když si prohlížel Carlottiny nohy. Možná, že by neměla používat tak provokativní rtěnku. A snad i trochu ubrat parfému.

15:40 – Dlouze sem se zamyslel a přišel na to, že můj úporně chorobnej stav pramení z počítačový deprivace. Spisovatel přece nemůže bejt tak dlouho odloučenej od svýho textovýho editoru. Rozhod sem se za každou cenu zachránit moje milovaný péčéčko a další důležitej majetek, kterej sem musel ve spěchu zanechat v Malým Cézarovi stále ještě zaparkovaným (jak aspoň doufám) za tatovým prefabrikovaným barákem. Hároš se nechal ukecat, že neuposlechne rodičovský verdikt o domácím vězení a spolu s Carlottou se dnes večer vydají na lup.

23:30 – Katastrofa! Carlotta a Hároš se celou příšernou pravdu dozvěděli zrovna ve chvíli, kdy byli přistiženi při prakování v Malým Cézarovi. Vymák je Dwayne, přiblblej syn hospodyně mýho táty.

„Kdo je tam?" chtěl vědět a nasměroval kužel světla ze skautský baterky do potemnělýho přívěsu.

„Dwayne," sykl Hároš, „to sem já. Vypni to hrozný světlo."

Dwayne poslušně vyhověl příkazu a napasíroval svou smradlavou, neforemnou tloušťku úzkým vchodem dovnitř. „Čau, Hároš," zašeptal do zartuchlý tmy. „Co tu děláš? A kdo je ta špicovní koc?"

„To je moje přítelkyně Carlotta," odpověděl Hároš. „My jen ... my ..."

„My jsme zkrátka a dobře doufali, že zde najdeme trošku soukromí," vmísila se do toho Carlotta koketně. „Tady Frank říkal, že v přívěsu je velká postel."

„Jó?" překvapeně se zeptal Frank.

„Tak na to klidně hopni, Háro," řekl Dwayne. „Můžu tu zůstat na čučku? Můžu, že jo?"

„Tak to jistě nikolivěk," odpověděla Carlotta.

„A co kdybych se k vám přidal?" navrhl Dwayne.

„Ne, děkuji, mladý muži," odpověděla Carlotta a otřásla se. „Pokud nás necháš o samotě, Frank ti to všechno povykládá zítra ve škole. Každičkej detail."

„To že udělám?" Hárošovi šla hlava kolem.

„Tak to ani ťuk," prohlásil Dwayne zatvrzele. „Toto je přívěs mý mámy. Dyž to s váma nemůžu dělat taky, pak to du na vás říct. Pan Twisp zavolá policajty."

„Jen to zkus, sráči," zasyčela Carlotta, „a do týdne dostane tvůj čokl buřt marinovanej v arzeniku."

„Snad ne Kamu?“ vydechl Dwayne.

„Tak právě ten,“ upřesnila Carlotta a rýpla Hároše loktem do žeber.

„Ty, Dwayne,“ vzpomněl si Hároš. „Co se stalo s Nickovým počítačem? Všiml sem si, že už na stolku není.“

„Vzal si ho pan Twisp. Potřebuje ho ve svým novým fleku.“

„V jakým novým fleku?“ vypadla Carlotta z role.

„Dělá teď u veliký dřevařský firmy,“ vysvětloval Dwayne. „Je tam jako ... jak se to menuje ... něco pro styk s veřejností.“

Můj táta tedy postupuje z původního reklamního textaře přes stávkokaza až k placenýmu tiskovýmu mluvčímu ničičů lesa. To je teda nehoráznost!

„A k čemu potřebuje počítač?“ zeptala se Carlotta.

„Píše na něm texty,“ odpověděl Dwayne. „Ten byl ale vypěněnej, to vám musím říct! Našel pěkný sprosťárny, co vo něm Nick napsal do počítače.“

Můj soukromej deník!

„Některý věci ho strašně urazily,“ pokračoval Dwayne. „A mě taky. Ty Nickovy lži vo tom, že sem ho vobtěžoval, mě skoro dostaly do průseru. Všechno sem to zapřel. Dyť já sem byl na něho takovej hodnej.“

Lhář!

„Pan Twisp si přečetl Nickův tajnej deník?“ zeptal se Hároš.

„Dyť to říkám, ne?“ obořil se na něho Dwayne. „Jo, a taky napsal pár pěknejch sprosťáren vo tvý mámě, Háro. Pan Twisp něco z toho předal svýmu právníkovi.“

„K čemu?“ chtěla vědět Carlotta. Mohl by se můj přitroublej tata opravdu pokusit žalovat vlastního syna kvůli urážce na cti?

„Protože tam bylo něco o tom, že Paul a Lacey dali Nickovi ňáky drogy,“ vysvětlil Dwayne. „Nick měl trip a úplně se zblbl do svýho froté prostěradla. Právník s tím pak šel za Lacey a ta musela stáhnout svou žalobu na pana Twispa za to, že jí narval do auta ten beton.“

Tata se tý žaloby zbavil!

„A co tam psal Nick o mý mámě?“ vrátil se Hároš k nakousnutýmu tématu.

„Ale, příteli,“ zašvitořila Carlotta. „Už je pozdě. Musíme jít. Omluvíš nás, mladý muži, že ano?“

„Jistě,“ odpověděl. „A stav se někdy, Kdykoli. Co takhle zítra večer. A sama!“

Carlotta přemohla záchvěv hnusu. „Zajímavá nabídka. Určitě o ní budu uvažovat.“

Můj zákeřnej fotr se zmocnil mýho soukromýho deníku, prošňupal ho a dokonce možná i vymazal! Mám pocit, jako by mě mý nejintimnější já někdo stáhl z kůže a střeva veřejně vystavil. Že já blbec si svý osobní soubory nezakódoval pod nějaký heslo. Všechny ty roky strávený pod dohledem počítačově analfabetní matky mě tragicky ukolíbaly do falešnýho pocitu bezpečí.

Cítím se obanženej, ztracenej, potupenej. Další zlo, jež je třeba pomstít. Musím odvázat Francoise a neprodleně rozpoutat protiakci!

Pondělí, 7. Prosince

Dnes sem už potřetí pocítil na vlastní kůži první den novýho studenta v druhořadý střední škole. Tentokrát sem aspoň předem znal většinu svejch učitelů i spolužáků – i když oni sami to samozřejmě netušili.

Vzhledem k tomu, že Carlotta dorazla opět bez písemnejch materiálů, slečna Pomdrecková, postarší pedagogická poradkyně, měla znovu to starý známý dilema.

„Nevím, nevím," řekla s pochybností v hlase. „Ten poslední student, kterého jsem přijala bez papírů, způsobil ten nejhorší skandál v historii naší školy. Dodnes ho hledá FBI."

Carlotta polkla. „Jsem přesvědčena, že mé písemnosti dorazí v krátké době, slečno Pomdrecková. Obávám se, že jejich zpoždění je důsledkem předvánoční poštovní kalamity. Nezapomeňte, že musí absolvovat dlouhou cestu až ze Švýcarska."

„Takže ty říkáš, že jsi tam navštěvovala soukromou školu," řekla a celá nesvá si prohlížela mý černý šaty a dlouhý šátek přes ramena.

„Ano, v horách u Ženevy."

„Hmm, má drahá, jsi velmi inteligentní, to se pozná, ale musím ti bohužel sdělit, že všechny studijní třídy jsou již plně obsazeny. Budeš se muset pro tento půlrok spokojit s tím, co zbylo."

„To je v pořádku," řekla Carlotta. „Ještě bych se měla zmínit o tom, že mám vrozenou chorobu kostí. Syndrom zvaný ossifidus britallis. Nesmím sportovat a mám zakázanou účast v tělocviku."

„Mohla bych vidět potvrzení od ošetřujícího lékaře?"

„Ach tak, vy potřebujete potvrzení!"

„Samozřejmě, má drahá. Jinak by do tělocviku nechodil vůbec nikdo."

„Přinesu je co nejdříve," slíbila Carlotta.

„Musí to být do pátku," odpověděla slečna Pomdrecková a začala vyplňovat mou přihlášku. „Jinak tě budu muset příští týden zařadit do tělocviku. Školní řád mi větší benevolecni neumožňuje."

O dvacet minut pozdějc sem odcházel z její krámama přecpaný kanceláře s tímto stimulujícím rozvrhem v ruce: psaní na stroji, fyzika, světová kultura, šití I, oběd, účetnictví, samostudium (nebo dívčí tělocvik), kreslení a tělověda.

Protože sem první vyučovací hodinu prodrbal u slečny Pomdreckový, šel sem přímo do učebny fyziky. Po cestě sem náhle na svým rameni ucejtil chlupatou ruku.

„Ni ... teda Carlotto!" sykl Hároš. „Co tu sakra děláš?"

„Ahoj, Franku," odpověděl sem. „Snažím se o něco, čemu se tady říká vzdělávání."

„Carlotto, seš úplně šibnutá? To ti přece nemůže projít!"

„Neboj, Franku," zašeptal sem. „Budu jednou z těch nenápadnejch myšiček, kterých si naprosto nikdo nevšimne. Mám v plánu se ztratit v davu."

V učebně fyziky si to Carlotta namířila do lavice hned za mou milovanou, čímž pěkně vycvrnkla toho zrádcovskýho Vijaye. Onen mrzký cizák se teda posadil do lavice přes uličku a prohlížel si mě s nerudným zájmem. Nešímal sem si ho a zlehka poklepal Sheeni na rameno. Otočila se a usmála se na mě se špatně skrývaným překvapením.

„Carlotto!" zvolala má překrásná budoucí životní partnerka. „Co tu děláš?"

„Ahoj, Sheeni. Budu chodit do stejně školy jako ty. Právě jsem dostala rozvrh hodin od laskavé slečny Pomdreckové."

„No to je fantastické, Carlotto. Nevim, proč jsem si myslela, že jsi o dost starší."

„Každý si to myslí. Je to asi následek těch mnoha let strávených v soukromé škole ve Švýcarsku."

„Carlotto, toto je můj kamarád Vijay Joshi," řekla Sheeni. „Vijayi, toto je Carlotta Ulanská. Její matka je slavná herečka."

Vijay mě pozdravil hřejivým, avšak průhledně neupřímným úsměvem. Carlotta chladně kývla na pozdrav. Nataženou ruku však nepřijala a Vijay ji v rozpacích zase stáhl.

Když začala hodina, pan Trantinni, jak už bylo zvykem, vyzval novou studentku, aby se představila. Carlotta nechtěla vzbuzovat nepatřičnou pozornost, a tak se představila jen stručně: „Jsem Carlotta Ulanská," řek sem. „Právě sem se přestěhovala z Los Angeles. Děkuji Vám." Sedl sem si

a plně se začal věnovat svý učebnici, bez ohledu na zvědavý pohledy kolem sedících spolužáků. Měl sem čtrnáctidenní zpoždění a byl jsem rozhodnut opětovně dokázat svou studijní nadřazenost.

Po fyzice se Carlotaa rozloučila s mou nejmilovanější a ztratila se v kypícím davu místní intelektuální spodiny. První zastávkou byla hodina slečny Najflemptový s názvem Světová kultura, kde se v učebně dunící podprůměrným IQ ocitla v lavici před největším zdejším kreténem: Dwaynem Cramptonem.

„Čau, Carlotto," řekl a poklepal mi na rameno. „Víš co?"

„Nevím," odpověděla Carlotta lhostejně.

„Nemám na sobě slipáry," zašeptal.

„Blahopřeji, Dwayne."

„Přídeš dnes večer do přívěsu?"

„Určitě ne."

„Proč ne?"

„Zaslechla jsem o tobě podivné věci od Vijaye Joshiho."

„A co vo mně ten přičmoudlej říkal?" chtěl vědět Dwayne.

„Říkal, že mu nějaký hoch jménem Nick sdělil, že jsi buzerant. Prý jsi ho obtěžoval."

„Ten lhář!" zasyčel Dwayne a zrudl.

„To si musíš vyřídit s Vijayem," odfrkla Carlotta. „Pokud vím, tak to roznáší po celý škole."

Dwayne chtěl v tomto tématu ještě pokračovat, ale naštěstí v ten moment Carlottu vyzvali, aby pronesla pár improvizovanejch autobiografickecj poznámek. Byla opět velmi stručná. Pak následovalo nudný video o utlačovaný japonský kastě nedotknutelnejch, který nám slečna Najflemptová pustila u příležitosti výročí japonskýho útoku na Pearl Harbor. Tato „nečistá" menšia vypadá, mluví i chová se naprosto stejně jako všichni ostatní normální lidi. Být pravověrným musí být v Japonsku strašně složitý.

Dalším zastavením byla hodina šití I, kde paní Dergeltryová vyučuje 24 dívek, Carlottu a druháka jménem Gary umění přeměnit obyčejnej hadr na komplikovaný módní oblečení. Možná, že se mi to třeba i jednoho dne zalíbí, jen co pochopím tajemství, jak se uvolňuje napětí na niti na šicím stroji. (Carlotta má zoufaý zpoždění – ostatní už kličkují, ať už to znamená cokoli.) Bez ohledu na Caryho přítomnost (nebo možná právě kvůli ní) dochází ke značnýmu odkládání oděvů mých spolužaček. Dokonce i paní Dergeltryová si na moment sundala svou halenku, aby si vyzkoušela prsní

závěšek. Při její stavbě těla je třeba pozici i nosnost těchto záševků konstruovat velice pečlivě.

Dalším bodem denního programu byl oběd. Vzhledem k tomu, že Sheenina obyklýho spolustolovníka doprovodili na školní ošetřovnu s natrženým rtem a nateklým okem, mohla má drahá v klidu poobědvat s Carlottou. Našly sme si dvě místa u stolu studijní elity. Přes pár stolů sem zahlíd svýho zlovolnýho nepřítele Trenta Prestona, kterej přežvykoval svůj žvanec u stolu školních sportovních hvězd.

„Vijaye právě napadl ten strašnej gauner Dwayne," řekla Sheeni když si vytahovala pečlivě zabalený součásti svýho oběda ze sáčku a rovnala je esteticky na poškrábanej stůl. Carlotta činila totéž a doufala, že rychlost pohybů skryje třes jejích rukou. Společnej oběd v důvěrný blízkosti Sheeni! A ještě s Trentem v dohledu! Skoro víc, než v co sem kdy mohl doufat.

„Hoši jsou tak agresivní," povzdychla si Carlotta filozoficky. „To asi bude tím testosteronem, víš."

„Když už mluvíme o zvýšené hladině testosteronu, Carlotto," poznamenala Sheeni, „támhle ten kluk, kterému se říká Hároš, tě upřeně pozoruje."

Carlotta vzhlédla a sjela opatrně očima směrem k Hárošovi, kterej seděl u stolu rádoby sportovců, jen kousek od (ovšem nikoli ve smyslu společenské hierarchie) Trenta a jeho kámošů.

„Možná se mu líbíš?" navrhla Sheeni. „Znáš ho?"

„Už jsme se někde potkali," odpověděla Carlotta nezávazně.

„Ani jiskřička vášně?"

Carlotta se začervenala. „Ani moc ne, Sheeni. A co ty? Chodíš s Vijayem?"

„Tak zas úplně ne, Carloto."

Co to má sakra znamenat!

Sheeni se zakousla do svýho sendviče a chvíli zamyšleně žvýkala, než pokračovala: „Je to docela milý kluk. Velice inteligentní. Myslím, že mě má rád. Ale já sama nevím, jestli jsem se už dostatečně vzpamatovala ze svého předchozího vztahu."

Zaplavila mě vlna vášně. „Myslíš toho mládence v Indii?" zeptala se Carlotta.

„Z něho možná taky, ale teď jsem měla na mysli Trenta Prestona. To je támhle ten opálený hezoun v modré košili. Ach ne, Carlotto, nedívej se tam. Nechci, aby si myslel, že o něm mluvíme. Chodí teď Vijayovou sestrou Apurvou. Rve mi to srdce, když je vidím spolu."

Carlotta se modlila, aby silná vrstva líčidla stačila na to, aby skryla její hlubokej emocionální zmatek. „Takže ty, takže ty pořád ještě miluješ Trenta?“

„Abych byla úplně upřímná, tak já nevím, Carlotto. Myslela jsem, že už to přešlo. Ale pak jsem tady měla na návštěvě jednu svou kamarádku ze školy a ta po něm hrozně jela. Dostala jsem záchvat žárlivosti a řekla jsem jí, ať jede pryč.“

„A kdo to byl?“ zeptala se Carlotta bezbarvě.

„Moje bývalá spolubydlící. Jmenovala se Taggarty a byla z New Yorku. Měla jsem pocit, že zradila naše přátelství. Asi si o mě myslíš, že jsem úzkoprsá, viď, Carlotto.“

„Ale ne! Ne, Sheeni, ne. Určitě ne.“ Carlotta s ní v tomto bodě hluboce soucítila. Další z Nickových nenáviděných nepřátel je sestřelen a hoří. Odpočívej v pokoji, Taggarty.

„Ale na tom chlapci, co je teď v Indii, ti přece aspoň trochu záleží, ne?“ trvala na svém Carlotta.

„Jmenuje se Nick, Carlotto. Nick Twisp. Aspoň doufám, že se tak jmenuje. Tak mi to řekl. Ale zjistila jsem, že Nickovi se nedá věřit vůbec nic, co říká. Byla to pro mě velmi bolestná lekce. Například jsem se od Vijaye dozvěděla, že hrubou nedbalostí zabil mého psa a pak lhal, aby to zakamufloval. Naštěstí se drahý Albert vrátil v jiné, skoro stejné formě. Nejsem ale moc nadšená tím, že se při té příležitosti také podělil s Apurvou. Je to zmatené, co říkám, Carlotto?“

„No, ani tak moc ne, Sheeni. A ty, ty jsi nikdy Nickovi nelhala? Vždycky jsi k němu byla stoprocentně upřímná?“

„Tak úplně zase ne,“ řekla a mírně se začervenala. „Minulé prázdniny jsem už týdny předem věděla, že asi půjdu do Santa Cruz na jinou školu, ale Nickovi jsem to neřekla. Nechtěla jsem mu přidávat starosti. A když pak dostal to stipendium do Indie, snažila jsem se ho přemluvit, aby nikam nejezdil. Věděla jsem, že dokud bude Nick v Ukiahu, budou mít moji rodiče silnou motivaci, aby mě nechali v Santa Cruz. No a pak tam byl ten románek s Edem.“

„S Edem?“ vypískla Carlotta tak, že sebou její spolustolovnice bezděčně trhla.

„Ano, Ed Smith. Milý chlapec z Iowy, se kterým jsem se seznámila ve škole. Víš, Carlotto, bylo to poprvé, co se dostal z té své díry Des Moines a přirozeně byl ve stavu sexuální krize. Jeli jsem právě do motelu v Monterey, abych mu tam pomohla, jak bych to řekla, pomohla zjistit jeho

pravou orientaci, když nás omylem zatkli. Myslím, že se to Nick nějak dozvěděl."

Takže to nebyl nevinnej výlet do toho zasranýho Akvária! Já to tušil od samýho začátku!

„No a pomohla jsi mu nakonec s tím … s tím jeho problémem?" zeptala se Carlotta a už předem se děsila odpovědi.

„Udělala jsem všechno, co bylo v mých silách, Carlotto. Ale problémy toho chlapce byly příliš hluboké. Asi to bylo tou jeho represívní středozápadní výchovou. Nakonec sem dospěla k názoru, že je to polymorfní úchyl. Chtěl to strkat do čehokoliv teplýho, co se hýbalo. V mém případě to aspoň cpal všude, kam jen mohl."

AAAAAAAAAAACHOUVEJ!!!!!!

Nějak sem přetrpěl oběd a zbytek dne ve škole. Přežil sem výuku účetnictví, samostudium, výtvarku (s Trentem hned přes uličku) i tělovědu, to všechno v hlubokém zoufalství, z kterýho tou jedinou útěchou pro mý krvácející srdce byla vše prostupující atmosféra zbytnělý nudy. Moje jediná a nejmilovanější mě zradila. Můj poslední důvod k žití je nevávratně pryč.

Úterý, 8. prosince

Přesto však žiju. Po příšerný, bezesný noci sem se rozhod Sheeni odpustit. Pochopil sem, že její chování pramenilo z dobrýho srdce. To, co dělala s Edem, dělala z chvályhodný snahy pomoct svýmu trpícímu bližnímu. Čin to byl nešťastnej, ale nikoli odsouzeníhodnej. Budu se však ze všech sil snažit, aby k něčemu podobnýmu už nikdy nedošlo. Sheeninu velkorysou povahu bude zapotřebí nasměrovat do pozitivnějších kolejí, jako třeba rozdmýchat v ní touhu po nepřítomným Nickovi.

Když se Carlotta vyplížila dnes ráno na ulici, atletickým krokem vyšel ze vrat naproti zase ten Bruno Modjaleski. Měl na sobě fešácký sportovní sako svýho klubu a nesl v podpaží učebnici *Práce s dřevem.*

„Dobrý ráno, Carly," zavolal.

„Ach, dobré ráno, Bruno. Vyděsil jsi mě."

„Viděl sem tě včera na chodbě, Carly. Seš u nás ve škole na učitelský praxi nebo něco takovýho?"

„Ale ne Bruno. Jsem řádná studentka."

Bruna to nadchlo. „Gratuluju, Carly. Nechtěla bys, abych ti nes bichle?"

„Ne, díky, Bruno. Zvládnu to sama.“ Už tak sem měl dost nepřátel a nechtělo se mi jejich seznam rozšiřovat o žárlivou Candy Pringleovou.

„Většinou jezdím do školy na motorce,“ omluvně pokračoval Bruno, „ale minulou sobotu sem ji sešrotoval, když sem se projížděl stopadesátkou po Hlavní.“

„Doufám, Bruno, že jsi při tom měl helmu.“

Bruno uraženě odfrkl. „Borci jako já přece nenosej helmu, Carly. Nenosil bych ji ani při ragby, ale kouč na tom trvá.“

„Ach, tak ty tedy hraješ ragby, Bruno?“

„Jasňačka, Carly! Sem zadák!“

„Tak ty pak ale musíš být ten, komu se říká Levorukej Lopaťák.“

„A kdo mně tak říká?“ zbystřil Bruno a jeho veliký pracky ne nepodobný prasečím kýtám se nastavily do bojovný pozice.

„Myslím, že je to prvňák,“ odpověděla Carlotta. „Indický student malé postavy jménem Vijay Joshi. Znáš ho?“

„Neznám,“ zavrčel Bruno. „Ale najdu si ho!“

V třídnický hodině se Carlotta posadila vedle Hároše, kterej byl víc, než kdy jindy bez nálady.

„Máma se včera v noci vůbec nevrátila domů,“ řekl obviňujícím tónem. „Musel sem si dnes ráno připravit snídani sám a dokonce i nachystat oběd do školy. Tvůj táta si fakt říká o nakládačku, Carlotto.“

„Mrzí mě to, Franku. Jak znám tatu, chodí s tvou mámou možná proto, že chce mít něco v záloze. Možná by tvou mámu nechal plavat, kdyby tvůj otec stáhl žalobu.“

„To se asi nepodaří,“ řekl Hároš smutně. „Myslím, že otec s těma třema a půl miliónama počítá, aby si nějak vynahradil ztráty způsobený stávkou. Představ si, že ten zasranej pan Ferguson dostal do stávky už i stávkokazy.“

„To mě opravdu mrzí, Franku,“ odpověděla Carlotta. „Jsem ti opravdu hluboce zavázaná za všechno, cos pro mě udělal. Je to pro mě strašné pomyšlení, že můj otec a jeho podnájemník takhle ničí tvůj domov.“

„Co se dá dělat, Carlotto. Není to přece tvoje vina, že tvůj fotr je tak hnusnej dacan.“

„Víš co, Franku? Možná, že bych mohla zařídit, aby se ti dva rozešli. Co bys tomu řekl?“

„Fakt bys mohla, Carlotto?“ Hároš se celej rozzářil.

„Udělám, co bude v mých silách, Franku. Ale možná, že mně budeš muset helfnout.“

„Můžeš s tím kdykoli počítat, Carlotto!“

„A možná za to budu chtít nějakou protislužbičku.“

„A to jako co?“ zeptal se nedůvěřivě.

„Až přijde ten pravej čas, dám ti vědět, Franku,“ odpověděl sem.

Po pětačtyřiceti stimulujících minutách základů psaní na stroji, Carlotta cítila, že pomalu nastal čas, aby se opět shledala s mou milovanou. Plnou parou sem si to přiřítil do učebny fyziky, abych tam byl dřív než ten všivej cizák. Zase sem si nárokoval exkluzivní místo v lavici hned za Sheeni a přinutil Vijaye, aby se spokojil se sicnou přes uličku. Škaredě si Carlottu měřil svým temně zbarveným okem a špulil nateklou hubu. Carlotta ho ostentativně ignorovala a věnovala se hovoru se svou vzácnou kamarádkou.

„Sheeni, představ si, že jsem zjistila něco zajímavého u tvého jména.“

„A o co jde, Carlotto?“ zeptala se Sheeni. Měla na sobě nádherně sladěný odstíny barvy fuchsií. Měl sem pocit, že se báječně hodí k mýmu oduševnělýmu černýmu kompletu.

„Teď ti to opravdu nemohu říci,“ odpověděla Carlotta tajemně. „Až při obědě.“

„Ale dnes, Carlotto, bohužel nemůžu. Slíbila jsem poobědvat s Vijayem.“

Vijay hodil mým směrem odpornej úšklebek.

„No, to nevadí, Sheeni. To do zítřka počká.“

V hodině světový kultury se Dwayne Crampton pokoušel zahnat nudu tím, že se choval jako křupan. Když sme se dívali na video o sice zbídačeným, ale zato kulturně bohatým původním obyvatelstvu Bolívie, Dwayne si zpestřoval děj na obrazovce tím, že se natáhl a začal Carlottě rozepínat knoflíky. Když ho to přestalo bavit, začal se věnovat háčkům její podprsenky. Carlotta nechtěla budit zbytečnou pozornost, a tak tiše trpěla a jen ho němě proklínala výhružnýma pohledama.

Oběd přinesl vítanou změnu v plánech. Sheenina schůzka byla odvolána, neboť její přítel byl opětovně neplánovaně nucen vyhledat první pomoc.

„Útoky pokračují, Carloto,“ lamentovala Sheeni, když si otvírala svůj sáček s obědem. Opět sme v jídelně seděli mezi společenskou smetánkou. Sheenina pozice v ní byla dána božským právem, moje byla zajištěna naším jiskřivým přátelstvím. Všim sem si, že Sheeni měla už druhej den k obědu rybí salát. Žena mých snů miluje rybí salát! Velmi zajímavý objev.

„Vijay byl zas napaden chuligány!“ pokračovala Sheeni. „Tentokrát to byl ten neandrtálec Bruno Modjaleski. Uvažuju o tom, že to oznámím Komisi pro ochranu práv etnických menšin.“

„Takovéto násilí je neomluvitelné,“ souhlasila Carlotta a rozprostřela svůj černej ubrousek.

„Zase ryba!“ posteskla si Sheeni. „Nenávidím rybí salát!“

„Já ho také nemohu ani vidět,“ řekla Carlotta a rychle si v duchu zapisovala neplatnost předchozího zjištění. „Ale kdyby sis to chtěla vyměnit, mám tady černý žitný chléb s pomazánkou s dušených fazolí.“

„Ne, děkuji, Carlotto. Budu se muset spokojit s rybou. Co jsi mi to chtěla říci ohledně mého jména?“

„Sheeni, myslím si, že to pro tebe bylo velký štěstí, že jsi z té školy v Santa Cruz odešla, a možná bys měla být svému příteli Nickovi vděčná, že tě tím ušetřil mnohých dalších nesnází. Když si přeházeme písmenka ve tvém jméně, pak dostaneme větu SEDNE SI VRÁNA, HOUSE? což zcela jasně varuje před možným těhotenstvím.“

Mohlo by to nasvědčovat tomu, že Sheeni nepřinutila toho pomatenýho Iowana, aby si nasadil primerák?

„Takže ty také zbožňuješ anagramy, Carlotto? Neuvěřitelné! Já taky. SEDNE SI VRÁNA, HOUSE. Máš zcela pravdu. Jména vskutku jsou velice důležitým zdrojem informací. Našlas v mém jméně ještě nějaký anagram?“

„No,“ zapýřila se Carlotta, „třeba HADENE, SEROU NÁS VŠI. I když, pravda, to není tak úplně čisté, musela jsem tam přidat háček. Hadene je něco jako abrakadabra jednoho křováckýho kmene jižní Ameriky a vši jsou podle některých snářů symbolem mezilidských problémů. A co takhle VOHNE SE I DNES SÁRA U.? Znáš nějakou SÁRU U.?“

Makal sem na tom skoro celou noc, tak sem se chtěl předvést i s komentářem.

„Jak zajímavé! A co takhle HNĚVÁŠ SE, DINOSAURE? Nic ti to neříká? Zkusíme teď tvoje jméno? Píšeš se v příjmení s jedním nebo dvěma L?“

„S jedním. Napadá tě něco?“

„Můžu to zkusit. Tak třeba UTL NOS CARA KÁTLA nebo COUL TRSÁ NA KLASA nebo CO KLAUN T.T. A SÁRA L.? Příliš jednoznačně mi to nezní, ale co takhle ty ne zcela čisté jako A ŠLA LOTKA NA TRUC nebo TLOUKL SARANČATA. Cítíš ten závan tajemna? Lotka může být klidně Carlottka. Ale kam by šla na truc? A nebo ty sarančata. Umíš si představit ten beznadějný boj s hejnem sarančat? Ať tluče jak tluče, přilétávají další a další. Nebo LASTURA TKALA NOC. To je obzvlášť poetické. Tenkrát u Monterey nás zabásli u škeblí.“

„Jak to proboha děláš?“ zůstala Carlotta bez dechu.

„To je jednoduché, Carlotto,“ zlehka se usmála Sheeni. „Prostě si představíš v duchu písmenka a přeházeš je.“

„A to všechno sis představila tak rychle? Ty musíš být přebornicí na skrebl!“

„Tak pár drobných triumfů jsem opravdu v této hře zaznamenala,“ skromně se přiznala Sheeni.

V ten moment k našemu stolu studijní elity přistoupla ošklivá Janice Grifflochová, čímž zcela jasně porušila nepsaný zákony. Čas se na jejím odporným akné zatím nijak hojivě nepodepsal.

„Vijaye zase zramovali,“ řekla Janice Sheeni obviňujícím tónem. „Možná, že má zlomenou ruku! A to je všechno tvoje vina.“

„Nebuď směšná, Janice,“ odpověděla Sheeni uraženě. „Tyto útoky mě znepokojují stejně jako tebe.“

„Lhářko!“ zaječela Janice. „Vůbec ti na Vijayovi nezáleží. Jen si s ním zahráváš!“

„Myslím, že by ses měla jít někam uklidnit,“ vmísila se do toho Carlotta.

Janice se na mě zle obořila: „S tebou nemluvím! Kdo vůbec seš? Výměnná studentka z Bulharska?“

„Jsem zde na škole nová,“ odpověděla Carlotta chladně. „Ale jsem tu už dostatečně dlouho na to, abych věděla, že podle toho, co říká Vijay, jsi ty ta poslední osoba na zeměkouli, kterou by pozval na rande.“

„Tak tohle by on nikdy neřekl!“

„Jen se ho na to zeptej.“

„To se tedy zeptám!“ řekla a výhružně odkráčela.

„Ubožačka,“ řekla Sheeni. „Je hrozné milovat někoho, kdo ten cit neopětuje.“

Tak mi o tom chvíli povídej, Sheeni!

„Vymyslela jsem pro tebe další anagram, Carlotto,“ pokračovala Sheeni. „Ten je zvlášť podivný: A TU NOC KRÁST ALLA. Al tu vychází se dvěma el, ale i tak – napadá tě, co by to mohlo znamenat?“

Tak to teda nevím. Začínám litovat, že sem to téma vůbec nakousl.

Tu druhou pomerančovou limču sem při obědě asi neměl vyzunknout. Sedmou vyučovací hodinu sem už déle nemohl ignorovat svůj nafouklej a pulzující močák a Carlotta byla nucena poprvé v životě navštívit dívčí hajzlíky na Redwoodský střední. Vlítla dovnitř, s pohledem upřeným přímo vlítla do první volný kabinky a rychle za sebou zavřela dveře. Ocitla se sice v oblacích smrdutýho cigaretovýho kouře, kterej se valil z temnot sousedních kójí, ale i tak byla vděčná za existenci dveří. Na chlapeckých záchodech školní úřady zrušily dveře už dávno, aby se tak zamezilo svodům přílišnýho soukromí.

Když sem tam tak rozpačitě seděl, s překvapením sem zjistil, že moje další já se stalo terčem nechutných nápisů všude kolem. Některý z těch hanlivějších sem si slovo od slova zapsal do svýho deníku:

Kráska a netvor – Sheeni a Carlotta spolu obědvají.
Chyba lávky! Obě sou to netvorky!
Všimněte se na Carlottě:
Kupuje si šminky ve frcu.
Vlasy jí stříhaj podle hrnce v pizzérii!
A nechává si na ně vždycky kydnout dvojitou porci tuku!
A drží smutek, protože jí právě umřel jeden z jejích uhrů!
Co tím chceš říct? Na maškarádu je přece oblečená obstojně!
Špitá si ve studovně s Hárošem.
Závidí mu háro?
Ne, ta holka je přece nadržená jak cisterna.
Ale nejdřív musí zjistit, kde to má!
Ve studovně si furt dlachní kozy.
Jo, viděla sem, jak Bruno slintal.

Já sem si přece nedlachnil žádný kozy, jen sem si upravoval šprndu. Nejdřív sem to tam chtěl připsat, ale místo toho sem raději zvolil jinou taktiku a dopsal tam: „Která z nás je tak dokonalá, že nemůžeme mezi sebou vřele přivítat osamělou novou spolužačku?“

Další hodinu byla výtvarka a v ní nám pan učitel (rádoby umělec) Thorne předváděl základy akvarelový techniky. Pak nás vyzval, abychom nechali „vyrašit svou vlastní kreativitu“ (cituji doslova). Trent namaloval pohled na mořský útesy v Santa Cruz, evidentně inspirovaný vyzrálým Cézannem, ale o něco horší umělecký hodnoty. Carlotta namalovala odvážně rozmazaný oranžový a hnědý fleky.

„Kéž bych byl schopen malovat takto abstraktně,“ poznamenal Trent, když si prohlídl mou práci. „Jsem příliš uvězněn v poutech realistických výtvarných názorů.“

„Ale to není abstraktní obraz,“ odpověděla uraženě Carlotta. „Je to podzimní pohled z Matterhornu.“

„Ach ano, již to jasně vidím,“ odpověděl Trent s úsměvem. Všiml sem si, že má naprosto rovný a jiskřivě bílý zuby. „To se to velice povedlo, Carlotto.“

„Děkuji ti ‚Trente,“ odpověděla Carlotta, vděčná i za ten neupřímnej projev ocenění od zarytýho nepřítele. Carlottu navíc hřálo vědomí, jak

ostatní holky ve třídě pukaj závistí, když se jí věnuje ten ze všech nejhezčí kluk.

18:15 – Po vyučování se Carlotta vydala do místní knihovny za účelem vyhledání potřebnejch materiálů. To co hledala, našla v *Časopisu americké lékařské asociace:* nenápadnej inzerát na objednávku lékařskejch papírů. Z budky v knihovně zatelefonovala na uvedený číslo a požádala, aby jí expresně zaslali jeden soubornej vzorek.

Když se vrátila do čítárny, uviděla překrásnou Apurvu Joshiovou, jak sedí na svým obvyklým místě a s rozkošnýma rozpakama zírá do rozevřený knihy před sebou. Carlotta se tiše posadila naproti ní. Apurva ani nevzhlédla.

Carlotta si odkašlala. „Zdá se, že jsi z toho trochu vedle. Nemohla bych ti nějak pomoci?“

Apurva sebou trhla, polekaně si na ni podívala, spěšně sklapla knihu a zrudla do nachova. Její reakce mě překvapila, a tak sem se pokradmu mrkl na titul na obálce. Nebyla to, jak sem předpokládal, učebnice algebry. Teď bylo na Carlottě, aby se začervenala. Název knihy zněl *Sexuální techniky v manželství*.

„Já, já,“ začala koktat Apurva. „Já jsem nevěděla ... tedy jako ta kniha byla volně k dispozici. Myslela jsem, že si ji může kdokoli ... Jste knihovnice?“

„Ale samozřejmě, že ne, má milá,“ ujistila ji Carlotta. „Máš naprosto právo číst kteroukoli knihu, co si vybereš. Sama jsem přečetla spousty takovýchto knih. My jako ženy musíme mít co možná nejvíce informací o tomto tématu. Souhlasíš, viď?“

„Ano, moje slova,“ odpověděla apurva s hlubokým přesvědčením. „Člověk se někdy cítí tak hloupě. Díky bohu, že jsme v Americe, kde k těmto informacím existuje aspoň nějaký přístup.“

„Ty nejsi zdejší, že ne?“

„Ne, pocházím z Půny. To je město v Indii. U Bombaje. Jmenuji se Apurva Joshiová.“

„Těší mě, Apurvo. Já jsem Carlotta Ulanská. I já jsem v tomto městě teprve chvíli.“

„Nejsi náhodou emigrantka z východní Evropy?“ zeptala se Apurva při bližším ohledání mého zevnějšku. Modlil sem se, aby si příliš nevšímala mých vycpávek ve výstřihu. Jako obvykle, o mně se to ve vztahu k ní říci nedalo.

„Ne, pocházím z jižní části Kalifornie,“ odpověděla sem uraženě. „Moje matka patří mezi slavné hvězdy filmového plátna.“

Chvíli sme přetřásali situaci v Hollywoodu a pak – na Carlottin návrh – sme se vydali k Flampertovi na vlažnej čaj, pár kousků jakýhosi nevzhlednýho závinu bez chuti, kterej sme si ochutily dalšíma, tak inspirujícíma dívčíma plkama.

„Ani nevíš, jakou mám radost, že jsem se s tebou seznámila," řekla Apurva. „Mám pocit, Carlotto, jako bych tě znala už dlouho."

„Já mám úplně stejný pocit, Apurvo. Jsme – každá po svém – v tomto prostředí cizinkami. Možná, že právě to nás dalo dohromady. A teď mi řekni něco o té knize, kterou jsi četla."

Apurva se opět začervenala a usrkla čaje.

Carlotta byla neodbytná. „Ale vždyť se nestyď, Apurvo. Je to jen mezi námi děvčaty. Mám v těchto záležitostech bohaté zkušenosti. Oč jde?"

„Jde, jde o mého kluka," koktala Apurva a přisunula se opojně blízko.

„To je v pořádku."

„Jak to myslíš, Carlotto?"

„No s tím tvým hochem, Apurvo. Začala jsi mi vyprávět o svém chlapci."

„Jmenuje se Trent a já ho šíleně, přímo zoufale miluji."

„Jsi posedlá?"

„Ach ano, Carlotto, naprosto!"

„Zatím to vypadá, že je všechno v pořádku. V čem je tedy problém?"

„No, víš," zašpetala Apurva, „Minulý pátek jsem byla u něho na návštěvě. Jeho rodiče byli na setkání pracovníků překližkového průmyslu v Portlandu. Já jsem doma řekla, že jdu na dobročinný koncert našeho sboru."

„Ty lžeš svým rodičům, Apurvo? To je skvělé! Svědčí to o jisté duchovní nezávislosti. Takže ses setkala s Trentem o samotě. A co bylo dál?"

„Za nějakou dobu jsme se odebrali k němu do pokoje. Lehli jsme si do postele. Přečetli pár básní."

„To je všechno?" zeptal sem se.

„No, pak sme se vysvlíkli."

„Úplně?"

„Postupně úplně. Po chvíli jsme byli úplně nazí. Bylo to poprvé, co jsem se ocitla s nějakým chlapcem v podobné situaci. Byla jsem velmi vzrušená."

„Ach tak," řekla Carlotta a její hlas byl z ničeho nic neobvykle hlubokej. „A co bylo pak?"

„Pak se mě dotkl. Tam dole. Bylo to jako elektrický šok. Celé mé tělo se zachvělo.“

„Copak se ti to nelíbilo?“

„Ale ne, bylo to úžasné. Nikdy předtím jsem si nedovedla představit, že bych byla schopná tak vášnivých pocitů. A pak jsem se, pak jsem se ho dotkla já.“

„Tam dole?“

„Ano,“ zašeptala. „Vzala jsem do ruky ... jak bych to řekla, jeho intimní část a držela ji. Moc jsem, moc jsem ho chtěla.“

Carlotta se zavrtěla na židli. Cítila, jak jí po zádech náhle stékají pramínky potu. „Apurvo,“ řekla a otírala si zarosený čelo do ubrousku, „a vyhověl ti?“

„Ne, Carlotto,“ povzdechla si dotázaná. „Nevyhověl.

„Jeho to vůbec nevzrušilo?“ zeptal sem se nevěřícně.

„Ach, to nebylo tím. Věř mi, že v tom problém nebyl. Abych ti řekla pravdu, byl mnohem větší, než jsem si podle nákresů v knihách uměla představit. Mnohem větší. Ale byla jsem připravena podstoupit i jistý nepříjemný pocit, jen abych dosáhla spojení se svým milovaným.“

„Takže v čem byl ten problém?“

„To já právě nevím. Proto jsem začala číst tu knihu. Asi jsem někde udělala chybu. Prostě v tom nechtěl dál pokračovat. Už měl na sobě i prezervativ. Jen se otočil na duhou stranu a řekl, že bude lépe, vrátíme-li se k poezii. Vůbec nechápu, jak je to možné, že ti to tady tak říkám. Ale je to pro mne úleva, když si o tom s někým povídám. Kde jsem udělala chybu, Carlotto? Řekni. Určitě to víš. Co chlapci očekávají?“

Carlotta vzdychla. Je to jen další důkaz toho, že Trent je naprosto ujetej, ale jeho zblblá přítelkyně na něm visí o to víc. Ubohá Apurva, láska jí úplně paralyzuje mozek. Naštěstí Carlotta vymyslela plán, jak postupnýma krokama toto spojení uvolnit. „Drahá Apurvo, přece se nesmíš dát takhle lehce! Trent potřebuje mít pocit dobyvatele, a ty mu tu slast odpíráš.“

„Ale já jsem se domnívala, že američtí chlapci chtějí sex okamžitě.“

„Oni si jen myslí, že to tak chtějí, Apurvo. Ale ve skutečnosti jsou velice zklamáni, pokud k němu dojde příliš brzy. Šok z předčasné intimnosti u nich může často vést, jak to vidíme v Trentově případě, k neschopnosti fungovat. Ne, ty zkrátka musíš vycouvat.“

„Měla bych tedy všechny Trentovy pokusy o sblížení odmítat, Carlotto?“

„Za každou cenu. Musíš odmítat jeho objetí, uhýbat jeho polibkům a odtahovat se od jeho průzkumných doteků. Musí si myslet, že chráníš své panenství jako diamant. To ho rozvášní.“

„Hm, musím to na něho hrát,“ řekla Apurva zamšlěně. „Ale Carlotto, domnívala jsem se, že toto je už zcela překonaný model chování.“

„Model chování při randění podléhá módě, Apurvo, ale inteligentní děvče ví, že věčné pravdy jsou neměnné. Láska je jako fotbal, má drahá. Chlapci očekávají, že hra potrvá čtyřikrát patnáct minut, a ne že skočí prvním gólem po počáteční letmé rozehrávce.“

„Americký fotbal – to je další věc, která je mi naprostou záhadou,“ svěřila se mi Apurva, když dopíjela svůj čaj. „Budu si o tom muset něco nastudovat. Trent mluví často s nadšením o fotbalovém mužstvu Forty–Niners ze San Francisca.“

„Vidíš, to je ten klíč k jeho duši, Apurvo. Až se tě příště pokusí políbit, řekni mu: A co nového u Forty–Niners?“

„A co nového u Forty–Niners?“ opakovala Apurva. „Ach, Carlotto, nevím, jak ti mám poděkovat! Myslím, že mi tě seslal přímo Pán Bůh.“

Jako vysvětlení by to bylo celkem přijatelný.

Pak sme si vyměnili telefonní čísla, přátelsky (s divokým erotickým podtónem) sme se objaly, zaplatily každá svůj účet a rozešly se každá svou cestou.

20:30 – Právě sem se pustil do praní prádla a na základě připomínek z hajzlu sem tam přihodil i Carlottinu paruku. Copak můžu za to, že se v tý přetopený škole pod ní potím jak čuně?

21:45 – Francois se mnou nemluví. Trucuje, protože už po několikátý vetuju jeho plány na osvobození Alberta, naše nepřítelem zajatý dítě lásky. Nemusím ani zdůrazňovat, že každej jeho novej plán je čím dál bizarnější. Momentálně prostě nemůžu riskovat další střet s policií. A kde bych taky tu nevděčnou potvoru schoval?

23:15 – Právě sem zahlíd svýho fotra! Ve zprávách na místním televizním okruhu! Přibral aspoň deset kilo a má teď výraznej podbradek. Život s paní Cramptonovou v kuchyni je zřejmě i nadále kaloricky výživnej. Tata odpovídal na dotazy v souvislosti s právě žhavou veřejnou diskusí o nový pile v Kostarice. Místní dřevo se tam bude posílat na další zpracování, ale podle taty „to ke ztrátě místních pracovních příležitostí v žádném případě nepovede.“

Ten jeho výraz tváře už dobře znám. Je to ta samá procítěná upřímnost, kterou zkoušel na mámu, když ji ujišťoval, že se naprosto a jakkoli

nezajímá o slečnu Radmillu Sandersovou, mou nadpozemsky svůdnou učitelku z mateřský školky.

Středa, 9. prosince

Dnes mě Bruno Modjaleski do školy nedoprovázel. Opět na mě vyjukl z branky, čímž ještě více vyděsil Carlottin nervovej systém, již tak dost otřesenej, a vysvětlil jí, že má na čtyřiadvacet hodin zakázanej vstup do školy.

„Ten prcek zapřel všechno, cos říkala, ale i tak sem mu jich pár nandal," řekl Bruno, když se zájmem studoval Carlottino poprsí.

Polekaně natáhla ruku, aby si upravila podprsenku, ale pak si to rozmyslela. „Násilí není nikdy řešením problému," poradila mu.

„Není?" zmateně zakoktal Bruno. „Ani když už v druhý půlce hry prohráváme o gól?"

„Ne," řekla Carlotta nemilosrdně.

„Ani když ke konci hry prohráváme o tři góly a je to finále mistrovství?"

„Ne, Bruno, to jsou jen slova."

„A když jde o mistrovství světa?"

„Ne, ani tehdy ne!" otočila se a odcházela pryč.

Bruno hvízdl na prsty. „Carly!" zavolal. „Se mi líbí, jak při chůzi kroutíš zadkem!"

Ten zmetek! Carlotta spěchala alejí a připadala si jako kus flaksy.

V třídnický hodině se k ní naklonil Hároš a vyděšeně ztlumil hlas: „Carlotto, co se ti stalo s vlasama?"

„Proč? Něco v nepořádku?" zašeptal sem a uraženě si uhladil roztřepanou frazůru.

„Máš nějaký podivný afro. Co se ti stalo?"

„No, Franku, vyprala sem si paruku a teď s tím nejde nic udělat. Je to fakt tak strašný?"

„Vypadáš, jako by ses dala k rastafariánům."

„Proboha! No, budu se muset ještě víc ztratit v davu. Snad si toho nikdo nevšimne."

Plán sice dobrej, ale nikoli dokonalej. Jak tak Carlotta kráčela školníma chodbama, cejtil sem na sobě zvědavý pohledy spolužáků. Po psaní na stroji sem se proplížl na hajzl a podařilo se mi ukecat jednu nahnědlou s

dvaceticentimetrovým natupírovaným hárem nad vyškubaným obočím, aby mi půjčila lak na vlasy. Toto zpoždění mě stálo v hodině fyziky drahocenej plac těsně za Sheeni. Když sem přišel, zjistil sem, že už je obsazenej potlučeným Vijayem s levou rukou pěkně zavěšenou na pásce a s rozkošně napuchlým nosem v zakrvaveným kapesníku. Carlotta se posadila přes uličku a zářivě se usmála na svou přítelkyni, která se zdvořile snažila nezírat na mý háro.

„Dobré ráno, Carlotto," řekla Sheeni. „Vijaye právě napadla Janice Grifflochová. To je neuvěřitelné!"

„Ta holka je hysterická nestvůra," postěžoval si Vijay s plným nosem. „Měli by ji vyloučit."

„To víš, to je láska," politovala ho Carlotta. „Neopětovaná láska může někdy vést k zoufalým činům. Již jsem se s tím setkala. Často se může přihodit i to, že násilí se pak pravidelně opakuje. Dej na mou radu, Vijayi, a nauč se karate nebo odejdi ze této školy."

„Na žádnou radu sem se tě neptal!" zasyčel.

I když se Vijay choval jako hulvát, považovala Sheeni za svou společenskou povinnost dodržet svůj několikrát odloženej slib a poobědvat s ním. Carlotta zatím s těžkým srdcem obědvala s Hárošem jako jeho host u stolu rádoby sportovců. Flegmaticky přežvykovala svůj sendvič a snažila se nevnímat ty dvě hrdličky na druhý straně jídelny.

„V šití teď dělám pěknou zvonovou sukni, Franku," poznamenal sem, abych se trochu probral ze svý malátnosti.

„Hm, Carlotto, a jaké barvy?"

„Černý."

„Ach tak."

„Kdybys chtěl, předvedu se ti v ní, až ji došiju."

„Tak jo, Carlotto. A mimochodem, jak pokračuje tvůj plán zarazit tu nepřístojnost mezi tvým tatou a mou mámou? Vím zcela určitě, že mi ještě nekoupila jedinej vánoční dárek."

„Fachčím na tom, Franku," štěkl sem na něho vztekle a celej sem vytuhl, protože Vijay zrovna položil svou odpornou tlapu na Sheenino holý rameno. Carlotta mu bude muset nechat zlomit i tu druhou pracku!

„Ani jedinej dárek," opakoval Hároš. „Porád jen lozí za tvým fotrem, tím votylým debilem!"

Carlotta se zavrtěla na židli. Sheeni právě položila svou rozkošnou paži na Vijayovo rameno.

„Zastřel toho parchanta," zasyčel Francois. „Víš přece, jak se dostat k puškám svýho otce, Franku. Naper to do něho!"

„Ale, Carlotto," zaváhal šokovanej Hároš. „Vždyť je to tvůj táta!"

„Tak si přestaň stěžovat a nech to na mně."

„Teda ty seš ale netykavka," řekl Hároš. „Co je s tebou, Carlotto? Máš krámy?"

„Polib si, ty sexistický prase!"

Později, těsně před výtvarkou, se Carlotta, celá šílená vražednejma úvahama, nechala zahnat do rohu slečnou Pomdreckovou.

„Carlotto," řekla přísně má pedagogická poradkyně, „doposud nepřišly tvoje papíry z předchozí školy ani lékařské potvrzení."

„Toho zpoždění je mi nesmírně líto, slečno Pomdrecková. Je to určitě způsobeno těmi skandálními nedostatky našich pošt."

„Musím mít potrvzení od lékaře do pátku. Slečna Arbulashová již zjišťovala, proč chybíš v tělocviku."

Slečna Arbulashová je slavná redwoodská kulturistka, jinak učitelka tělocviku.

„To potvrzení budete mít do pátku, slečno Pomdrecková. Slibuji."

„Dobrá. A ještě jedna věc, Carlotto. Budeš si muset změnit účes. Podle řádu školy se tento druh copánků nepřipouští."

„Ano, slečno Pomdrecková."

„A musím ti říct, že mě velice překvapuje, že dívka tvého charakteru a původu je schopna nosit na hlavě něco tak extravagantního a ošklivého."

Tak to sme už dvě, milá dámo.

Ve výtvarce Trent vyplodil idylickej akvarel ve stylu Winslowa Homera, když zrovna nebyl ve formě, na kterým se windsurfaři projíždějí po sluncem pozlacený zátoce pod sanfranciskou hrází. Carlotta namalovala temperamentní šmudlaninu šarlatových, zelených a černých fleků.

„Ty do své kompozice dáváš tolik energie, Carlotto," poznamenal Trent a usmál se svým širokým, bezelstným úsměvem.

„Děkuji ti, Trente," usmál sem se na něho zpátky. „Ale jsem jen pouhým médiem. Ta kinetická energie je dána samotným motivem."

„A tím je co?"

„Chemické závody v Hamburku. Ten širokej plynoucí pás v popředí je Rýn."

„Skvělé, Carlotto. A tak nápadité. Moje motivy jsou naopak příliš všední a plytké."

„To je sice pravda," souhlasil jsem, „ale neměl by ses tím nechat odradit."

Možná, že Trent je tak plnej vrozený šlechetnosti, že ji musí neustále po troškách odkapávat, aby se tlak nestal nebezpečně nesnesitelným, podobně

jako nahromaděný sperma v sexuálně neaktivním jedinci se uvolňuje terapeutickejma nočníma polucema. Jak si jinak vysvětlit Trentovo lichotnický chování v hodinách kreslení.

19:15 – Po škole se Carlotta vydala do kvelbu páně Flamperta, kde si za třináct dolarů devětadevadesát centů vybrala světle hnědý mikádo s melírem. Samozřejmě si netroufla vyzkoušet ho na místě, ale později, v soukromí svýho půjčenýho domova, s potěšením zjistila, že se k jejím rysům hodí mnohem víc, než prastarej mop paní DeFalcový. A tahle paruka naštěstí byla opatřena instrukcema k praní.

To blaho moci svlíct sukni, setřít z huby mejkap a být zase jen Nickem Twispem, mladíkem na útěku. Vykoukl sem z okna a radostně sem si všiml expresně poslanýho balíčku, kterej na mě čekal na verandě u předního vchodu. Opatrně sem ho vtáhl dovnitř, rozbalil a prošel stránku po stránce krasopisně vyvedený a na první pohled originální lékařský tiskopisy. Bohužel přes každej z nich nějakej příčinlivej byrokratickej ťulpas nechal natisknout velikýma červenýma písmenama slovo VZOREK.

20:55 – Petrolej, benzín, čistič skvrn, okena, odbarvovač, odlakovač, jar, chlór, hydroxid sodný, ocet, citrón, mýdlo, zubní pasta, sliny, terpentýn, lak na vlasy, krém na jebáky, pleťový mlíko, kyselina vinná, jax, hajzlová sůl, insekticidy, prášek na praní, šampon. To zasraný rudý razítko zatím odolalo všemu.

21:45 – Heuréka! Právě když už sem se pomalu smiřoval s tím, že zkrátka budu muset před každým tělocvikem opatrně skrývat svou erekci pod ručníkem, našel sem to životně důležitý rozpouštědlo. Celou tu dobu sem měl řešení přímo pod uchem. Měl sem použít nos! Čím mizí červená razítková barva? Tímtéž, čím mizí zábrany, protože to rozněcuje libido – Carlottiným prvotřídním parfémem Writhe od firmy Kevin Clein.

Čtvrtek, 10. prosince

Carlottin novej účes měl obrovskej úspěch. Bruno, opět puštěnej z podmínečnýho domácího vězení, zdvojnásobil množství svých lichotek, slečna Pomdrecková na můj přes chodbu pochvalně pokývala hlavou, než zmizela na svý pravidelný poradní obchůzce chlapeckejma šatnama, a v hodině fyziky se má nejdražší Sheeni rozplývala nadšením.

„Carlotto, tvůj nový účes se mi líbí," zvolala. „Vijayi, že to té Carlottě dnes ale sluší!"

Domlácenej cizák seděl v druhořadý brázdě přes uličku a snažil se mě zároveň sklít a zároveň se zdvořilou neuralitou reagovat na Sheeninu otázku. Samozřejmě se mu to povedlo jen za cenu, že vypadal jako úplnej idiot. Carlotta ho ignorovala.

„Už nikdy si nenechám udělat vlasy v kadeřnictví na Hlavní," povzdychla si Carlotta. „je tam jistá kadeřnice Lacey a ta má prapodivné představy o současném stylu." Uznávám, že to ode mne nebylo moc hezký, ale Carlotta měla pocit, že by měla poskytnout jistý vysvětlení za to včerejší nepovedený háro.

„Je to náhodou přítelkyně mého bratra Paula," svěřila se Sheeni. „Vzpomínáš si, jak jsem mluvila o své bývalé spolubydlící Taggarty? Potom, co tak jela po Trentovi, jsem ji navrhla, aby se nechala u Lacey ostříhat. Odjížděla do Santa Cruz s pláčem, chuděrka. Snad jí to teď už obrůstá."

„I mě jednou Lacey ostříhala," vložil se do toho Vijay. „Byl to nápad toho chuligána Nicka Twispa. Moc se mu líbila, víš?"

Carlotta přezíravě pohlédla na toho zrádcovskýho slizoňa. „A tobě se Lacey vůbec nelíbila?" zeptala se ho mrazivě.

„Ani trošičku," odpověděl pohrdavě Vijay.

Ten lhář! Měl co dělat, aby tenkrát neslintal!

„A co Taggarty, Vijayi?" zeptala se Carlotta přisládle. „Měls někdy to potěšení se s ní setkat?"

Vijay se celej nesvůj zavrtěl na svý zmodrákovaný zadnici. „Jen jednou a to velmi krátce," zavrčel. „Neměl jsem jí příliš v lásce."

„Vskutku?" zvedla oči Sheeni. „Vidíš, a já bych byla řekla, žes měl, Vijay. Tenkrát to tak aspoň vypadalo."

Vijay se chystal něco odpovědět, ale měl štěstí, že pan Tratinni si právě ťukáním vynucoval ve třídě klid.

V šití se Carlottě konečně po čtyřech neúspěšných pokusech podařilo transplantovat do zvonový sukně zip. Aby to nějak oslavily, paní Delgeltryová si sundala blůzu a rozkošná Ambrozia Kinkerová si vyslíkla šaty, pod nimiž se skrývaly tak úžasně průsvitný a maličký gaťky, že to přinutilo Carlottu zůstat sedět u šicího stroje v mírným předklonu. Nezdálo se však, že by měly nějakej viditelnej vliv na Garyho, kterej chodil kolem a nevypadal jakkoli biologicky postiženej.

I dnes obědvaly Carlotta a Sheeni odděleně, protože nejnovější studentka byla v soukromým rohu jídelny hlavní hrdinkou nejnovějšího interview slavné školní novinářky Tiny Manionový.

„Na celým mým životě není vlastně naprosto nic zajímavého," sdělila jí Carlotta. „Nechápu, proč bys chtěla dělat se mnou interview."

Tina se provokativně zakousla do bramborovýho lupínku a roztržitě zírala na mou hruď. Carlotta zaměřila svůj pohled na stejný místa svý společnice a snažila se ignorovat vypouklinu, kterou Tininy smyslný rty vybuzovaly na jiný části jejího těla.

„Jsi příliš skromná, Carlotto. Slyšela jsem, že tvoje matka je slavná filmová herečka."

„No, matka hraje, abych tak řekla, anonymně v mnoha filmech. Dává přednost takovým těm malým, důležitým rolím," řekla Carlotta a náhle zrudla.

„Jakému druhu rolí?" zeptala se Tina a smetla drobky z bramborovejch lupínků ze svý blůzy na mou sukni. Napadlo mě, jestli nejde o nějakou formu podprahový komunikace.

„Charakterním rolím," vysvětlila Carlotta. „Moje matka často hraje ty drobné, ale náročné charakterní role. Například se objevila jako cikánská kartářa ve filmu Terminátor 2."

„Ten film jsem viděla. Ale nepamatuju si žádnou cikánskou kartářku."

„Matku by toto sdělení velice potěšilo. Domnívá se, že opravdu velcí herci natolik splynou se svou postavou, že se prostě na scéně ztratí. Musela jsem si ten film pustit třikrát, než jsem si tam matky všimla. A to jsem ji tam samozřejmě hledala."

„To je fantastické, Carlotto. A v jakých dalších filmech hrála?"

„Na všechny se ani nevzpomenu. Tak třeba: Doktor Divnoláska, Kleopatra – tam hrála starší sestru Liz Taylorové, Lawrence z Arábie, Harold a Maude, Rebel bez příčiny."

„Carlotto!" vykřikla Tina. „Tvoje matka hrála ve filmu s Jamesem Deanem? Znala se s ním?

„Ale samozřejmě, Tino. Matka se zná se všemi hollywoodskými hvězdami. Jimmy si k nám chodíval zaplavat do bazénu, když ten jeho museli dezinfikovat kvůli rozsáhlému výskytu řas. To bylo někdy v roce 1955. To jsem samozřejmě ještě nebyla na světě. Matka byla tehdy mladičká."

„Zajímalo by mě, jestli spolu něco měli?" zašeptala Tina, přisedla si ke mně blíž a přátelsky položila svou měkkou ruku na Carlottino koleno. Ta nic nenamítala.

„Jak znám matku, Tino, je to víc než pravděpodobné."

„Měla tvoje matka hodně milostných afér s filmovými hvězdami?"

„Tenkrát to dělal každý, Tino. Dělaly to ty větry, víš. Horké, suché větry z pouště. Říkali jsme jim větry Svaté Anny. Vály údolím San Fernando Valley, kde nabraly vůni rozkvetlých pomerančovníků a zamořily Hollywood koncentrovaným odérem, po kterém se herci úplně zbláznili. Když bylo nejhůř, musela se zavřít filmová studia. Herci nebyli schopni ovládnout své touhy. Drahé kostýmy končily jako rozervané hadry ve vášních způsobených meteorologickým chtíčem.“

„Panebože,“ vydechla Tina a sevřela mi koleno. „To je neuvěřitelné!“

„Řekla bych, že to muselo být docela vzrušující. Dnes tento konkrétní problém samozřejmě z valné části vyřešil smog.“

„S kým ještě měla tvoje matka poměr, Carlotto?“

„Tak tuhle informaci ode mne opravdu nechtěj. Matku by to velice rozzuřilo. Novinářům zásadně na podobné otázky neodpovídá. Ne, Tino, o tom už ani slovo.“

„Prosím, Carlotto,“ žadonila Tina a zvýšila tlak na mý koleno. „Nikam to psát nebudu!“

„Mohu k tomu jen říci, že to všechno byli slavní herci. Většinou nositelé Oskarů.“

„To je neuvěřitelné!“ opakovala Tina a konečně pustila Carlottino koleno.

Nesmím se později zapomenout podívat, jestli nemám nějakýho moncla.

„A jaký to bylo, Carlotto, vyrůstat v tak kulturním prostředí?“

„Nic extra,“ odtušila Carlotta. „Člověk si na to zvykne. Ráno sjedeš dolů a najdeš na gauči spícího Williama Holdena. Nějak ti to ani nepřijde. Namícháš mu sklenici bloody mary, řekneš mu, že se ti líbil ve filmu *Televizní síť* a spěcháš do školy. Připadalo mi to normální.“

„A co tvůj otec, Carlotto? Ten byl také z filmařské branže?“

„Hm, možné to je, ale já, jak bych to řekla, já si nejsem jista.“

„Ty si nejsi jista?“ zeptala se Tina. Jako novinářka byla vyvedena z míry, což jen přidalo na smyslnosti jejím půvabům.

„Víš, Tino, neznám svého otce. Matka ví o mnoha možných kandidátech, ale odmítá se se mnou o tomto problému bavit. Tvrdí, že mi do toho nic není.“

„Nic ti do toho není! Není ti nic po tom, kdo je tvůj otec? Ale to by pak mohl být ... Třeba by to mohl být ... Steve McQueen!“

„Tak o tom pochybuju, Tino. Matka dává přednost vysokým urostlým mužům. Steve McQueen byl malé postavy.“

„Steve McQueen byl malé postavy?“ opakovala v šoku.

„Příšerně malý,“ pokrčila Carlotta rameny. „Prakticky trpaslík.“

„Nemohu tomu uvěřit," řekla Tina a upřeně se zadívala do Carlottiny tváře.

Nejistě sem se zavrtěl na židli. „Co se děje, Tino? Mám snad rozmazanou rtěnku?"

„Ne, Carlotto. Jen se snažím z tvých rysů vyčíst, jestli se podobáš někomu slavnému."

„Ach tak, a podobám se někomu?"

Tina ještě chvíli studovala Carlottin obličej, než odpověděla. „No, vypadáš jako někdo, koho jsem už někdy viděla. Jen si teď nemohu zaboha vzpomenout."

„No, hodně se podobám své matce," řek sem a snažil se odvést pozornost od této stopy. „Genetický příspěvek mého otce, pokud vůbec nějaký byl, musel být zřejmě velice potlačený. Vážně se zabývám pochybnostmi, jestli takto nenápadný a do pozadí skromně ustupující člověk mohl být vůbec hercem."

„Ale kdo by to pak mohl být?" trvala Tina na svém.

„Možná nějaký scénárista," spekulovala Carlotta. „Víš, jeden z těch slabých, alkoholických typů s nikotinovým dehtem, celej pobledlej od vysedávání nad psacím strojem. Matka si je často zvala do své maringotky, kde je žádala, aby jí upravili scénář. Možná se jí jedna z těchto nočních textových schůzek trochu vymkla z ruky."

„A o devět měsíců později se realizovala z překvapivě opačné části těla," doplnila ji Tina.

„Možné to je," souhlasila Carlotta. „Mám v sobě výrazné literární tendence. Ale to by samozřejmě nemuselo hned znamenat, že se jednalo o scénáristu."

„Ale přísahala bych, že mi připadáš povědomá, Carlotto. Znáš nějaké slavné scénáristy?"

„Bohužel ne, Tino. Je to tak naprosto anonymní povolání."

„Víš co," řekla Tina, „dej mi své telefonní číslo. Pokud si vzpomenu, koho mi připomínáš, zavolám ti." Zapsala si moje číslo do telefonního bloku a vytasila se na mě s poslední otázkou: „A jak se ti líbí na naší škole?"

„Není to tu špatné," odpověděla velkodušně Carlotta. „Trošku provinční, samozřejmě. Ale to se dalo čekat. A móda převažující mezi většinou zdejších studentů a studentek je zábavně obstarožní. Mám z toho až pocit, jako bych se vrátila do úplně jiného času."

Tina se zapýřila. „Nechtěla bych být jízlivá, Carlotto, ale člověk by totéž mohl říci o tvém stylu oblékání."

„Já vím, že to lidé říkají, Tino. Dokonce podobnými poznámkami zdobí stěny školních záchodků. Jsou chudáčči úplně vedle.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Tina, najednou celá rozpačitá.

„Drahá Tino, mám-li být naprosto otevřená, tak pokud to nevíš, chodím oblékaná podle poslední módy z Beverly Hills.“

„Opravdu?“ vydechla Tina nevěřícně.

„Samozřejmě. Nejmódnější barvou je v současnosti černá a střih se inspiruje předválečnou Itálií. Říká se mu Návrat Mussoliniho.“

„Ale, Carlotto, nic podobného jsem v žádném módním časopisu dosud nezahlédla.“

„Za to může to časové zpoždění, Tino,“ vysvětlila jí Carlotta a upravila si šálu. „Horoucí závan větru Široko Il Duceho vzal útokem Rodeo Drive teprve minulý týden.“

„Fakt?“

„Ano, a to ještě odolávám těm extrémnějším trendům!“

„Jakým?“ chtěla vědět Tina.

„Jako třeba neholit si nohy,“ zašeptala Carlotta. „Tino, je to katastrofa pro všechny výrobce a distributory depilačních přístrojů, jejichž všeobecný výprodej za zlomkové ceny právě otřásá módním trhem. Teď zase frčí chlupatost.“

„Proboha!“ vykřikla vyděšeně Tina.

„Předpokládám, že něž toto přijde až do Ukiahu, ještě to nějakou chvíli potrvá,“ uklidňovala ji Carlotta.

Všichni novináři jsou stejní, pomyslela si Carlotta o něco později, když pomalu kráčela vstříc stojatým vodám hodiny účetnictví. Jsou tak bezbranně naivní. Zvláště ty hezčí z nich.

Po vyučování se Carlotta vydala do místní knihovny, aby si tam něco naťukala na stařičkým, domláceným psacím stroji. Vzhledem k tomu, že rozpuštěná razítková červeň jemně zbarvila mý lékařský tiskopisy do růžova, rozhodl sem se odvrátit podezření tím, že autorkou lékařské zprávy bude žena. Během patnácti minut sem vytvořil tento dokonalej podvrh:

Dr.Hilary Doktorová Elm Street 123

Anytown, Massachusetts 02167

Po vyšetření své pacientky Carlotty Ulanské jsem stanovila diagnózu, že trpí naprosto jasnými příznaky syndromu lámavosti kostí, známým jako ossifidus brittalus.

Tato choroba se vyznačuje tím, že prekalcifikace kostní hmoty vede k chronické redukci tahové síly kostí. Slečna Ulanská musí být tudíž ušetřena veškeré fyzické námahy, včetně – ale nikoli pouze – těchto činností: odklízení sněhu, sekání trávy, umývání podlahy, sběru bavlny a především tělocviku. Na tomto posledním bodě musím trvat.

Přeji slečně Ulanské mnoho úspěchů v překonávání této strašné, ale naštěstí velice vzácné choroby.

Se srdečným pozdravem

Dr.Hilary Doktorová

Přišlo mi, že je to zhotoveno velice profesionálně. Hrozně by mě zajímalo, jestli by to sama Hilary i s těma rokama lékařskýho studia napsala lépe.

Když sem vycházel z knihovny, zaslechl sem od polic s poezií lyricky tlumený: „A co nového u Forty–Niners?“

Zastavil sem se a zaostřil do potemnělýho zákoutí. V temnu poezie dvacátýho století sem byl svědkem toho, jak Apurva Joshiová odmítá pokusy Trenta Prestona o sblížení. Rozhodným pohybem ruky mu sundala ruku ze svýho svetru, vzhlédla, a když uviděla Carlottu, přátelsky se usmála na pozdrav.

„Ahoj, Carlotto. Jsem ráda, že tě zase vidím. Trente, toto je moje přítelkyně Carlotta.“

„My už se s Carlottou známe,“ řekl přívětivě Trent. „Chodíme totiž spolu do kreslení. Ale netušil jsem, že i vy dvě se znáte.“

„Přátelíme se již dlouho,“ řekla Apurva. „Doufala jsem, že tě zase někde potkám, Carlotto. Nesmírně by mě potěšilo, kdybys k nám zítra mohla přijít na večeři.“

Carlotta se pokusila ze sebe vymáčknout úsměv. „To myslíš jako na večeři s vaší rodinou, Apurvo?“

„Ano, moje matka je skvělá kuchařka.“

Večeře s Vijayem a jeho úzkoprsým otcem! To by zas byl útok na můj zažívací systém. „Měla bych lepší nápad, Apurvo. Co takhle jít zítra na věčeři do restaurace? Jen my dvě. Zvu tě. Dejme tomu v sedm u Zlatého kapra?“

„To by šlo, Carlotto. Servírují tam vegetariánská jídla?“

„Ale jistě. Mají rozsáhlou vegetaríánskou nabídku. Kung pao tofu je prý tak skvělé, že pojíst a zemřít.“

„Dobrá. Ne že by mě to dvakrát zajímalo, ale máma to bude chtít vědět.“

„Moje milá,“ svěsil koutky Trent, „a proč někdy nepozveš mě na večeři k vám domů?“

„Protože otec by tě s radostí otrávil,“ odpověděla Apurva.

Tak to už sme dva, pomyslela si Carlotta a na zamilovanej párek se mile usmála.

21:45 – Zrovna když sem myl nádobí, vyděsilo mě zaklepání na dveře. Rychle sem zhasl všechny světla a nakoukl škvírou ve stoletých záclonách.

„Nicku, to sem já,“ řekla postava ve stínu verandy. „Pusť mě dál.“

„Zdar, Franku?“ řek sem, když sem mu otvíral. „To je ale překvapení. Myslel sem, že máš zaracha.“

„To sice mám,“ odpověděl Hároš a sundal si péřovou bundu. „Ale mám na domácí vězení takovou teorii, že pokud ho ignoruješ, zmizí pak samo. V každým případě sou teď moji rodiče tak zaměstnaný tím, že se vzájemně nenávidí, že si mě ani moc nevšímají.“

„To já znám, Franku. Dáš si trochu vínka? Je tam flaška červenýho po tvým dědečkovi.“

„Tak ho sem trochu přihraj, kámo.“

Nalil sem dva hořčičáky odporný, rudý břečky.

„Na rodičovskej nezájem!“ řek sem a zvedl sklínku.

„Tak na to si připiju,“ přidal se Hároš, štrnkl si se mnou a hodil do sebe hlt.

Opatrně sem se napil, přemohl nutkavej pocit dávení, a přestože se ve mně všechno vzpíralo, spolkl sem to.. Hároš vykazoval známky stejnýho zápasu.

„Chutná trochu zkaženě,“ připustil. „Ale snad to zabere.“

„Doufejme,“ přitakal sem.

Našel sem ve spížce zaprášenou plechovku různejch nasolenejch ořechů. Posadili sme se ke kuchyňskýmu stoku, ďobali do nich a zapíjeli je vínem. Poznamenal sem, že žluklá chuť některých oříšků se skvěle doplňuje s nechutností vína. Hároš mi krknutím přisvědčil.

„Sem rád, že tě vidím, Nicku,“ řekl. „Už sem o tobě začal přemejšlet jako vo holce.“

„Už sem někdy tak cejtím,“ svěřil sem se.

„Já to nevím, Nicku. Možná to není až takový, že chodíš porád voblečenej jako holka. Aby tě to nějak nezdeformovalo, víš, aby ti to jako nezůstalo.“

„Zatím si tak pokřivenej nepřipadám, Franku.“

„Jen si na to dej pozor, Nicku. Mohlo by to plíživě nastat.“

„Jedna věc je jasná, Franku. Dnes už mnohem víc chápu, čím musí ženy v životě projít. Věř mi hochu, bejt holkou není nic jednoduchýho.

„To myslíš vážně? Není to proto, že bejt holkou není jednoduchý, pokud seš kluk?“

„Nemyslim, že je to jen tím. Jen si představ, co všechno musí udělat ráno, než vyjdou ze dveří. Potřebujou k tomu víc přípravy, než když se kluci chystaj na zápas ve velkým stylu a na školní ples zároveň. A pak se celej den musí starat o to, jestli nemaj rozmazanej mejkap a jestli jim drží účes. A to už vůbec nemluvím o obtěžováni.“

„Jaký obtěžování, Nicku?“

„Tak třeba Bruno a Dwayne. Šíleně po Carlottě jedou.“

„Nekecej, Nicku.“

„Svatá pravda. A jestli chceš něco vědět, i Trent je hrozně přátelskej. Vím zcela určitě, že tomu chcípákovi něco bráni v tom, aby to s Apurvou rozjel naplno.“

„Ale, Nicku. Ve srovnání s Apurvou je Carlotta jak zmoklej čokl v karanténě. Teda promiň, neber si to osobně.“

„Strašně se vo to snažim,“ odpověděl sem uraženě. „Ale nezapomeň šmejde, že krása je jen otázkou náhledu pozorovatele.“

„Carlotta je v každým případě populární koc,“ uznal Hároš. „Měl bys vidět ty nápisy, co se objevily v poslední době na hajzlech. Chodíš tam vůbec?“

„Samozřejmě že ne. Používám dívčí toalety.“

„A smí se to, Nicku?“

„Nikde sem proti tomu žádný zákazy nečet.“

„A jak to tam chodí? Nikdy v životě sem na holčičím hajzlu nebyl.“

„Tak v to doufám. Ale není tam nic neobvyklýho. Jen to obvyklý kouření, klení, pomlouvání, obírání slabších o peníze, vytváření klik. No a taky spousta soutěžení v kadeřnickejch úkonech. Pokud tě nevodrovná kouř z cigaret, zcela určitě tě dorazí lak na vlasy.“

„A vyslíkají se tam holky?“ vyzvídal Hároš.

„Proč by to dělaly? Copak se na chlapeckých hajzlech vyslíkají kluci?“

„Akorát Malcolm Deslumptner.“

Malcolm Deslumpter byl věhlasnej masturbační exhibicionista z prvního járu. Dělal to doslova všude: na hajzlech, do zkumavek v chemický laboratoři, za oponou při slavnostím přijímání nových členů Spolku studentů s vyznamenáním (bylo jen vidět, jak se rudej plyšovej závěs rytmicky pohybuje), v autobuse při školním výletě debatního klubu, a

dokonce jednou při sportovním utkání před všema nadšenejma fanouškama, kteří řvali: Jedem, jedem! a Malcolm jel a jel.

„Ale ten je úplnej mešuge," poznamenal Hároš.

„Dělá to jen proto, že touží po slávě," odpověděl sem. „Děláme to svým způsobem všichni. Když sme u toho, co vlastně na těch hajzlech píšou o Carlottě?"

„Samou špínu, Nicku. Nezlob se, že to tak musím říct. Někdo tam neustále škrábe, že Carlotta jede po Sheeni. Říkají ti lesba, Nicku."

„To je ale nestydatost! A nepodobá se ten rukopis trochu Vijayovi?"

„A víš, že možná jo, když o tom tak uvažuju."

„To mě nepřekvapuje, Franku. Ten maník je z toho už zoufalej. Uvědomuje si, že není schopen u Sheeni konkurovat ani další holce."

„No jo, ale pozval ji na vánoční ples."

Práskl sem skleničkou o stůl, čímž sem rudě potřísnil květinovej vzorek na tapetách nebohý paní DeFalcový: „Cože?"

„No jo, Nicku. Řek mi to dneska v tělováku Dwayne. Ví to už celá škola. Viajy ji požádal a Sheeni nabidku přijala."

To je teda v prdeli. Měl sem co dělat, abych zůstal klidnej.

„Sakra," řek sem tiše. „Ale jak může jít na tancovačku, když má přeraženou ruku?"

„Je to jen škaredej výron, Nicku. Už za týden mu sundají sádru."

Tak to ses teda Bruno moc nevycajchoval! Jen počkej, jestli tě ještě někdy nechám šáhnout!

„Co budeš dělat, Nicku?"

„Něco vymyslím, Franku. Vijay si to vypije."

„Když už se tomu budeš věnovat, nemohl bys něco vymyslet i na svýho fotra?"

„S tím si nedělej hlavu, Franku. Na to už mám plán hotovej."

„Jo?" ožil Hároš. „A jakej?"

„Rozhod sem se dohodit tátovi něco mladšího a rajcovnějšího než je tvoje máma. A bude to mít zato."

„Za co?" zeptal se Hároš.

„Za to, že mě vůbec neshání," řek sem. „Spousta rodičů zasypává noviny a televizi úpěnlivejma prosbama, aby se jim fagani vrátili. Tata se na to úplně vysral – jede si ve svým dezinformačním džobu, kyne do šířky a schází se s tvou matkou."

„A tobě to snad vadí, Nicku?"

„Nee."

„Nemáš někdy strach, že seš bez rodičů? Jako že nemáš to zázemí, však víš?“

„Někdy je to nepříjemný, ale abych byl upřímnej, když sem bydlel s rodiči, moc jistoty mi stejně neposkytovali. Aspoň mi teď nikdo nestojí za zadkem a neříká, co a jak mám dělat.“

„Ty se máš, Nicku.“

„Musíme se postavit realitě tváří v tvář, Franku. Odmyslíme-li si finanční otázku, jakmile jednou člověk dospěje do puberty, rodiče se stanou jen dvěma groteskníma vředama na jeho životě.“

„Tak na to napiju,“ řekl Hároš. Vyžahli sme naše sklenice.

„Já,“ řek sem a narval si plnou pusu ořechů, abych zahnal odpornou chuť vína, „tu operaci už mám za sebou.“

„A co to bylo za operaci?“

„Chirurgický odstranění mokvajících vředů.“

23:30 – Z opileckýho spánku mě probudilo zadrnčení telefonu.

„Haló,“ mumlal sem do sluchátka.

„Mohla bych prosím mluvit s Carlotto?“

„Ahoj, Tino?“ řekla Carlotta, sice už probuzená, ale pořád ještě s těžkým jazykem.

„Ahoj Carlotto. Nepoznala sem tě. Víš co? Vzpomněla sem si na spisovatele, kterému se podobáš!“

„A kdo to je?“ vyzvídala Carlotta

„Truman Capote!“

„Truman Capote?!“

„Je mezi vámi jistá podobnost, Carlotto. Nevíš, jestli se s ním tvoje matka znala?“

„V žádném případě tak, jak myslíš, Tino. O tom tě můžu ujistit. A nyní dobrou noc.“

„Počkej, Carlotto! Šišlalas někdy? Myslím jako dítě?“

„Dobrou noc, Tino!“ *Cvak.*

Drzost některých lidí nezná meze. Sem si naprosto jistej, že se tomu zcepenělýmu Trumanovi Capotemu určitě ani vzdáleně nepodobám. A navíc sem nohem vyšší postavy!

Pátek, 11. prosince

Další událostma narvanej den, můj milej deníku. Opravdu bych potřeboval zaměstnat písařku na plnej úvazek, aby mi pomohla zaznamenat všechny detaily mýho zajímavýho života.

Dnes ráno sem se nějak zapomněl a dovolil Brunovi, aby vzal Carlottu do školy na svým pekáči. To sem si dal! Až do čtvrtý vyučovací hodiny sem se bezděčně třásl po celým těle. Každejch pár vteřin v hodině šití mě oblila další vlna hrůzy a rozechvěla mou pravou nohu tak, že sem neustále horečně brzdil, čímž sem pod kmitající jehlu posílal metry a metry černý látky. Obávám se, že lem mý zvonový sukně neprojde ostražitou kontrolou paní Dergeltryový.

Školní den pro mě začal v kanceláři slečny Pomdreckový, kde má obstarožní pedagogická poradkyně vyslovila svou úlevu nad tím, že konečně přišlo Carlottino lékařský potvrzení.

„Doktorka jménem Doktorová," švitořila. „Jak příznačné. Zřejmě má za sebou léta praxe. Kéž by mé případy byly takto jednoznačné. A kde se nachází Anytown, Carlotto?"

„No, je to město poblíž Watertownu, slečno Pomdrecková. Nazvali ho po slavném abolicionistovi Matthewovi Anym."

„Ano, to byla velmi pozoruhodná postava našich dějin. Jak se zdá, všechno je v pořádku. Odevzdám kopii tohoto dopisu slečně Arbulashové. Právě včera se zmiňovala o tom, jak se těší, že už konečně začneš posilovat na nářadí. Je mi velice líto, jakou chorobou trpíš. Všimla sem si, že se ti chvějí ruce. Moc to bolí?"

„Dá se to snést," zamrkala Carlotta.

„Určitě se zbytečně nepřepínej, Carlotto. Kdykoli ti bude nevolno nebo tě bude něco bolet, zajdi na ošetřovnu ke slečně Filmorové. Nebo, pokud by ti to mohlo prospět, běž raději domů."

Fíha! Tak mám dovoleno vypouštět vyučko. To je přece sen každýho žáka.

Chvíli na to byla třídnická hodina, kde mi Hároš vyrazil dech.

„Hele, Carlotto, přečti si to," zašeptal a ukázal mi palcovej titulek z první strany dnešních novin. Stálo tam: „Uprchlý mladík zadržen při protidrogové razii".

Celej bez sebe sem očima přelít ten sprostě pomlouvačnej článek.

„Carlotto,“ zašeptal Hároš, „píšou tam, že Nicka Twispa zabásli v Seattlu s kokainem v hodnotě čtyř miliónů dolarů v pláštěnce. Jak je to možný?“

„To přece není možný,“ sem zašeptal ohromeně. „Nick přece nemá žádnou pláštěnku. A nikdy nebyl v Seattlu. A určitě tam nepřiletěl včera z Islamabádu.“

„Kde to je?“ zeptal se Hároš.

„Přece v Pákistánu, aspoň myslím,“ odpověděl sem a náhle mi projela hlavou vzpomínka na toho příjemnýho pákistánskýho chlápka, kterýho sem potkal na cestě do Los Angeles.

„To je někde kousek od Indie, ne?“ ztlumil hlas Hároš. „Carlotto, myslíš, že je za tím Vijay?“

„Možná že jo, Franku. Ale spíš ne.“

„Carlotto, v tom článku citujou tvýho otce.“

„Kde?“

„Uvnitř listu, na konci článku.“

Našel sem ten odstavec. Psalo se v něm:

Otce právě zatčeného chlapce podezřelého z pašování drog, George W. Twispa, jsme zastihli v jeho kanceláři tiskového mluvčího místní dřevozpracující firmy. Řekl nám, jak hluboce trpí činem svého syna. „Ten chlapec je zlý, prostě zlý. Dělali jsme, co jsme mohli – posílali sme ho do drahých soukromých škol, kupovali mu hezké oblečení i drahý počítač – ale je nenapravitelný. Jen doufám, že ho pobyt ve věznici ponaučí. Nick je pro jeho matku i mě velikým zklamáním.“

Tak tenhle pocit je vzájemnej, táto. Jen doufám, že až budu já vyjadřovat svý pocity na veřejným papíru, bude o aspoň gramaticky v richtiku.

Když se konečně Carlotta probojovala do hodiny fyziky, každej už byl skloněnej nad novinama – dokonce i pan Tratinni.

„Carlotto, četla jsi ten článek?“ zeptala se Sheeni. „Nick byl zatčen!“

„Já už o tom vím,“ odpověděl sem. „Je to velká rána.“

„Vůbec mě to nepřekvapuje,“ zapojil se do toho Vijay, jehož modráky překvapivě rychle bledly. „Tenhle Nick Twisp je bezcharakterní darebák. Od něho by mě nepřekvapilo vůbec nic!“

Ale? A co takhle kdyby uškrtil svýho zrádcovskýho spolužáka?

„Do jisté míry je to všechno moje vina,“ řekla Sheeni a smutně potřásla hlavou. „Byla jsem to já, kdo nutil Nicka, aby se uvolnil a přestal být tak

nudně poslušný chlapec. Ale nikdy by mě nenapadlo, že si to vezme až tak k srdci.“

„Ženy mohou mít na muže veliký vliv,“ přitakala Carlotta.

„Ale ty za to nemůžeš, Sheeni,“ řekl Vijay. „Jeho otec má pravdu. Nick je od narození zlý člověk. Poznal jsem to hned, když ti lhal o svých úspěších v hodinách francouzštiny. Jeho francouzština přitom byla příšerná!“

„Ale pokud jsem slyšela, fyzika mu celkem šla,“ zasyčela Carlotta.

„Skoro tak dobře jako tobě, Carlotto,“ poznamenala Sheeni s úsměvem. „Víš vůbec, žes na včerejší test dostala nejlepší známku z celé třídy?“

„To je jen štěstí začátečníků,“ odpověděla Carlotta.

„O tom vůbec nepochybuji,“ napálil mi to Vijay.

Carlotta přemohla nutkavý impuls toho šmejda zmrzačit a raději se obrátila k mý milovaný.

„Sheeni, slyšela jsem, že půjdeš na vánoční ples. Je to pravda?“

„Ano, Vijay byl tak laskav a pozval mě.“

„To je od něho velmi milé,“ usmála se Carlotta. „Jsem opravdu tak ráda, že vám ten extrémní rozdíl ve výšce vašich postav nezkazí radost z tak příjemné společenské události.“

„Jsem skoro tak vysoký jako ona!“ plivl po mně miniaturní cizák.

„Ale samozřejmě, že ano,“ usmála se Carlotta. „Sheeni, jen doufám, že si vezmeš boty bez podpatků. Vysoké podpatky, to by asi byla chyba.“

„Ještě jsem o tom nepřemýšlela, Carlotto. Ale asi máš pravdu.“

„A s kýmpak půjde na ples naše drahá Carlotta?“ vyzvídal Vijay.

Dřív než sem se zmohl na dostatečně pádnou odpověď, pan Trantinni již uklidňoval třídu klepáním.

Využil sem svý nový svobody, po obědě chladnokrevně opustil školní budovu a spěchal domů, abych zavolal Joanii. Zvedla sluchátko až na pátý zazvonění a její hlas zněl ještě zničeněji než obvykle.

„Nicku! Oni tě nechají telefonovat?“

„Kdo jako myslíš, že mě nechá telefonovat?“ ptal sem se celej zmatenej.

„No přece policajti,“ řekla Joanie, „v Seattlu.“

„Volám proto, abych to uvedl na pravou míru, Joanie. Vloudila se jim do toho nějaká drobná chybička. Nevím, koho to zabásli, ale já to nebyl.“

„Tak tys to nebyl?“

„Samozřejmě že ne.“

„Čoveče, ale mámě se to líbit nebude. Právě posadila Lance na letadlo do Seattlu.“

„Vo co de? Třeba s ním spadne.“

„A kde si, Nicku?“

„Ále tak různě. Nelam si se mnou hlavu, Joanie. Sem v pořádku. Drogy nepašuju. Slušně bydlim a dokonce chodim do školy.“

„Nicku, musíš toho nechat, všichni se z tebe zblázníme.“

„Joanie, sem v pořádku. A co je to u vás za rámus?“

Slyšel sem spoustu hlasů v pozadí.

„Jsou tu policisté s ohledávačem mrtvol,“ odpověděla tajemně.

Srdce mi poskočilo vzrušením. Představil sem si Dr. Drndyho, odkráglovanýho v rozkvětu svých sil pod tlakem vědeckých povinností a představou nechtěnýho rodičovství v tak pokročilým věku, jak leží rozvalenej přes svůj prvotřídní laptop.

„Kdo umřel?“ vydechl sem.

„Moje sousedka, Nicku. Slečna Ulanská. Našli ji před půl hodinou, když jí přivezli oběd. Zdá se, že zemřela v míru a pokoji při sledování videa.“

„To je ale opravdu smutné,“ řek sem. „A co to bylo za film?“

„Ty seš ale morbidní, Nicku.“

„Nemyslím to morbidně. Filmy pro ni přece tolik znamenaly. Jak se ten film jmenoval?“

„Deset přikázání. Proč se ptáš?“

„Tak to už se teď nachází v náručí Pána Boha,“ řek sem vážně. „Nebo alespoň v náručí Charletona Hestona.“

„Teda Nicku, jak je možný, že se tak zdeformovanej?“

„Neuspokojivé rodinné poměry v dětství.“

„No, měl bys asi brnknout mámě. Myslí si, že pašuješ drogy, protože tě unesli nějací gangsteři.“

„Teda! Zdá se, že mě máma začíná trochu omlouvat. To je jistej pokrok. Ne, Joanie, raději jí zavolej ty. Řekni jí, že sem v pořádku. A taky jí řekni, že ji vyhledám, až budu dospělej.“

„Nicku, tohle jí přece nemůžu říct! Ty jí zavolej.“

„Rozmyslím si to.“

„Pak mi zavolej. Určitě se ozvi.“

„Nabeton, Joanie. Jak se má dr.Pindy?“

„Jmenuje si Dindy, Nicku. Daří se mu dobře. Kimberly se odstěhovala, takže teď máme spoustu místa pro ...,“ odmlčela se. „Pro sebe.“

„Tak to vám přeju. Doufám, že všichni vy dva se budete mít skvěle.“

Carlottina duchovní matka tedy zesnula. Velice smutné. Jaké štěstí, že šatník mladší slečny Ulanské je vybaven tak, že okamžitě může začít truchlit. Jak mohla být Bertha Ulanská vlastně stará? Pochybuj, že jí bylo míň než devadesát. Ale kdysi byla ve věku Carlotty a měla celý život před

sebou. Nyní je jen krátkým vyrušením ze stereotypu svejch sousedů, každodenní potravou pro ohledavače mrtvol. Aspoň, že bude dál anonymně žít ve svých čtyřech stovkách filmů. Smrt je tím posledním cenzorem. Čeká na nás na všechny se svýma nemilosrdnýma nůžkama – a naše barvy vyblednou a celuloidová páska se pomalu rozpustí.

Přepadly mě myšlenky o pomíjivosti života a já se rozhod, že se dnes odpoledne na školu vykašlu a budu si užívat každičkýho zlatavě prchavýho momentu. Dvacet minut nato sem už začal bejt unavenej z žití plnýma douškama, a tak sem si vzal *Penthouse* a začal jím chvíli listovat. Pak sem se věnoval svý neodkladný OLE, vymačkal si pár jebáků a na chvíli si zdříml. Jak se ten čas tak pomalu rozplýval do nekonečnýho bezvědomí, rozhod sem se, že život prostě musí jít dál.

17:45 – Když sem se vzbudil z odpoledního spánku, zatelefonoval sem Hárošovi.

„Ahoj, Franku," řek sem radostně, „víš, jakou laskavost mi dlužíš?"

„Laskavost za co?" chtěl vědět.

„No přece víš: za to, že se tvoje matka a můj otec rozejdou."

„Nevím, kdo se rozchází, Nicku. Mám za to, že máma má dnes s tím zmetkem zase rande. Právě se vrátila od holiče a holí si nohy."

„Neměj péči, Franku. Je to už skoro hotový. Ale teď k tý tvý službičce: víš, že je vánoční ples?"

„Jo, a co má bejt?"

„Užs někoho pozval?"

„Koho jako? Heather je přece v Santa Cruz."

„Príma, Franku. Chci, abys pozval Carlottu."

„Koho?"

„Franku, ty nemáš s kým jít. Carlotta nemá s kým jít. Perfektně se k sobě hodíte."

„Nicku, ty ses zbláznil. Přece nebudu zvát na ples kluka!"

„Franku, slibuju ti, že Carlotta bude jak ze žurnálu. Bude hrozně ženská. Nikdo nic nepozná."

„Ne a ne, Nicku. A to je definitivní."

„Tak jo, Franku. Užij si pěkný vánoce se svou mámou. A mým tátou!"

„A musím s tebou tančit, Nicku? Nebudu s tebou tancovat ploužáky."

„Dobře, Franku, žádnej ploužák."

„A nebudu tě ani držet za ruku."

„Nemusíš, Franku. Nebudem na veřejnosti předvádět žádný důvěrnosti, ale *očekávám* od tebe hezkou kytku."

„Dobrý, Nicku. Ale jestli se někdo dozví, že Carlotta je borec, pak seš synem smrti.“

„Plácnem si, Franku. Uvidíme se o víkendu?“

„Asi se někdy stavím.“

„Nechceš jít s Carlottou nakupovat a pomoct jí s výběrem šatů?“

„Nechceš mi políbit moje královský péro?“

„Jen sem se ptal, Franku. V jaké barvě půjdeš na ples ty?“

„Měl bych asi v růžový, ne?“

„Ale fuj, Franku!“

„Tak ne, dobře, nejspíš v tmavě modrý.“

„V barvě svý nálady, předpokládám.“

„Jo,“ zavrčel. „Už musím jít, Nicku. Musím si ještě vyškubat obočí.“

Můj první středoškolskej ples! Nebudu tam sice s partnerkou svejch snů, ale může mě utěšovat aspoň to, že se budu pohybovat v její blízkosti. Zajímalo by mě, jestli Carlotta skryje pod šatama bič na dobytek, aby ho mohla použít v případě ochrany svý jediný před útoky zamilovanýho inda.

Čas tak strašně letí. Carlotta musí pohnout, aby stihla být včas na večeři s tou nádhernou Apurvou.

23:30 – A sem už zase doma. To byl ale zážitek! Člověk si naplánuje tichej večer s dobrou přítelkyní, a pak skončí skrčenej pod jalovcem v mrazivý tmě. Tak proměnlivej je zkrátka život mladistvýho bezdomovce.

Jak už je jejím zvykem, Carlotta dorazila ke Zlatému kaprovi o deset minut dříve. Steve, plešatějící čínskej pingl, ji usadil k nejlepšímu stolu pod vyřezávanou pagodu z tropickýho dřeva, kde upíjela čaj a trpělivě čekala. Sedm hodin, čtvrt na osm, půl osmý. Po Apurvě ani vidu. V osm deset, právě když se vyhladovělá Carlotta rozhodovala, že si objedná to nejlevnější menu, se otevřely dveře a dovnitř se přiřítila Sheeni Saundersová – rozpálená, sotva dechu popadajíc a krásná, až se mi sevřelo srdce. Brzy se ale zběsile rozbušilo samým vzrušením, když si to ta jediná láska mýho života zamířila přímo k mýmu stolu.

„Ach, Carlotto, to je dobře, že jsi ještě tady,“ řekla Sheeni. „Doufám, že nečekáš příliš dlouho.“

Carlotta se srdečně zasmála, aby skryla rozpaky. Jak je možný, že si popletla nejdražší Sheeni s drahou Apurvou? Je možný, že přílišný používání parfémů způsobuje ztrátu paměti?

„Ale kdepak, Sheeni,“ koktala Carlotta. „Posaď se, jdeš přesně na čas.“

Nyní byla zase na Sheeni, aby se zatvářila zmateně. Zamyšleně si pověsila kabát.

„Přesně na čas k čemu, Carlotto?“

„K čemu chceš. Třeba k večeři, co ty na to?“

„Už jsem jedla,“ řekla Sheeni, nasoukala se na vedlejší židli a sundala si rukavičky. „Už dávno. Ale neostýchej se a objednej si. Apurva nepřijde.“

„Nepřijde?“ zeptala se Carlotta se smíšenýma pocitama. Ulevilo se jí, zároveň však byla zklamaná, a současně celá vzrušená.

„Nepřijde. Právě mi to telefonoval ten starostlivý Vijay. Rodiče nařídili, že se Apurva nesmí hnout z domu. Nemohla ti to dát vědět, tak poprosila Vijaye, aby sem zašel a vyřídil ti to. Místo toho mi zatelefonoval.“

„Aha,“ řekla Carlotta, kývla na Steva a objednala si cenovou nabídku dne, nejlacinější menu pro jednoho. Sheeni si prohlídla jídelní lístek a objednala si kapučíno – něco podobnýho by si v čínský restauraci opatrnej Nick v životě nedovolil. Ale umí ocenit, když někdo takhle odvážnej je.

„Netušila jsem, že znáš Apurvu,“ řekla Sheeni.

„Seznámily jsme se teprve nedávno. Ukiah je malé město, víš.“

„Ano, tak zoufale malé, Carlotto.“

„Moc mě to mrzí, že Apurva nemohla přijít. Nevíš, co se stalo?“

„Vijay mi to povyprávěl jen velice zběžně. Minulý týden řekla Apurva svým rodičům, že jde na nějaký dobročinný sborový koncert a pak ten večer strávila s Trentem Prestonem o samotě. A rodiče se to teď nějak dozvěděli.“

Carlotta zbystřila pozornost. Smrdělo jí to nějakou podvrťárnou, na to je ona vždycky citlivá. „A jak na to přišli?“

Sheeni si zběžně prohlížela obrovskou růžovou pagodu, která se jim tyčila nad hlavou. „Copak tady nikdy neutírají prach?“ zeptala se.

„A jak na to přišli?“ opakovala Carlotta.

„Dnešní poštou přišel nepodepsaný dopis s podrobnostmi onoho inkriminovaného večera.“

„Ale to obvinění mohlo být falešné,“ poznamenala Carlotta.

„Pan Joshi zatelefonoval Trentovým rodičům a ti mu potvrdili, že byli toho večera na jakési služební cestě mimo město. Pak se spojil s dirigentkou sboru a ta mu řekla, že Apurva se na ten koncert omluvila ze zdravotních důvodů. Apurva se pod tíhou důkazů přiznala.“

„Chudák Apurva,“ povzdychal si Carlotta. „Udělat něco tak hloupého!“

„Ano,“ potvrdila Sheeni, „a muset se pak obejít bez toho příjemného setkání s tebou.“

„Kdo myslíš, že poslal ten dopis?“ zeptala se Carlotta. „O tom přece mnoho lidí vědět nemohlo!“

„Řekla bych, že jich opravdu mohlo být jen pár.“

„A tys o tom věděla, Sheeni?“ zeptala se lhostejně Carlotta.

„Možná, že ano," odpověděla Sheeni stejně lhostejně. „Myslím, že Vijay se o něčem podobném zmiňoval."

Konečně Steve přinesl tak dlouho očekávanou smaženou rejži s vepřovým masem, ale v tý době už mě hlad přešel. Situace byla bolestně jasná. Dopis psala Sheeni. Pořád je ještě šíleně zamilovaná do Trenta a chtěla tím Apurvu vystrnadit z jeho života. A já hloupá sem ty její lstivý záměry ještě usnadnil. Místo, abych Apurvě radil, že se má panensky držet zpátky, měl sem jí poradit, aby se dožadovala svýho: aby se jí Trent Preston okamžitě a vášnivě zmocnil. Dokud se ten pomatenej poéta bude volně potloukat, nebudu mít pokoje. Musím svou milovanou přesvědčit o tom, že Trent je navěky z dosahu.

Zatímco se Carlotta zaobírala těmato myšlenkama, Sheeni vrátila svý kapučíno. To další vrátila taky.

„Doporučovala bych čaj," poznamenala Carlotta a napila se. „Číňani mají s tímto nápojem více zkušeností."

„Tak tuhle taninovou břečku bych stěží mohla nazvat čajem," odpověděla Sheeni a zvědavě nasísala na můj talíř. „Carlotto, ty už nedojíš?"

„Ne, nějak nemám hlad. Můžeš si vzít, Sheeni."

Sheeni dojedla mou vaječnou rolku, většinu smažený rýže a značnou část krevet se zeleninou. To se vůbec nelíbilo Stevovi, kterej se pořád ještě nevzpamatoval z toho, že mu dvakrát vrátila kapučíno. Na jídelním lístku bylo jasně napsáno, že cenová nabídka dne pro jednoho je opravdu jen pro jednoho a nelze se o ni s kýmkoli dělit. Jak sem věděl, Steve bral tyto záležitosti velice vážně. Pracoval osmnáct hodin sedm dní v týdnu, a tudíž život chápal jako ustavičnej boj o přežití. Je zvláštní, že já sem sice nepracoval skoro vůbec, a přesto sem dospěl k velmi podobný filozofii.

Sheeni velkoryse přehlížela Stevovy známky zuřivosti a v poklidu se jala vyptávat Carlotty na život na školách ve Švýcarsku. „Carlotto, v jaké jazykové oblasti Švýcarska jsi vlastně studovala? Ve francouzské, německé nebo italské?"

Tak nechat se lapit do této pasti sem naprosto neměl v plánu. „Bylo to v kraji, kde se hovoří anglicky," odpověděla Carlotta.

Sheeni odložila svý tyčky. „V kraji kde se hovoří anglicky?"

„Tedy, abych pravdu řekla, škola se především zaměřovala na výuku angličtiny. Byl to ten jediný jazyk, kterým se tam smělo hovořit, a to nejen ve škole, ale i v přilehlých oblastech."

„Takže ses tam nemohla učit žádný cizí jazyk?"

„Ne, pouze jsem si od tamních domorodců, kteří mluvili velice lámanou angličtinou, pokazila výslovnost, jak mi matka často vyčítala.“

„A jak se daří tvé matce?“ zeptala se Sheeni, když dopíjela mou bublinkovou limonádu.

„Díky za optání, skvěle,“ lhala Carlotta. Za daných okolností neměla chuť se s kýmkoli dělit o svůj zármutek.

Pak sme si ještě půl hodinky pokecaly – Sheeni se do podrobna zajímala o můj událostma nabitej život v Hollywoodu, naštvanej Steve se modlil, abychom zaplatili a co nejdřív vypadly, láskou nemocná Carlotta si přála jediný, a to lapnout svou společnici a zmocnit se jí na zatuchlým červeným koberci. Nakonec se jedna z nás přece jen nasytila, zvedla se od stolu a Carlotta zaplatila účet. S překvapením si všimla, že Steve naúčtoval dva dolary za odmítnutý kapučíno a další dva dolary za „talíř navíc“. Proti této nespravedlnosti se Carlotta bezhlesu ohradila tím, že mu nechala spropitný ještě menší než obvykle.

„Díky za kapučíno,“ řekla Sheeni, když sme se vydaly do studený noci.

„Potěšení na mé straně,“ odpověděla Carlotta, chvějíc se v ledovým větru. „Mám tě doprovodit, Sheeni?“

„Ne, děkuji, Nejdu domů.“

„Ne? A kam se vydáš v tak pozdní dobu?“ zeptala se Carlotta a snažila se do toho vložit tolik lhostejnosti, kolik jen byla schopna.

„Jdu za Vijayem. Půjčil jeden francouzský film. Podíváme se na něj na jeho videu.“

„Jo?“ přecedila Carlotta přes sevřený zuby. „Není už na filmy trochu pozdě?“

„Samozřejmě že ne, Carlotto,“ zasmála se Sheeni. „Vždyť je teprve půl desáté. Nebuď tak staromódní.“

„A co je to za film?“

„Je to něco od Truffauta. Ukradené polibky, mám pocit.“

Carlotta se snažila přežít tuto zákeřnou ránu osudu: „No tak se dobře bav.“ Zavrčela a snažila se to rozdejchat.

„Budu se určitě snažit,“ odpověděla má milovaná zvesela. „Mám něco vyřídit té ubohé Apurvě?“

„Ano, řekni jí, ať nezoufá. A taky jí řekni, že její láska nakonec zvítězí. Ona i Trent budou brzy zase spolu, o tom nepochybuji.“

Sheenin úsměv náhle pohasl. „Taková jistota není na místě, Carlotto. Ale to jí říkat nebudu. Dobrou noc.“

„Dobrou noc, Sheeni.“

Když se Carlotta konečně rozloučila se zdrojem svý bolesti, vydala se v tom nejhlubším zoufalství domů. Intimní večeře s ženou mýho srdce mi vynesla jen žaludeční potíže, ostrou bolest hlavy a nepřekonatelnou touho někoho zavraždit. Nálada se mi pochopitelně pranic nezvedla, ani když se Carlotta připlížila kolem garáže k domu a našla před domem zaparkovanej obrovskej stříbrnej linkoln.

„Doprdele!“ zamumlala. „To je přece fáro Frankovy matky!“

A tam, kde se nachází nenasytná a nadržená Nancy DeFalcová, musí být někde poblíž i ten rozvraceč domovů, můj táta.

Carlotta se plížila keři kolem domu a v jednom z oken zahlídla světlo. Stoupla si na špičky, přitáhla se k římse a nakoukla škvírou mezi závěsy. Dva metry od ní se pod peřinou zmítaly dva hnusní brouci. V mý posteli si užíval párek cizoložníků.

„Sakra!“ zamumlala Carlotta, uvolnila sevření a spadla do trnitý tmy. „Drzost některých lidí je nepřekonatelná!“

Carlotta, nalepená na chladnou omítku, musela zhnuseně poslouchat chrčení, oplzlý vzdechy a masitý žbluňkání doprovázející milostnej akt středního věku. „Panebože,“ pomyslela si, „je to jako v prasečím chlívku na zemědělský výstavě.“

S tím, jak chrochtání nabíralo na intenzitě, sem si uvědomil tragiku situace. Převlečenej za ženskou tady špehuju svýho tátu při kopulaci s matkou svýho nejlepšího přítele, která se mě kdysi snažila svést. Chudák můj budoucí psychoanalytik! Co ten si touto epizodou jen počne? Ještě teď, když to píšu, cejtím, jak se má trpící duše svíjí.

Krátce po traumatickým vyvrcholení zazvonil telefon.

„Kdo to probůh může být?“ uslyšel sem Nancy.

„Já tu v každým případě nejsem!“ řekl tata a zřejmě si zapálil cigáro. (Další zajímavej materiál pro mýho psychoanalytika!)

„Prosím?“ zvedla sluchátko Nancy. „Ne, bohužel tady nikdo toho jména není. Kdo? Že vypadá jako kdo? Ne, tak to určitě ne. Máte si špatné číslo. Nic se neděje. Nashledanou.“

„Kdo to byl?“ chtěl vědět tata.

„Někdo chtěl osobu jménem Carlotta.“

„Carlotta a jak dál?“ zeptal s tata.

„To nevím. Ta žena pro ni měla důležitý vzkaz. Chtěla jí říci, že Carlotta vypadá jako Liberace.“

Tak to ti teda pěkně děkuji, Tino.

„Liberace, ten klavírista?“ zjišťoval tata.

„No, a kolik jich ještě znáš?“ odpověděla Nancy.

„Jestli vypadá jako Liberace," poznamenal tata, „pak je tahle Carlotta asi pěkná zrůdička."

Tak tys mě teda taky potěšil!

„A víš, Georgi," řekla Nancy, „že ty sám vypadáš trochu jako Liberace."

„Kecáš!" odpověděl.

„Ne, vážně. Jenom trošku, zvláště kolem očí. Škoda jen, že nemáš taky jeho hudební nadání."

„Ten buzerant byl ujetej jak třídolarová bankovka," odpověděl můj tolerantní otec.

„Měl v sobě víc citu, než spousta lidí, který bych mohla jmenovat," řekla Nancy. „A taky víc peněz."

„Co tím chceš říct?" zvýšil hlas můj tata.

„Chytrému napověz, Georgi. A stopni to smrdutý cigáro!"

O mnoho arktickejch minut později, když se oba soukali do svejch vášnivě strhanejch hader, sem uslyšel, jak Nancy vztekle vyjekla: „Ten zasranej hajzl!"

„Co se děje, Ireno?" zeptal se tata, kterej si zřejmě totálně popletl ména svejch šoustálistek.

„Sou pryč!" pokračovala v lamentaci. „Ty peníze!"

„Jaký peníze?" zeptal se tata s nelíčeným zájmem.

„Pollyho peníze! Víc než dva tácy. Vzala jsem mu je z kapsy kalhot, když ho poldi lovili z té vany. A schovala jsem si je do tohoto šuplíku. Do prdele!"

„Ale kam mohly zmizet?

Slyšel sem, jak někdo horečně přehrabuje šuplík po šuplíku a zuřivě se prohrabává Carlottiným spodním prádlem.

„Sou pryč," zasyčela Nancy. „Ten hajzl je vzal."

„Kterej hajzl?" chtěl vědět tata.

„Ten slizkej, čmuchalskej hajzl, za kterýho jsem provdaná," odpověděla. „Jedině on má klíč."

„Dořiti!" ulevil si tata, evidentně zničenej z této náhlé finanční ztráty.

„Nejspíš si sem vodí ty svý štětky," pokračovala zlostně Nancy. „Ručníky v koupelně jsou vlhký, na stěnách vany je usazenina a v popelnici jsem zahlídla tři prázdný plechovky od dušenejch fazolí s bůčkem."

„No a?" zeptal se tata.

„Nic, akorát že ten vůl je má rád. Já je odmítám vařit, protože tím pak smrdí celej barák. Ale jeho matka je kupovala po bednách. Zřejmě sem chodí souložit ty svý fuchtle přímo do postele svý matky."

„To je ale hajzl!“ připojil se tata a řek bych, že se zamyšleně rozhlídl po místnosti, kde si sám před chvílí tak prasácky užíval.

„Jedna věc mi tady neštimuje,“ dodala Nancy.

„A to?“

„Ta vana,“ řekla Nancy. „Ten smradlavej vepř se nikdy nekoupe.“

Dvacet minut nato, hned jak konečně odstartoval ten velikej linkoln, se polozmrzlá Carlotta vpotácela dovnitř a nevěřícně se prohlížela svou zaneřáděnou ložnici: hadry rozházený do všech stran, její drahý punčocháče visely z lampy u stropu, potrhaná postel, matrace celá nakřivo, zmuchlaný polštáře a deky, obrovskej smrdlavej flek trůnící uprostřed jejího, kdysi panenskýho, prostěradla. A v uzávěru termoforu típlý cígáro.

Byl sem příliš unavenej, než abych se mohl pustit do úklidu toho šílenýho bince, a tak sem se raději přestěhoval na gauč. Aspoň že mám svý prachy a vytipovanýho obětního beránka na tu skvělou loupež. Doufám, že ten žabožroutskej film touto dobou skončil. Ukradený polibky. Třeba je to jen krimi a ne – jak se děsím – libido rozpalující romantika. Čert aby spral ty Frantíky! Čert aby spral Vijaye! Čert aby to spral všechno!

Sobota, 12. prosince

2:47 – Probudil sem se z divokýho snu a přepadlo mě jedno z těch hrůzných poznání, který – jak říká Frank – přicházejí na člověka v těch deprimujících hodinách časnýho rána. Nancy měla pravdu: tata opravdu vypadá jako Liberace.

Zvláště pak v partích kolem očí.

9:52 – Tvrdá noc na měkkým gauči. Abych se trochu vzpamatoval, vyslal sem Carlottu koupit noviny a vyšel si s ní do naší obvyklý ponurý cukrárny na (stejně tam ponurou) snídani.

Zatímco sem se cpal dvojitou porcí svýho obvyklýho sortimentu, Carlotta si se zájmem pročetla další vývoj událostí velké protidrogové razie v Seattlu. Psali, že přijel zvláštní agent z Oaklandu a k nelibosti všech zúčastněných identifikoval podezřelýho jako podvodníka, kterej se za Nicka Twispa jen vydává. Dále se zjistilo, že podezřelej by se klidně do země dostal naprosto nepovšimnut, kdyby se v jeho pase nenašly nepochopitelně zfalšovaný razítka. (Doufám, že moje dětská tiskárnička nebude sloužit jako předmět doličnej.)

Článek pak pokračoval úvahama vo tom, že zodpovědný úřady se nyní obávají, že pravý Nick Twisp se asi stal obětí násilnýho činu někde v Asii. Podle tiskový agentury Associated Press sem už možná zavražděnej! Zajímalo by mě, jestli to Sheeni už četla.

O pět minut později sem dostal příležitost se jí na to zeptat osobně, neboť má milovaná si právě přišla vypít svý ranní kapučíno.

„Sheeni, už jsi to četla?“ zeptala se Carlotta. „To nebyl tvůj kamarád Nick, koho v Seattlu zatkli.“

Sheeni, celá zářící (že by starostma?) se posadila na protější židli se svým dvojitým kapučínem a třema javorovejma tyčinkama. Bylo jasný, že duševní strádání jí chuť k jídlu nijak nenarušilo.

„Nevěřila jsem tomu ani na moment,“ odpověděla klidně. „Myslím si, že Nick není vhodným adeptem na pašovaní drog v mezinárodním měřítku. A jak se ti dnes daří, Carlotto?“

„Mám-li být upřímná, Sheeni, dělá mi ten Nick starosti. V novinách říkají, že se mohl stát obětí násilného kriminálního činu. Tebe to nezajímá?“

„Nijak zvlášť,“ odpověděla Sheeni a usrkla si zpěněnýho kafe.

„Jak to?“ chtěla vědět šokovaná Carlotta.

„Jde o naprosto plané teoretizování bez jakéhokoliv reálného podkladu. Nicka pravděpodobně někde okradli. Prý jsou tyto drobné krádeže ve Třetím světě poměrně běžnou záležitostí. Americké pasy jsou pak zvláště oblíbeným cílem zlodějů. Ne, jsem zkrátka přesvědčena, že Nick byl jen nepozorný a svůj pas ztratil.“

„Zní to, jako bys obviňovala oběť, Sheeni,“ řekla nevrle Carlotta. „Pokud je Nick v pořádku, proč tě nějakým způsobem doposud nezkontaktoval?“

„Ale zkontaktoval, Carlotto,“ odpověděla Sheeni.

„Opravdu?“ vyjekla nevěřícně Carlotta.

„Ano, před několika dny jsem od něho dostala dopis.“

Zkoprněl sem a napadlo mě, jestli mi kofein a náhle zvýšenej obsah cukru v krvi nezpůsobil sluchový halucinace: „Chceš mi říct, Sheeni, žes dostala dopis od Nicka?“

„Ano, Carlotto. Co je na tom tak překvapivého?“

„Hm, vlastně nic. A co ti v něm píše?“

„Tady je, můžeš si ho přečíst sama, jestli chceš.“

Sheeni vytáhla z kabelky obyčejnou bílou obálku a podala ji Carlottě. Všim sem si, že na obálce bylo několik originálních indických známek a

zřejmě pravý poštovní razítko z Púny. Uvnitř byl tenký dopisní papír a na něm stálo strojopisně psaný toto podivný sdělení:

Drahá Sheeni,

v pořádku jsem dorazil do Púny a zítra mi začíná škola. Bydlim v podnájmu u milých lidí, kousek od řeky v části města jménem Deccan Gymkahama. Mají dceru mého věku, která se mi velice trpělivě věnuje při objevování tohoto města. Zajímá se o literaturu a dlouho do noci o ní společně diskutujeme. Je to ta nejinteligentnější dívka, se kterou jsem se v životě setkal. Nayna je také velmi krásná a prostoduchá. Drahá Sheeni, zamiloval sem si tuto nádhernou zemi a její vstřícné domorodce. Myslím, že tu zůstanu spoustu let. Pokud se už nikdy nesetkáme, přátelsky na mě vzpomínej a věz, že jsem šťastný. Modlím se, abys vedla spokojený a klidný život, ať už to bude ve Spojených státech nebo v té Tvé milované Francii, aby ses vdala za toho pravého, který Ti bude věrným manželem. Sbohem a mnoho štěstí.

S pozdravem Nick Twisp

„Velice podivný dopis," poznamenala Carlotta a snažila se to vnitřně zpracovat. „Nechápu, jak může být někdo zároveň inteligentní a prostoduchý."

„Tak tohle mi vysvětlil Vijay," odpověděla Sheeni, když si schovávala dopis do kabelky. „V Indii se používá slovo ‚prostoduchý' k vyjádření dobrosrdečné povahy a zájmu o rodinu a domácnost. Takže třeba na mě by se toto slovo nikdy nemohlo aplikovat."

„O tom nepochybuji," souhlasila Carlotta. „Ale Sheeni, nepřipadá ti divné, aby Nick používal nejasné cizojazyčné výrazy tak brzy po příjezdu do Indie."

„Zas tak divné mi to nepřipadá," odpověděla Sheeni. „Možná, že ho talentovaná Nayna zahrnuje svou prostoduchostí dlouho do noci."

„Sheeni, a je pro Nicka typické, aby psal své dopisy na stroji a končil je ‚Se srdečným pozdravem'?"

„Tak to ne. Obvykle je psal afektovaně rozevlátým rukopisem a končil ohňostrojem neutuchající vášně a oddanosti. Když o tom tak mluvíš, tak si uvědomuji fakt, že Nick tentokrát nepředvádí svou obvyklou slovní ekvilibristiku. Ale snad by to bylo možné vysvětlit tím, že se jeho próza pomaloučku tříbí."

„Sheeni, všimni si, že i podpis je psaný strojem. Dovedeš si představit, že někdo pošle dopis své dobré kamarádce a ani ho nepodepíše?“

„Co tím chceš naznačit, Carlotto?“

„Nic, jen to, že podle mého znaleckého posudku se jedná o podvrh.“

„Ach, Carlotto,“ opovržlivě se vyjádřila Sheeni, „nejspíš jsi četla příliš mnoho detektivek. Kdo by chtěl padělat dopis od Nicka?“

„Třeba sok v lásce,“ navrhla Carlotta. „Někdo kdo má v Púně přátele nebo příbuzné, kteří by odtud mohli poslat originálně orazítkovaný dopis. Někdo, kdo bezděčně použil významově zavádějící výraz, protože sám je tady u nás cizincem.“

„Vijay by něco takového nikdy neudělal,“ trvala na svém Sheeni. „Je příliš čestný. To bych spíš očekávala nějaký podraz od Nicka.“

Carlotta se rozhodla, že bude tuto urážku ignorovat. „Když jsme u toho tvého čestného indického přítele, jaký byl včera film?“

„Bylo to pro mne neuvěřitelné zklamání. Byl totiž dabovaný. Dvě hodiny tam Jean–Pierre Leaud čelil nepříznivému osudu svým násilně přežvykovaným jižanským dialektem. Bylo mi z toho špatně.“

„Ale drahá,“ řekla Carlotta, „to tam bylo tolik násilí?“

„Ty mi nerozumíš, Carlotto. Bylo mi špatně z toho, jak necitlivě tento významný film zprznili, aby vyhovoval nemožnému americkému vkusu. Násilí tam nebylo vůbec žádné. Jde o jednu z těch lyrických romancí nové průkopnické vlny francouzské kinematografie.“

Další rána pod pás!

„A jak se ten film líbil Apurvě a jejím rodičům?“ zeptala se Carlotta a tiše doufala, že aspoň tentokrát uslyší něco optimističtějšího.

Sheeni se na ni překvapivě podívala: „Ti šli spát, Carlotto.“

„Všichni?“ zeptala se zklamaně Carlotta.

„No, Apurva se jednou objevila pro sklenici vody. To děvče nevypadá dobře.“

„Doufám, že vás v ničem nevyrušila,“ řekla Carlotta.

„Ne,“ odpověděla Sheeni se záhadným úsměvem. „Bylo to hned na začátku filmu.“

Rozhod sem se, že proto, abych si zachoval zbytek duševního zdraví, nebudu déle tuto konverzaci protahovat.

10:45 – Po cestě z cukrárny potkala Carlotta Hároše, kterej zabíjel čas uprostřed znuděnýho sobotního davu.

„Ahoj, Carlotto,“ zavolal na ni.

„Ahoj, Franku,“ odpověděla mu nesoustředěně. „Hele, Franku, jak se nejlíp zbavit lidskýho těla?“

„Myslíš mrtvýho?“ zeptal se.

„Jasně!“

„Tak jedna možnost je zakopat ho někde v lese, ale dostatečně hluboko, aby ho divoký prasata nevyrejpaly. Nebo ho taky můžeš nechat rozsekat nějakou mašinou v továrně na výrobu dřevotřísky. Ale to už je trochu riskantnější.“

„A co takhle zalít betonem?“

„To je taky jedna možnost. Musíš vykopat díru, pak ji zalít a uválcovat. Moh by z toho bejt pěknej chodníček. Co máš v plánu udělat, Carlotto?“

„Jen tak přemejšlím, Franku. A betonárka tvého otce jede?“

„Ne, je zavřená kvůli tý nanicovatý stávce. Díky tomu komančskýmu kámovi tvýho vyžranýho fotra.“

„Do řiti! Ale ta stávka přece jednou musí skončit, ne?“

„Tahle možná ne,“ řekl melancholicky Hároš.

„Ty, Franku, a kdy se včera tvoje máma vrátila domů?“

„Pozdě, Carlotto. To ti zas byl cirkus! Když sem dnes ráno vstal, byly v obýváku dvě nový díry ve zdi. Proto sem se raději zdejchl z domu.“

„To je mi teda líto, Franku. A oč se hádali?“

„Počítám, že jako obvykle. Peníze a sex.“

„Franku, tvoje máma a můj otec byli včera večer v domě tvý babičky.“

„Fakt?“ vyděsil se Hároš. „A kdes byla ty, Carlotto?“

„Mrzly mi koule venku v křoví.“

„Takže tě neviděli?“

„Myslím, že ne, Franku.“

„Aspoň že tak. A co tam dělali?“

„No co asi myslíš, že tak mohli dělat? A v posteli tvý babičky?“

„Kurva drát!“ vydechl Hároš. „To je teda hrozný. A viděls je?“

„Většinou jen slyšel.“

„Panebože, to je teda strašný,“ otřásl se. „Carlotto, jestli je to tvůj otec, kterýho potřebuješ zrušit, pak se na mě můžeš stoprocentně spolehnout.“

„Ne, Franku. Věř mi. S tatou už je to zařízený. Ten už Nancy dlouho obtěžovat nebude.“

„A kdo je Nancy?“

„Copak tvoje matka se nemenuje Nancy?“

„Nee, menuje se Irena. Proč? Ta ženská se snad menovala Nancy? Třeba to nakonec ani moje máma nebyla!“

„Byla to tvoje máma, Franku. Věř mi. Poznal se její fáro.“ (A i ty kozy.)

„Moje máma s tvým tátou! Nemůžu tomu pořád uvěřit, Sem z toho úplně vyšinutej!“

„Nejseš sám, Franku," řek sem a upravil si podprsenku.

12:46 – Právě se volal slečně Sandersový, svý dávný učitelce z mateřský školky v Oaklandu. Její číslo bylo v telefonním seznamu – možná proto, aby jí starostlivý rodiče mohli dnem i nocí volat a stěžovat si na vývoj svejch ratolestí. Když sem to číslo vytáčel, s překvapením sem zjistil, že se mi chvějí ruce. Není divu, vždyť v době, kdy sem se učil po obědě usínat na povel, byla slečna Sandersová silným zdrojem mých sexuálních tužeb. Dodneška mě šíleně přitahují ženy, který umějí číst text vzhůru nohama. Když zvedla sluchátko, změnil sem hlas.

„Ahoj, Radmillo. Tady je George Twisp."

„Kdo?"

„George Twisp. Vzpomínáš si, učilas mého syna Nicka."

„Ach ano, už si vzpomínám," řekla a neznělo to příliš nadšeně. „Ahoj, Georgi. To je ale překvapení. To už musí být takových deset let, že?"

„Ale ne, tak dlouho určitě ne. Jen takových devět."

„Mrzí mě, Georgi, jak špatně dopadl tvůj syn. Četla jsem o něm v novinách. Doufám, že si nemyslíš, že je to mou vinou. Udělal jsem pro toho malého syčáka, co jsem mohla."

„Určitě jsi udělala všechno, Radmillo!"

„A jak pokračuje tvůj román?"

„Skvěle, už jsem na straně dvanáct."

„Ale na straně dvanáct jsi by už před devíti lety!"

„To je pravda, ale značně jsem to přepracoval."

„To ráda slyším, Georgi. A jakpak se daří tvé rozkošné ženě?"

„Rozvedl jsem se. Nehodili jsme se k sobě."

„Ano, vzpomínám si. Ty ses k monogamii nehodil zcela určitě, Georgi."

„A ty jsi vdaná?"

„Byla jsem, ale můj muž se také k monogamii nehodil. Jsem už tři roky rozvedená."

„Radmillo, nikdy jsem na tebe nezapomněl!"

„No, já na tebe, Georgi, také nikdy nezapomněla. Pokoušela jsem se o to, Bůh je mi svědkem, ale zřejmě se mi to nepodařilo. Co bys potřeboval, Georgi?"

„Radmillo, bylas už někdy v Ukiahu?"

„Myslím, že jsem se tam jednou stavovala. Bylo to na výletě s dvaatřiceti šestiletými dětmi. Jeli sme na exkurzi do pily ve Willits. Byl to běs, pokud si dobře vzpomínám, veliký omyl. Proč se ptáš?"

„Já teď totiž v Ukiahu žiju, víš?"

„Vrátil ses k životu na venkově? Je to zvláštní, ale nikdy jsi mi nepřipadal jako pravý typ hipísáka.“

„Je to poměrně velké město, Radmillo.“

„Možná, že máš pravdu, Georgi. A co se mi snažíš prodat? Okružní jízdu? Byt v paneláku? Pobyt v horské chatičce?“

„Radmillo. Snažím se ti sdělit, že tě stále ještě miluju.“

„Opravdu? Netušila jsem to ani tenkrát před lety, že bys mě miloval. A taky ses o tom po celou tu dobu ani nezmínil.“

„Miloval jsem tě tenkrát a zůstalo mi to. Máš už nějaké plány na vánoční prázdniny?“

„No, říkala jsem si, že budu kouřit a pít víc než obvykle. Proč se ptáš?“

„Drahá Radmillo, nechtělo by se ti přijet a mnou a pár dnů tady pobýt? Mohli bychom se zase sblížit.“

„Vím přesně, jak to myslíš, Georgi.“

„Vždyť spolu nemusíme spát, Radmillo. Teda aspoň pokud nechceš. Teda aspoň ne hned.“

„Díky za nabídku, Georgi. Je to ta nejlepší, kterou jsem dnes ráno dostala.“

„Takže přijedeš?“

„Ne, Georgi. Myslím, že ne.“

„Proč ne?“

„Už jsi zapomněl na tu ostudu v restauraci? Já ne.“

Panebože, co to zas ten tata provedl?

„Hm, Radmillo, já ... moc mě to mrzí. Počítám, že sem asi musel být hodně ... opilý.“

„Byls totálně namol, Georgi. Ale to přece není omluva pro zvířecí chování.“

„Asi ne, to máš pravdu. Ale věř mi, Radmillo, že jsem nikdy nezapomněl, jak jsem tenkrát pochybil. Celých dlouhých devět let mě pronásleduje vzpomínka na ten večer.“

„Ale to bylo ráno, Georgi. Jedli jsme přece snídani.“

„Vždyť jsem se od té doby na míchaná vajíčka se slaninou nemohl ani podívat.“

„Tak jo, Georgi. Už musím jít. Bylo to příjemné si s tebou popovídat.“

„Radmillo, ještě si to prosím rozmysli. Měli jsme kdysi něco neobyčejného. Mohli bychom si to zopakovat.“

„Taky jsem kdysi měla plané neštovice, Georgi, a nemám pocit, že bych si je nutně musela ještě jednou zopakovat. Měj se hezky. Doufám, že toho tvého chlapce brzy najdou.“

„Najdeš mě v telefonním seznamu, Radmillo, kdyby sis to snad ještě rozmyslela. Nebuď na vánoce sama!“

„Tak dobře, Georgi. Pokud snad budu zoufalá, zavolám ti. Zatím.“*Klap!*

Tak takhle dopad ten můj plán číslo jedna. Nikdy sem si jako dítě neuvědomoval, že je slečna Sandersová takhle cynická. Pohádky před spaním nám vždycky vyprávěla s nelíčeným nadšením.

17:37 – A sem konečně zase doma! Čtyři utrápený hodiny shánění hader na ples a nic z toho. Jen Carlottino pošramocený sebevědomí. Všechny dlouhý šaty Carlottiny velikosti v Ukiahu sou buď bez ramínek nebo s hlubokým výstřihem, a nebo bez ramínek a s hlubokým výstřihem. Tak v takovým modelu se v žádným případě nemůžu ukázat na vánočním plese. Na to nemám zkrátka figuru. Carlotta zřejmě bude muset překousnout pýchu, vzdát se svý elegantní představy a jít na ples v odloženejch hadrech babičky DeFalcový.

18:10 – Jiskřička naděje, Carlotta zatelefonovala Sheeni, požádala ji o přátelskou radu a byla pozvaná, aby se s mou milovanou zítra vydala na expedici do módních butiků v Santa Rose. To je ta dobrá stránka věci. Ta druhá je, že pojedem s Sheeninou pět tisíc let starou matkou, která, jak říká Sheeni, se už nemůže dočkat, aby mě poznala osobně.

22:05 – To byl zas večer! Nikdy neotvírejte dveře ve stavu citový ochablosti!

Carlotta byla právě hluboce ponořená do grandiózní manikůry, když ji vyděsilo zaťukání na dveře. Upravila si šaty, nasadila paruku, domázla rtěnku a šla zjistit, co se děje.

„Kdo je to?“ zeptala se.

„To sem já,“ řekl známej hlas.

Carlotta pootevřela dveře na skulinku. „Ach, ahoj, Bruno. Co pro tebe mohu udělat?“

Bruno si tuto otázku vysvětlil jako pozvánku a protlačil se do kuchyně.

„Ahoj, Carly,“ řekl. „Co se děje?“

„Co se má jako dít?“

„Jak to, že kočka jako ty sedí v sobotu večer sama doma?“

„Ale já přece nejsem sama, Bruno,“ odvětila nervózně Carlotta. „Máma s tátou právě vytáhli paty. Šli koupit nějaký časopis. Budou zpátky každou chvilku.“

„Neviděl sem žádný auto ani přijíždět ani odjíždět, Carly. Akorát toho velkýho linkolna včera v noci.“

„Ten je, ten je mého otce. Bude tu cobydup, Bruno. Měl bys raději jít. Táta nemá rád, když se stýkám se staršími muži.“

Bruno odstrčil židli a posadil se k jídelnímu stolu. „Počkám na něho, Carly. Stejně nemám do čeho píchnout. Rád se seznámím s vašima, dyť sme sousedi a vůbec. Proč tak máváš rukama.“

„Schnou mi nehty. Bruno.“

„Co to je za barvu?“

„Jmenuje se to Požitkářská pošetilost. Líbí se ti?“

„Ujde. Zdá se mi, že je to obyčejná červená. Nemáš pivo Carlotto?“

„Došlo, Bruno, nezlob se.“

„A co víno?“

„To mám, ale nebude ti chutnat.“

Carlotta nalila svýmu nezvanýmu hostovi malou sklenici vyčuchlý, tmavě rudý břečky. Hrkl ji do sebe, usmál se a podal mi sklínku, abych mu dolil další.

„Nalej mi velkou, Carly. Je to skvělý. Nebuď takovej troškař.“

Neochotně sem se podvolil a nalil i sobě. Bruno zvedl svou sklínku k přípitku.

„A teď na sousedovic krasavici,“ prohlásil.

Štrnkli sme si. „Ať už je to kdokoli,“ doplnila ho Carlotta a s odporem spolkla hlt.

Bruno to zase vyžahl a podíval se mi na ňadra.

„A jak se, jak se daří Candy?“ připomínala mu Carlotta jeho závazky.

„Ani nevim,“ řekl Bruno a zhluboka si říhl. „Vysral sem se na ni.“

„Ty ses rozešel s Candy?“ zeptala se vyděšeně Carlotta.

„Poslal sem ji k čertu. Řek sem jí, ať tu svou prdel nasměruje jinam.“

„Ale proč Bruno? Candy Pringleová je přece vyhlášená krasavice.“

„To z ní ještě nedělá dobrou pichnu?“ odpověděl a hladově civěl na Carlottiny půvaby. „Navíc je strašně nafoukaná.“

„Ale to mě mrzí,“ řek sem. Ani nevíš jak strašně!

„Mě to teda vůbec nesere. Vůbec, Carly,“ řekl a snažil se utopit svůj smutek z rozchodu v laciným víně.

„Bruno, ale Candy je královnou vánočního plesu Ty s ní nejdeš?“

„Ta mrcha de se Smraďochem Limbertem. Pokud se teda dožije pátku, ten zmrd.“

„Se Smraďochem Limbertem?“

„Jo, se Smraďochem Limbertem,“ potvrdil Bruno. „S borcem, kterej v životě nenahrál na jedinej gól. V celým svým krátkým životě.“

„Tak to mě fakt mrzí,“ opakovala Carlotta.

„Mě to teda vůbec nesere,“ zopakoval Bruno. „Carly, nechtěla bys jít na ten ples se mnou?“

Vytuhl sem překvapením. „Promiň, Bruno," začal sem koktat. „Já už jsem ... já už mám domluvený rande."

„S kým?" chtěl vědět.

„S Hárošem DeFalcem."

„S Hárošem DelFalcem?" zvolal nevěřícne Bruno. „Myslíš tu chlupatou kouli, co nám dělá manažera?"

„Je to velmi milý chlapec, Bruno."

„Carly, ten zarostlej hňup je ještě horší případ než je Smraďoch Limbert. Dyť ten se ani nedostal do týmu!"

„Bruno, ale já přece nehodnotím své potenciální partnery pouze na základě jejich dosažené sportovní zdatnosti."

„Nerozumím, Carly."

„Bruno, je mi fuk, jestli je Hároš mizernej sportovec, nebo ne."

„Ale, vždyť ani není mezi děckama oblíbenej! Nemá ani mozkovnu, není ani hezkej. Proč chceš jít na tancovačku zrovna s ním?"

„Protože mě pozval a já přijala."

„Ale kdyby ještě náhle změnil názor? Třeba by si natáh šlachu v těláku nebo něco takovýho?"

„Bruno! Opovaž se Hárošovi zkřivit jeden z jeho mnoha chlupů! Jestli nebudu moct jít na ples s Hárošem, zůstanu doma a už nikdy s tebou nepromluvim jediného slova!"

„Tak jo, Carly, dyť se nehacuj. Anebo," zašťuřil se, „rozhajcuj se naplno a rozjedem to!"

„Ne, děkuji, Bruno. Vypij to víno a prosím tě už běž."

„Hele, Carly, a už ste to s Hárošem rozfofrovali?"

„Po tom ti nic není, Bruno."

„Teď mě napadá, že sem vlastně toho chcípáka viděl, jak se tady vochomejtá. Určitě tě vždycky přinutí úplně zhasnout, že jo? Carly, hele, řekni mi, jak ten bobr vypadá nahej? Chumel rezavejch ocelovejch špon?"

„Bruno, jsi nesnesitelný. Prosím, odejdi."

„A co budeš dělat, když nepudu?" zeptal se ztěžklým jazykem.

„Prosím, chovej se jako džentlmen."

„Dám si ještě vajnoš."

„A když ti dám ještě trochu vína, půjdeš pak?"

„Tak jo," odpověděl. „Dohodnuto. Ale sem unavenej. Pojďme to dopít do postele."

„Ne, Bruno, zůstaneme tady."

„Ale poď, Carly," řekl, vstal a chytl mě za ruku. „Pojďme si to trochu užít."

Žduchl sem toho ožralýho násilníka, až přeletěl na sporák.

„Teda, Carly," řekl překvapeně, „na holku seš ale sakra silná. Nechceš si to rozdat?"

Popadl sem velikej kuchyňskej nůž. „Tak to zkus, Bruno," řekla Carlotta a rozkročila se, připravena k boji.

„Máš to nabitý?" zeptal se Bruno a měřil si třiceticentimetrový ostří nerezkudly.

„Mám a jsem připravena to použít."

„Carly, moc se mi líbíš," zavrněl. „A copak se ti nelíbilo, jak sem tě svezl na svým harleyovi?"

Bruno vlastní hondu, ale momentálně sem se rozhod ignorovat tuto nepřesnost.

„Cením si tvé péče, Bruno. Ale nesnesu toto násilnické chování."

„Promiň, Carly," řekl a přejel si svou šunkovitou rukou po zakaboněným čele.

„Já jen, já tě jen strašně žeru, že ti to chci nějak dát najevo. A jak jinak jako chlap můžu?"

Zajímalo by mě, jestli takhle sbalil Candy.

„Bruno, nejlepší způsob, jak ukázat zájem o dívku, je chovat se k ní zdvořile a s úctou. Teď už běž. A hned."

„Už du, Carly, už du," řekl po cestě je dveřím. „Promiň, jestli sem tě urazil. Některý holky to tak chcou."

„Tak já k nim nepatřím!" prohlásila rozhodně Carlotta a pořád ještě držela připravenej nůž.

„Navěky dobrý, Carly?"

„Tak dobře, Bruno."

„A pusu na dobrou noc?"

„Nejde to, Bruno."

„Proč ne?"

„No, Hárošovi by se to nelíbilo."

„Nasrat na Hároše!" řekl a do jeho hlasu se opět vloudila žlučovitost. „Nepudu vocaď, pokud mi nedáš pusu."

„Nejde to, Bruno."

„Proč sakra?"

„Mám, mám jistou pohlavní nemoc."

„Kecáš. A pak, přece nemůžu chytit tripla líbáním. Říkal nám to náš kouč. Nedělej fóry, Carly. Teda aspoň pokud tu nechceš zůstat v pozoru celou noc s nožem v ruce."

Milý deníku, tak v tomto bodě sem byl v naprosto zoufalý situaci.

„Dobře, Bruno. Dám ti pusu. Ale pozor na ten nůž, o nic jiného se nepokoušej.“

„Souhlas. Tak pocem, kotě.“

Carlotta neochotně přistoupila k Brunovi tak blízko, že je oddělovalo jen ostří jejího nože. Bruno ji objal svou obrovskou paží a přitiskl se jí na rty svou drsnou pusou. Políbili se. Ohňostroj na jedný straně (aspoň tak si to představuju) a nesnesitelnej odpor na druhý. Když se přestal pokoušet dostat se svým jazykem mezi mý sevřený čelisti, nebylo to tak hrozný. I tuhle hrůzu, podobně jako operaci zubů nebo základní školu, sem měl konečně za sebou.

„Díky, pusinko,“ řekl a slastně zamlaskal. „To bylo prima. Nerozmyslela sis to s tou tancovačkou?“

„Ne, Bruno. Slíbila jsem to už Hárošovi.“

„Škoda. Budu asi muset odkráglovat se Smraďocha a vzít Candy.“

„Plán je to skvělý,“ řekla Carlotta. „Tak to zařiď a teď už dobrou noc.“

Za chvíli už byl Bruno za dveřmi a bezpečnostní řetěz pevně v západce.

A to si Frank stěžuje, že sobotní večery sou tak strašně osamělý. Kluci někdy nevědí, čeho všeho sou ušetřeni.

Neděle, 13. prosince

Jak sme byli domluveni, Frank se tu ráno stavil na sebevědomí posilňující snídani. Oba sme to potřebovali. Nad loupáčkama a kávovým dortem sem mu povyprávěl o tom, co se mi včera přihodilo s Brunem.

„Teda, Nicku!“ vykřikl Hároš. „Nemůžu uvěřit tomu, že ses opravdu líbal s Brunem Modjaleskim. A na rty!“

„Neměl sem jinou možnost, Franku. Buďto polibek, nebo být zatažen bez ohledu na kopání a vřískání do ložnice.“

„Hele, Nicku. Myslíš, že Bruno byl opravdu tak nažhavenej, že by tě byl znásilnil?“

„Víc než jen nažhavenej, Franku. Řek bych, že feministky maj pravdu, když tvrdí, že každej chlap je schopen znásilnit ženskou, pokud k tomu dostane příležitost.“

„Čoveče, dovedeš si představit, jakej šok by z toho ten Bruno měl, kdyby tě opravdu slíkl? Tak za ten přiblblej výraz jeho tváře bych klidně dal kilo!“

„A já bych klidně dal tác, abych ho vidět nemusel," odpověděl sem. „Dám krk za to, že by mě ten šílenec byl schopen i zavraždit."

„Nicku, a ty máš tisíc dolarů?"

„Samozřejmě že ne, Franku," pospíšil sem si s odpovědí. „Byl to jen řečnickej obrat."

Hároš se k mně naklonil. „Tak co, jaký to bylo?"

„Co jako?"

„No přece líbáni s Brunem?"

„Strašně hnusný, jestli to chceš vědět."

„To je teda věc, Nicku. Ale počkej, pokud tě ten pablb zve na ples, tak já ti nebudu stát ve štěstí!"

„To ať tě ani nenapadne, Franku. Seš mou životní pojistkou. Musíš ses mnou jít. A nesmíš připustit, aby se mezi nás Bruno nějak vecpal."

„Ale on je hrozně velkej, Nicku. Jak mu v tom můžu zabránit?"

„Franku, spoléhám na tebe, že ochráníš Carlottinu čest. Je to tvoje mužská role."

„Ale ne v případě, když mám chránit druhýho kluka!"

„Carlotta není kluk."

„Ty, Nicku, probuď se! Tady máš kafe a vzbuď se, ty pako. Uvědom si, že ty a Carlotta ste v tý bryndě spolu! Nicku, Carlotta jsi ty. Není to žádná holka."

„Já vím," odpověděl sem omluvným tónem. „Vždyť nejsem žádnej blázen."

„To rád slyším, Nicku. Někdy mi děláš trochu starosti. Někdy se Carlotta zdá tak opravdická, že zapomínám, že seš to ty."

„Musím přece Carlottu sehrát naprosto přesvědčivě, Franku. Ona je už tím jediným, co mě dělí od deseti let v nápravným zařízení pro mladistvý delikventy."

„Jako bych to nevěděl, Nicku. Jedině proto nastavuju kůži."

„Hrozně si toho cením, Franku."

„Tak jak seš daleko s tím plánem?"

„S jakým plánem?"

„S tím nejdůležitějším: aby se moje máma a tvůj fotr rozešli."

„Ach ten. Trošku se mi to zkomplikovalo. Ukázalo se, že ta mladší a rajcovnější kost, kterou sem chtěl tatovi dohodit, nemá o tuto fachu zájem, Takže musím rozjet plán číslo dvě."

„A kdy to vypukne, Nicku? Doteď pro mě máma neschovává jedinej vánoční dárek!"

„Brzy, Franku."

Hned jak zjistím, co je vlastně plán číslo dvě je.

„Už aby, Nicku. Jestli s tím bude máma ještě chvíli otálet, kšefty už budou vybraný. Nemám chuť se na vánoce ráno probudit a najít kopec přebranýho šuntu.“

Což je stejně víc, než najdu pod svým neexistujícím vánočním stromečkem já. To mi připomnělo, že ještě nemám žádnej dárek pro Sheeni.

„Neboj, Franku?“ řek sem povzbudivě.

„Já se nebojím. Důvod ke strachu máš spíš ty, Nicku.“

„A to je jako co?“

„Bruno přece. Jestli se to na Carlottu někdy domákne, bude vědět, že se ocucával s klukem. Borci jako je on to tak lehce nespolknou. Budeš synem smrti.“

„Ale vždyť to byl jeho nápad!“

„Nejsem si jist, jestli na to bude takto pohlížet.“

V tom bodě měl asi pravdu.

„Ale Bruno na to nepřijde.“

„Doufám, že ne, Nicku. Měl bys ale stahovat rolety, když se koupeš. Pro jistotu.“

Skvělá rada. Nedivil bych se, kdyby se v přilehlým křoví kolem domu začal ten bezkrkej šmejdil potulovat.

19:45 – Sem zpátky z velkoměsta. Byl to ale nádhernej den! Jeli sme do Santa Rosy, nejdřív do velkýho obchoďáku ve středu města, pak do dalšího nákupního střediska a nakonec do centra módy ve východní části. Carlotta byla takřka zoufalstvím bez sebe, ale pak přece jen našla nádherně nadýchanej azurovej model se tříčtvrtečníma rukávama, s živůtkem pošitým perličkami, s vysokým krajkovým límcem a s odvážně řešenýma zádama. Nejdřív sem váhal, ale Sheeni tvrdila, že je to „zosobnělá dokonalost“. S podprsenkou samozřejmě v žádným případě počítat nemohu, takže tento problém budeme muset řešit přímo na Carlottině těle. Možná budu muset přilepit vycpávky leukoplastí. Šaty, rukavičky, a lodičky (na vysokým podpatku!) mě přišly na tři sta šedesát osum dolarů a sedumnáct centů. Život mladý ženy ve víru společenského života je vskutku věc velmi nákladná. Kéž bych měl tak zazobaný rodiče jako Sheeni.

Dál sem musel vyhodit dalších třiačtyřicet dolarů a devětaosumdesát centů za naprosto zbytečnou kabelku. Možná, že se mi do ní podaří vecpat rtěnku, stíny a tužku na obočí, ale kam dám pudřenku a osvěžovač dechu je mi zcela záhadou. Asi mi je bude muset uschovat Hároš do svý kapsy. Díky

bohu, že se nemusím ještě zalamovat s tampónama. Musel bych je asi ozdobit štrasem a nosit jako náušnice.

Jo, to mi připomnělo, že Sheeni po mně chce, abych si nechal propíchnout uši. Další bolestná oběť na oltář lásky a to je mi teprve čtrnáct! Kdy už tomu bude konec?

Na to, jak je Sheenina starobylá, církví posedlá matka střelená, se umí pěkně rozšoupnout a chovat se neuvěřitelně příjemně. Samozřejmě, že leta intenzivního tréninku udělala z Sheeni mistryni v mateřský manipulaci. Pod umně dávkovanou narkózou vemlouvavosti svý dcery nás paní Saundersová nejen propasírovala víc než dvě stě kilometrů dlouhou předvánoční dopravní kalamitou, ale koupila nám i dobrej oběd a vypsala šeky na skoro sedum set dolarů za Sheeninu plesovou výbavu.

Co se týče vztahu Carlotty a paní Saundersový, zdálo se, že se potkaly dvě různogenerační spřízněný duše. Myslím, že Sheenina matka je spokojená s tím, že se Sheeni kamarádí s tak slušnou dívkou, protože Carlotta se obléká konzervativně, je uctivá ke starším a chová se jako dáma. Při obědě sem jí taky řek, že Carlotta se po vysoké chystá pracovat jako misionářka. Nadchlo ji to a pozvala mě na příští neděli k nim do kostela. Také sem jí slíbil, že se budu modlit za to, aby se její syn dostal ze spárů smyslně nečistý tělesnosti (Lacey).

Carlotta si toho užila na vlastní kůži až až, když pomáhala svý přítelkyni zkoušet šaty. Jen my dva v intimní blízkosti snad deseti kabinek. Nejhorší byl ten první šok, když se Sheeni připravovala vklouznout do první fialkový róby.

„Panebože, Sheeni," vydechla Carlotta, „ty nenosíš podprsenku?"

„Chtěla bych něco bez ramínek," odpověděla, když si sundávala halenku. „Tak sem si myslela, že dnes si ji raději nevezmu. Doufám, že tě to neuráží."

„Ach ne, vůbec," řekla Carlotta se staženým hrdlem. Rychle se posadila a snažila se usilovně myslet na burzovní obchody. „Vždyť jsme tu jen děvčata mezi sebou."

Carlotta byla stydlivá. Do kabinek vstupovala sama a zarputile odmítala velkorysé nabídky své přítelkyně, která jí chtěla pomoct při oblíkání. Tyto krátké chvíle samoty také sloužily jako vítanej moment odpočinku pro můj do krajnosti vybičovanej nervovej systém.

„Podílový fondy," opakovala si Carlotta, když zápasila s hedvábím, saténem, sametem a krajkami. „Investiční fondy nebo kótovaný obligace. Který z nich si myslíte, že zaručují vyšší dlouhodobej kapitálovej výnos a

lepší daňový vyhlídky? Ne, tak ani tyhle šaty ne. Vypadám jako při kostýmový zkoušce na Frakensteinovu nevěstu.

Přes Sheeniny sladký řečičky paní Saundersová striktně vetovala všechno modely bez ramínek a nakonec přistoupila na šedě zelený hedvábný šaty s ramínkama velikosti špaget. Těžko by však kdokoli mohl tento kompromisní model nazvat konzervativním. Na Richterový stupnici zaznamenal rekordních 9,2 stupně.

Aby trochu vosolila Vijaye, Carlotta přemluvila Sheeni aby si koupila ty nejvyšší podpatky v celý severní Kalifornii. Jen doufám, že ty její víte co, neskončí zrovna v úrovni očí jejího doprovodu.

22:12 – Po dvou hodinách usilovnýho tréninku sem schopen ujít ve svých vysokých lodičkách pomalým krokem skoro tři metry, než padnu na hubu Panebože, jak jen v nich budu schopen tančit! Pokud to zvládnu, budu se klidně moct přihlásit k cirkusu. Nevim, nevim, jak se bude Hároš tvářit, až mu řeknu, že Carlotta může tančit jen pomalý ploužáky? Ne že bych trval na tom, že to musí bejt líčko na líčko.

22:51 – Právě sem zvenku uslyšel podezřelý plíživý zvuky v křoví. Láskou ochořelej Bruno je zřejmě na lovu. Ještě jednou sem zkontroloval dveře a okna. Každej zámek je pevně uzamčen, všechny okenice sou zajištěný proti zvědavým očím. Telefon je po ruce, kdybych musel náhodou volat poldy. Du spát a v posteli už nebudu přemejšlet nad nejlepšíma investicema, ale v klidu a svobodně probírat zážitky dnešního dne. Mám jich několik tak silnejch, že nutně potřebuji pár temperamentních pohybů.

Pondělí, 14. prosince

V dnešních novinách není o záhadným zmizení Nicka Twispa už ani zmínky. Doufám, že FBI ztratí zájem a vrátí se k odposlechu politickejch stran a k sekýrování zelenejch.

Jak se dalo očekávat, Bruno čekal ráno na Carlottu před barákem.

„A co takhle další pusu, kotě?“ navrhoval úlisně.

„Nejsem tvé kotě,“ odpověděla chladně Carlotta. „A kromě toho cítím, jak se mi zase vyráží opar. Udělal se mi další odporný vřed na horním rtu.“

„Ukaž kde?“ chtěl to vidět.

„Skryla sem to pod rtěnku, Bruno. Musela jsem. Začal mi z toho vytékat hnis.“

To okamžitě zchladilo jeho vášně.

V hodině šití dostala Carlotta od paní Delgeltryový tři mínus za mou sukni. Nechala se slyšet, že švy sou křivý, zip varhánkovitej a délka sukně se „po obvodu liší až o deset centimetrů“. Ale co by člověk mohl očekávat od amatéra. Je přece jasný, že pokud chci pořádnou sukni, tak si ji koupím v obchodě. Něco pořádně ušít umějí jen ty utahaný šičky v Hongkongu. Gary dostal jedničku na svý kalhoty s kapsou, ale chtěla bych ho vidět, jak v nich přijde do školy. Jen jak vejde, stane se další obětí rozmarný a krutý královny módy.

Mým dalším úkolem je ušít halenku, která by se hodila k tý sukni. S úzkostí v duši sem studoval střih a dospěl k názoru, že tento projekt je technicky nerealizovatelnej. Záševky! Knoflíkový dírky! Švy dokulata! Běs! Proč místo toho nemůžu raději našít pár pěknejch kapesníků nebo třeba šátek? Napadlo mě, jestli už není pozdě pokusit se znovu o přestup do dílen.

V hodině světový kultury si dneska Dwayne dal pauzu a nepokoušel se rozepnout Carlottě podprsenku, nýbrž jí požádal, aby s ním šla na vánoční ples. V tomto případě sem měl pocit, že takt není na místě.

„Dwayne,“ prohlásila Carlotta, „tak s tebou bych nešla ani na psí zápasy.“

Dwayna to zaujalo: „Tak o nich sem nic neslyšel, Carlotto. Kde se konaj? Možná, že bych moh přihlásit svýho zázračnýho psa Kamu.“

„Proč ne?“ odpověděla Carlotta a vycítila v tom svou podnikatelskou příležitost. „Zápisné je pětadvacet dolarů. Já je vybírám.“

„To je hodně drahej špás?“ řekl s pochybností v hlase.

„Ano, ale vítěz dostane pět tisíc.“

„Tak to se optám mámy. Takže pudeš se mnou na bál?“

„Ne, díky, Dwayne. Jsem už zadaná. Jdu s Hárošem deFalcem.“

„S Hárošem, jo?“ řekl Dwayne, evidentně zklamanej. „A koho bych teda měl pozvat já?“

„Proč ne Janice Grifflochovou?“

„To je ta holka, co dobila toho umouněnýho Vijaye?“

„Přesně tak. Pozvi ji. Slyšela jsem, že po tobě jede.“

„Tak jo,“ řekl Dwayne. „Zeptám se jí.“

Když před obědem Carlotta spěchala, aby ukořistila volnou židli vedle Sheeni, překvapeně zpozorovala v davu holek kopii svýho obvyklýho školního modelu.

„Tino,“ zvolala, „odkud máš ty nádherné šaty?“

„Líbí se ti, Carlotto?“ zeptala se Tina Manionová a zatočila se. „To je styl Návrat Mussoliniho.“

„Konečně závan čerstvé módy,“ odpověděl sem.

„Carlotto,“ řekla Tina a utáhla si šálu pevněji kolem ramen, „snažila jsem se ti přes víkend dovolat. Přišla jsem konečně na to, kdo by mohl být tvůj otec. Vůbec to nebyl spisovatel!“

„Já už vím,“ přerušil sem ji. „Pod dojmem tvého zájmu jsem se matky otevřeně zeptala. Zhroutila se a všechno mi řekla. Můj otec byl Adolf, její rumunský masér.“

„Panebože,“ vydechla Tina. „A je to jisté?“

„Naprosto. Matka dokonce vytáhla můj doteď nezvěstný rodný list. Byl to pro mě nepředstavitelný šok, když jsem zjistila, že jsem napůl Rumunka. Ale na druhé straně jsem si zase uvědomila to nepřeberné bohatství tradic a hodnot, jež mohu v sobě odkrývat! Nechtěla bys masáž, Tino?“

„Bože můj,“ vyhrkla Tina znepokojeně. „Doufám že je ještě čas, abych změnila svůj článek!“

„Proč, co se děje?“

Moje nahastrošená dvojnice kvapně odfrčela.

Ani Carlotta to nestihla. Když dorazila ke stolu studijní elity, byla její židle již obsazena zakrslým Indem, kterej rozmlouval francouzsky. Musel sem to rozdejchat, a tak sem se usadil u stolu osamělých zoufalců, odkud jsem mohl pozorovat, jak jebáky zamořená Janice Grifflochová uštědřila jednu na čelist tomu odpornýmu rozepínači podprsenek.

Carlotta dnes dostala už druhý pozvání na ples. Stalo se to po vyučování u bufetovýho pultu v obchodě pana Flamperta. Místo schůzky jí bylo narychlo sděleno v hodině kreslení však víte kým. Carlottu to sice překvapilo, ale souhlasila. Myslel sem si, že Trent s ní bude chtít řešit problémy týkající se Apurvy. Když se vyjevil jeho pravej záměr, přerývaně, ale velmi elegantně přednesenej, málem sem sebou praštil o zem.

„Ty chceš, abych s tebou šla na ples?“ zeptala se přihlouple Carlotta.

„Ano,“ odpověděl tichým hlasem Trent. „Pokud ovšem chceš, Carlotto.“

„Ale, Trente, co Apurva.“

„Apurva má zákaz se se mnou stýkat. Její rodiče na něco přišli.“

„No a?“

„Už se s ní nikdy nesmím vidět.“

„Proč bys nemohl?“ chtěla vědět Carlotta.

„Co chceš abych dělal? Vplížil se k nim do domu?“

„Pro začátek by to nebylo tak špatný. Apurva tě miluje, Trente. Koho zajímá, co říkají její rodiče?“

„Mě to zajímá. Myslím, že bychom měli respektovat jejich kulturní tradice.“

„A to i případě, že jejich tradice nejsou nic jiného, než dogmatický rodičovský fašismus?“

„To je jen naše interpretace, Carlotto. Naše americká interpretace. Nám, vychovaným v úplně jiném kulturním prostředí, se jejich postoje a činy mohu zdát nespravedlivé a těžkopádné.“

„Ale ony takové jsou!“

„To není jisté, Carlotto. Nikoli v kontextu jejich společenské struktury.“

„A proto jsi nechtěl s Apurvou spát?“ zeptal sem se.

„Kdo ti to řekl?“ otázal se překvapeně.

„Trente, já a Apurva mezi sebou nemáme žádná tajemství,“ lhal sem.

„No,“ připustil, „částečně proto. Její kultura vyžaduje aby nevěsta vstupovala do manželského lože jako panna.“

„Ale její kultura také čas od času upálí nevěsty, pokud se ukáže, že jejich věno není dostatečné,“ upozornil sem ho. „S takovými praktikami se také klidně smíříš?“

„Samozřejmě, že ne, Carlotto. Proč tě to tak vzrušilo?“

Tuto otázku sem ignoroval, „No dobře, kromě těchto kulturních ohledů je v tom ještě něco, ne?“

„Nepochopíš to.“

„Vyzkoušej mě, Trente.“

„Carlotto, Apurva je úžasné děvče, tedy jako žena.“

„To souhlasí,“ potvrdil sem.

„Ale jak si vlastně mohu být jist, že ji opravdu miluji? Myslím intelektuálně. Jak poznám, že nejsem přitahován jen její fyzickou krásou?“

„A jaký je v tom rozdíl?“

„Pro mě značný.“

„Aha, už to začínám chápat, Trente. Takže ty ses rozhodl, že požádáš někoho méně atraktivního, aby ses přesvědčil, jestli jsi schopen oddělit estetično od lásky.“

„To není jediný důvod, Carlotto. Mám tě docela rád. Jsi tak ... nekonvenční.“

„Trente, ale člověka nemůžeš milovat intelektuálně. Lidé se milují tělem. Fyzická krása je mocným zdrojem touhy. Věř mi, znám to ze své zkušenosti.“

„Krása je genetická nahodilost poplatná společenským konvencím,“ odvětil. „A co ti, kterým štěstí takhle nepřálo? Nemají stejné právo na to, aby byli milováni?“

„Určitě mají – dalšími škaredými lidmi.“

„Kéž bych byl škaredý," prohlásil, když upil kávy. „Když by mi pak někdo řekl, že mu na mě záleží, věděl bych, že je to upřímné."

„To ano, ale pouze tehdy, pokud bys nebyl bohatý nebo z dobré rodiny nebo nezpíval rap nebo nežongloval se zapálenými pochodněmi nebo se neproslavil jiným způsobem. Prostor pro pochybnosti najdeš všude, Trente, pokud se chceš účastnit podobných hrátek."

„Mám Apurvu velice rád," připustil. „Neustále na ni myslím. Zvláště, když venčím jejího psa."

„Pak se s ní vyspi, Trente. Chce tě, opravdu moc."

„Ty jsi s ní o tom mluvila, Carlotto?"

„Dopodrobna, Trente. Věř mi, chce to. Když ji vezmeš do postele, nebude to čin kulturního imperialismu."

„Jsem příliš mladý na to, abych se ženil, Carlotto."

„Apurva neočekává, že se s ní hned oženíš, Trente. Je to moderní žena, která žije v souladu se současnou světovou kulturou. Chápe, že mladická láska může být jen přechodná záležitost."

„Děkuji ti, Carlotto. Mám teď díky tobě tolik věcí k přemýšlení."

„Nepřemýšlej, Trente. Jednej!"

„Pokusím se, Carlotto. Kdybych potřeboval pomoc, mohla bys nám posloužit jako spojka? Apurviny rodiče by tě asi nepodezírali."

„S radostí, Trente."

„Ale ještě mi pořád chybí někdo, s kým bych šel na ples. Apurvu určitě nepustí. A ty bys nemohla, Carlotto?"

„Promiň, Trente. Jsem už zadaná. Ale měla bych pro tebe návrh."

„Jaký?"

„Pokud chceš opravdu oddělit estetično od lásky, pak požádej Janice Grifflochovou."

Trent pod svým perfektním bronzem zbledl. „Janice Grifflochovou? Ano, tento návrh stojí za zvážení."

Carlotta si objednala další kousek štrůdlu. Dnes si může dopřát, co hrdlo ráčí. Trent to zatáhne.

Hned jak sem dorazil domů, zavolala Carlotta Sheeni. Nejdříve si vyměnily několik přátelských frází s paní Saundersovou a pak sem konečně uslyšel hlas svý milovaný.

„Sheeni, chtěla jsem ti něco říct, abys to věděla dřív, než se ti to donese od někoho jiného: Trent Preston mě právě pozval na vánoční ples. Je to asi čtyřicet minut a stalo se to v obchodě pana Flamperta."

„Nekecej, Carlotto."

„Nekecám a jen bych ti chtěla říct, že jsem ho odmítla. Kvůli tobě."

„Velice si toho cením, Carlotto. Ale vždyť už jsi slíbila Hárošovi, že půjdeš s ním!“

„Hároš by mě jistě omluvil. Je mnohem pružnější, než si myslíš, Sheeni.“

„A co na to tvé odmítnutí říkal Trent?“

„Byl samozřejmě zklamaný. Navrhla sem mu někoho jiného. Někoho, koho bys možná snesla.“

„Apurvu snad ne?“ podezřívavě se zeptala Sheeni.

„Ne. Janici Grifflochovou.“

„Ach, tak tu Trent v životě nepozve, Carlotto.“

„Já bych řekla, že o tom vážně uvažuje.“

„Ale proč?“ zajímala se Sheeni.

„Chce oddělit krásu od citu.“

„Tak v tom případě je Janice Grifflochová opravdu tím nejlepším začátkem. Takže máme, Carlotto, další důvod těšit se na páteční večer.“

„Mělo by to být opravdu vzrušující,“ souhlasil sem.

„Můj bratr se nechal přemluvit, že nás všechny odveze, Carlotto. Je to otrava, že ani Vijay ani Hároš nemají ještě řidičský průkaz.“

„Tvůj bratr Paul?“ zeptal sem se pochybovačně.

„Ano. Říká, že se hrozně těší na to, až tě uvidí v těch modrých šatech.“

Tak vo tom teda nepochybuju.

„A ještě něco, Carlotto,“ pokračovala Sheeni. „Domluvila sem ti propíchnutí uší zítra k večeru.“

„Sheeni, myslím, že bych tě měla upozornit na to, že u nás v rodině jsou případy hemofilie – u příbuzných z rumunské strany.“

„Hemofilie se projevuje jen u mužů, Carlotto. Nebuď zbabělá. Všechny musíme pro krásu přinášet oběti. Chceš se přece líbit Hárošovi, ne?“

„To je pravda,“ lhal sem.

„Půjčím ti svoje safírové náušnice, Carlotto. Budou se skvěle hodit k tvým šatům. Teda pokuď se ti to dostatečně rychle zahojí.“

20:20 – Telefon zazvonil, zrovna když sem se učil fyziku. Byl to Hároš a volal ve stavu extrémního nadšení.

„Čau, Nicku,“ řekl. „Mám fantastickou novinu!“

„Já taky, Franku. Tomu snad ani neuvěříš. Trent právě požádal Carlottu, aby s ním šla na ples.“

„Fakt? Ta Carlotta musí bejt mnohem mazanější, než vypadá. Takže nám to skvěle vyjde.“

„Co máš za lubem?“ zeptal sem se a začalo ve mně klíčit podezření.

„Právě sem mluvil s Heather. A hádej co?“

„Otěhotněla po telefonu?“

„Ne, Nicku. Ale přijede! Na návštěvu!“

„To je hezký, Franku. A rodiče s tím souhlasí?“

„Seš vygumovanej nebo co? Rodiče vo tom nemaj ani páru. Ani její ani moji. Svým rodičům řekla, že jede do Salinasu za Darlenou.“

„Ale kde bude bydlet?“ zeptal sem se, když mi ta hrůza konečně došla. „Tady v žádným případě ne. Tak na to zapomeň, Franku.“

„Ale proč ne, Nicku. Vždyť tam máš spoustu místa. Může spát v posteli a ty na gauči. Je měkkej a pohodlnej.“

„Už se na tom gauči spal, Franku. Je už na seznamu komise Amnesty International pro registraci mučení.“

„No dobře, Nicku, tak teda na gauči můžu spát já s Heather.“

„Franku, jestli bude Heather tady v baráku, budu muset zůstat Carlottou celejch čtyřiadvacet hodin!“

„Tak jí to řeknem.“

„Nepadá v úvahu. Pokud by to vykecala ve škole, a to si buď jistej, že by to vykecala, protože holky všechno vykecaj, rodiče Bernice Lynchový si připíchnou můj skalp na stěnu obýváku. Mám lepší nápad. Proč by nemohla přespat v domě strýce Pollyho? Má tam přece velkou vanu.“

„Ale je to daleko, Nicku. A navíc, kdo by chtěl do vany, kde se utopil jeho strýc – i kdyby to mělo být s Heather? To je vážná věc.“

„No, je fakt, že toto je dům tvý babičky, Franku, takže já těžko můžu odmítnout. A kdy Heather přijede?“

„To je právě to skvělý, Nicku. Přijede autobusem ve čtvrtek večer. Takže můžeme jít spolu na vánoční ples. Já vezmu Heather a Carlotta může jít s Trentem.“

„Tak to nepůjde, paznechte. Trenta sem odmítl. Máš rande se mnou, nezapomeň!“

„Ale Nicku, Trent je přece mnohem hezčí než já, A taky mnohem oblíbenější.“

„Souhlasím, Franku, ale ty máš jednu nespornou kvalitu k dobru.“

„A to jako co?“

„Ty se mi určitě nebudeš snažit dostat pod sukně.“

„Trent se možná taky o nic nepokusí, Nicku. Aspoň ne při první schůzce.“

„Nemůžu to riskovat, Franku. Ne, my dva deme na ples spolu. Heather může zůstat doma a čumět na bednu.“

„Počkej, Nicku, teď mě napadá, že bychom mohli jít ve třech. Já budu tancovat s Heather ploužáky a s Carlottou ty rychlý vály.“

„Ty opravdu rychlý ne, Franku. Ty bude muset Carlotta asi prosedět. Ale jak vysvětlíš tuto taneční trojku Heather?“

„Řeknu jí, že Carlotta je moje sestřenice. Moje retardovaná sestřenice, kterou sem slíbil vzít na ples, protože nikdo jinej ji nechtěl pozvat. Heather to pochopí.“

„Franku, ale Carlotta dostala tří vážně míněný pozvánky. Je velice oblíbená.“

„Já vím, Nicku. Neuraz se. Carlotta je docela kočka ... teda na to, že je to kluk.“

„Kdys říkal, že ta Heather přijede?“

„Ve čtvrtek večer. Autobusem. A ještě jedna věc, Nicku.“

„Jaká?“

„Když tam Heather s tebou bude těch pár dnů bydlet, musíš mi slíbit, že dáš vod ní svý špinavý pracky pryč.“

„Franku, vždyť já budu celej den voblečenej jako holka! Jak bych si na ni mohl dovolovat?“

„To máš pravdu. Asi se nemusím zalamovat s tím, že by Carlotta jela po Heather.“

„To ne, ale jen aby Heather nejela po Carlottě!“

„Co tím chceš říct?“

„Říkám jen, že bych pak za to nemohl. Carlotta je v poslední době neodolatelná. Má úžasnej živočisnej magnetismus.“

„No, tak si ho hlavně nech v gatích, to ti radím.“

„A kam ho budeš strkat ty?“

„To přece víš, Nicku. Tolikrát, kolikrát to jen půjde.“

Někdo má ale štěstí. Hároš si bude sexovat na kejvnutí prstem a já budu nosit dvacet čtyři hodin denně šprndu, punčocháče, parfém a mejkap. Doufám, že mi to nepoškodí pleť.

Dál už psát nemůžu. Musím trénovat chůzi na těch vysokejch podpatcích. Možná si k tomu pustím pár desek Nelsona Eddyho a zkusím se dostat do rytmu. Až teď si uvědomuju, jak je svět nespravedlivej. Fred slízl všechnu smetanu, ale byla to Ginger, kdo to všechno oddřel.

Úterý, 15. prosince

Dnes ráno se v třídnický hodině Janice Grifflochová vznášela, jako by byla vyhrála první cenu ve státní loterii, dostala stipendium na Stanford a

zároveň byla papežem prohlášena za svatou. Tento týden bude nejspíš zapsán jako vrchol jejího příšernýho života. Zajímalo by mě, jestli si uvědomuje, že za toto nečekaný štěstí vděčí jen a jen mě.

Vijay se dostavil do hodiny fyziky a vypadal divně. Zdálo se, že mu něco chybí. No jo, chyběla mu jeho slušivá sádra. Kdyby tak pro změnu chtěl chytit tu chřipku, co tu teď řádí. Co když mnohačetný modráky a vykloubená ruka podlomily jeho imunitní systém? V každým případě se netkly té části mozku, která se specializuje na ustavičný pomlouvání Nicka Twispa. A to Carlotta zachytí pouze to, co je řečeno anglicky. Bůh ví, jaký sprostý pomluvy ten republikánskej kam vítr tam plášť šíří ve francouzštině.

Když v hodině světový kultury připravovala slečna Najflempová videopřehrávač, Dwayne předal Carlottě pět dolarů jako zálohu na přihlášku na psí zápasy. Matka mu to zatrhla, a tak to musí zaplatit na splátky. Carlotta s tím souhlasila, ale trvala na tom, že musí přestat to rozepínání podprsenky a škubání s ramínkama.

„Ale já to dělám jen proto, že se mi líbíš," stěžoval si Dwayne.

„Mně se to ale pranic nelíbí," odpověděla Carlotta. „Jak by ti bylo, kdybych ti tak natahovala gumu tvého suspenzoru?"

Dwayne na ni zamrkal: „A ty bys to fakt udělala? Tak udělala?"

„Určitě ne," uraženě se otočila.

Věřte nevěřte, Dwayne už má tanečnici. Jde na ples se Soňou „Lednicou" Klummplatzovou, milou dívčinu, kterou znám z hodin šití. Soňa a Carlotta se rychle spřátelily, možná i proto, že obě v sobě skrývají hluboký jizvy ze zlomyslnejch pomluv na stěnách hajzlů. Ale aspoň Soňa není z těch, který by si to jen tak nechaly líbit. Vykonává po těchto zařízeních pravidelný obchůzky a pod každou hanlivou poznámku na adresu svý tělesný váhy připisuje rudou fixkou: „Polibte si!"

„Soňo," vyzvídala Carlotta v šití, „je pravda, že ty a Dwayne Crampton jste nová dvojka?"

„Tak nějak," odpověděla, když si z pusy odložila pár špendlíků. „Slíbila jsem, že s ním půjdu na ples."

„A kdy tě pozval?"

„Nepozval, Carlotto. Jeho máma mi včera večer zatelefonovala. Předpokládám, že ten moula je na to příliš stydlivej."

„Chlapci jsou někdy trochu zdrženliví. Líbí se ti?"

„Myslím, že je to korunovanej vůl. Ale je mou vstupenkou na ten ples."

„Dej si na něho pozor," svěřila se Carlotta. „Možná bude trochu vlezlý."

„V to doufám," zašeptala Soňa. „Nevím jak ty, Carlotto, ale já jsem ochotna vzdát se svých dívčích rezerv. Velkým stylem."

„A je ti jedno, se kterým klukem to bude?" zeptal sem se v šoku.

„No, samozřejmě bych byla raději, kdyby to byl někdo jako Trent Preston. Ale ten mě v poslední době jaksi příliš neuhání."

„Doprčic, Soňo," řekla Carlotta, „kdybych ses byla zmínila třeba ještě včera, mohla jsem ti to zařídit!"

Oběd byl Carlottu dalším utrpením, neboť Sheeni byla opět v zajetí mýho mrňavýho soka. Carlotta seděla, trochu zaraženě, se Soňou u zdejších blizen. Přežvykovali sme svý sendviče a studovaly Trenta, kterej esteticky znepokojen vobědval s Janice Grifflochovou o dva stoly od nás.

„On se neusmívá," poznamenala Soňa.

„Ale pokouší se o to," odpověděla Carlotta. „Dívá se na ni se zájmem."

„Nejspíš počítá její jebáky, Carlotto."

„Hele, Soňo, teď se trochu pousmál."

„To protože došel ke konečný sumě 512. A to ještě zapomněl na tu zarudlou bombu, co má na nose."

„Sakra. Už se zase přestal usmívat."

„Možná, že ho štípla pod stolem. Panebože, Carlotto, schovej mě! Dwayne se blíží."

Soňa odhodila svůj sendvič a bezvýsledně se pokoušela být strašně nenápadná.

„Nejde sem, Soňo. Hele, vždyť se otočil a jde pryč."

Dwayne si to rozmyslel a zahl k automatům na bonbony.

„Zbabělec," urazila se Soňa. „Dám krk na to, že mě ten debil bude ignorovat až do plesu. A když si vezmu, že sem mohla jít s Trentem ..."

„Promiň, Soňo," omlouvala se Carlotta. „Nenapadlo mě to."

„Možná sem trochu tlustá," připustila Soňa, „ale aspoň mám kůži v pořádku."

„Máš nádhernou pleť," ujistil sem ji. „Úplně jak broskve se smetanou."

„Přestaň, Carlotto," zahihňala se polichocená Soňa. „Začínám mít z tebe hlad."

Po obědě se Carlotta slila z účetnictví, našla si kousek od školy telefonní budku a zatelefonovala slečně Penelopě Plinyový, sekretářce tatova (a mýho) bývalýho zaměstnavatele.

Sluchátko zvedla slečna Plinyová a svým škrobeným a typicky obchodním tónem se ohlásila: „Tady Progresivní překližka. Čím mohu posloužit?"

„Ahoj, Penelope," řek sem změněným hlasem. „Tady je George."

„Jaký George?“

„George Twisp. Kdysi jsme spolu pracovali.“

„No, tak jeden z nás určitě pracoval, Georgi. Už našli vašeho syna?“

„Ne, Nick je pořád nezvěstný. Máme o něho velké starosti.“

„Četla jsem vaše prohlášení v novinách a příliš ustaraně to neznělo.“

„Překroutili všechno, co jsem řekl, Penelope. Víte, co dokáže tisk.“

„Vím, Georgi. Všechny nás to tady zarmoutilo, když jsme se doslechli o Nicholasových problémech. Pan Rogavere je z toho celý pryč. Zná jednu letušku, která teď kvůli tomu neustále lítá do Indie.“

„Řekněte prosím Rogerovi, ať v tomto směru nevyvíjí žádnou zvláštní aktivitu. Jsem si jist, že Nick se za pár dnů objeví.“

„Určitě ho budu informovat o vašem nezájmu, Georgi. Pochybuji, že by ho váš postoj mohl překvapit. Stejně jako pochybuji, že by mohl změnit jeho záměry.“

„A jak se Rogerovi daří?“

„Řekla bych, že velice dobře. Až na to, že je svobodný a osamělý muž. V současnosti věnuje většinu svého volného času experimentování s portugalskou lidovou kuchyní.“

„A jak se máte vy, Penelope?“

„Docela dobře, Georgi. Proč se ptáte?“

„Penelope, nevím, jestli jste si toho tenkrát všimla, ale zanechala jste ve mně nesmírně hluboký zážitek.“

„Mohu vás, Georgi, ujistit, že jsem to naprosto neměla v plánu.“

„Možná že ne, Penelope, ale zmocnila jste se mého srdce.“

„Tak vám ho tímto zase vracím, Georgi. Pro city plagiátora není v mém životě prostor.“

„Penelope, pokuste se mě pochopit. Musel jsem předčasně ukončit svou služební cestu do Oregonu. Zjistil jsem, že v mé nepřítomnosti podávali jistí lidé mému synovi halucinogeny. K tomu neomluvitelnému činu mě dovedlo čiré zoufalství. Cožpak neexistuje způsob, jak bych mohl opět získat vaši úctu?“

„Naopak, Georgi. Ta příhoda, o níž se zmiňujete, nezpůsobila snížení mého obdivu k vám. Pouze potvrdila správnost mého původního dojmu a názoru na váš charakter. Nezlobte se, Georgi, ale náš rozhovor je ryze osobní povahy a pan Preston trvá na tom, aby tato linka sloužila ryze služebním hovorům. Musím už končit.“

„Penelope, mohl bych vám zavolat domů?“

„Za jakým účelem?“

„Penelope, Nick potřebuje matku. Jsem přesvědčen, že vy jste ta správná žena!“

„Obávám se, že se hluboce mýlíte, Georgi. Pokud ten chlapec potřebuje nějakého rodiče, tak je to otec, koho by si přál. Sbohem!“

„Ale, Penelope, počkejte ...“

Klap.

Doprdele. Další plán krachl. Slečna Plinyová by se mýho fotra nedotkla ani třímetrovou holí a to je přitom v tý statisticky zoufalý věkový skupině. Ne, pokud mám tatovi dohodit někoho mladšího a rajcovnějšího, musí to být někdo, kdo ho vůbec nezná. A kolik tak může přijít expresní inzerátová kampaň?

V kreslení dnes Trent vytvořil trudnomyslnej pohled na běsnící zimní bouři nad pobřežím Santa Cruz. V popředí se rozbouřeným mořem vznáší mrtvý surfař.

„Nejsi to náhodou ty? Zeptala se znepokojeně Carlotta.

„To je moje chamtivé a samolibé já,“ odpověděl malíř temným hlasem.

„Ach tak, Trente. Jak se to vyvíjí s Janice?“

„Dobře, Carlotto,“ zamumlal. „Začínám se seznamovat s její bolestí.“

„Skvělé,“ odpověděla Carlotta. „Srdce burácí, když duše krvácí.“

„Život je nekonečná bída,“ prohlásil.

„A pak přijde smrt,“ podotkla Carlotta.

„Od ničeho k nicotnosti,“ řekl.

„A zapomnění je pak konečné,“ doplnila ho Carlotta.

„Každý vdech má pachuť smrti,“ pokračoval.

V tomto bodě Carlotta usoudila, že zkrátka nemá smysl soutěžit v nihilismu s někým, kdo má jít na ples s Janice Grifflochovou.

Po vyučování sem spěchal do knihovny, kde sem zastihl Apurvu na jejím obvyklým místě, nyní pod bedlivým dohledem paní Joshiový. Apurva se se mnou srdečně přivítala, představila Carlottu svý matce a pořádala ji, jestli bychom na chvíli nemohly v klidu o samotě poklábosit.

„Ale musíš mi slíbit, že nebudete probírat toho chlapce?“ řekla přísně paní Joshiová.

„Slibuji, mami,“ odpověděla Apurva.

Jen co matka zdráhavě odkráčela ke stolu na druhý straně místnosti, Apurva se dychtivě naklonila ke Carlottě a vyhrkla: „Tak co, jak se daří mému milovanému Trentovi?“

„Apurvo, ale já jsem měla pocit, že jsi matce slíbila, že nebudeš mluvit o Trentovi.“

„Svůj slib dodržím, Carlotto. Matka toho chlapce nespecifikovala. A já nemluvím o spoustě jiných chlapců.“

„To je pravda, Apurvo. Tvá jezuitská výchova se ti začíná pomalu hodit. Hovořila jsem s Trentem. Miluje tě.“

„A já ho! Víc než kdy jindy! Přinášíš od něho nějaké zprávy?“

„Chce se s tebou sejít.“

„Ale doufám, že ne kvůli poezii. Miluji poezii, ale mám pocit, že jsem si veršů už užila dost a dost.“

„Ne, Apurvo. Trent se rozhodl, že se chce s tebou milovat.“

„A kdy to bude?“ zeptala se netrpělivě.

„Jakmile budeš moci.“

„Přece mě nemůžou hlídat navěky. Uteču, hned jak to půjde.“

„Výborně, Apurvo. Ale dřív, než k tomu dojde, Trent chce od vás dvou odvrátit podezření tím, že pozval Janice Grifflochovou na vánoční ples.“

„Co že udělal?“ vykřikla.

Na druhé straně místnosti sebou paní Joshiová trhla překvapením. Carlotta na tuto skutečnost musela svou přítelkyni důrazně upozornit.

„Neděs se, Apurvo. Trent se pro tento nepříjemný krok rozhodl na základě mé rady.“

„Ale proč? Co je zač ta Janice? Jak vypadá?“

„Neplaš se, Apurvo. Je spolehlivě ošklivá. Mohu tě naprosto ujistit, že Trent k ní nic necítí.“

„A tak proč ji teda pozval na ples?“

„Protože nemohl pozvat tebe, jsi nedostupná.“

„A tak proč nezůstane doma?“

„To nemůže, Apurvo. Má společenské povinnosti. Je to ten nejhezčí a nejoblíbenější kluk v celé škole.“

„Američanům asi v životě nebudu rozumět. V Indii by byl takovýto čin neodpustitelným projevem nevěry.“

„Tak u nás se na tento krok hledí jako na nesobecký akt sebeobětování. Trent musí protrpět večer s Janice, protože své srdce dal tobě, Apurvo.“

„Ach můj bože, ten drahý chlapec,“ vzdychla Apurva. „Musím se naučit krotit svou žárlivost a být chápavější.“

„Ano, mnohé z našich sekvojí mají za sebou už staletí,“ řekla Carlotta, když si všimla, že paní Joshiová se přiblížila na doslech.

„Apurvo,“ řekla paní Joshiová. „musíme jít. Otec se už brzy vrátí z práce.“

„Ano mami. Děkuji ti Carlotto. Náš rozhovor byl pro mě velice cenný. Já tak zbožňuji lesy!“

„A ten les ti toho může tolik nabídnout," poznamenala Carlotta, „pokud jsi ovšem připravena přijmout jeho náruč."

„Jsem připravena," odpověděla Apurva s hlubokým přesvědčením v hlase. „Tím si můžeš být naprosto jista."

20:10 – Moc toho nenapíšu. Sem v zoufalý agónii. Dva kovový bodce mi bestiálně pronikly tělem. Cejtím se jako John Dillinger pět minut po skončení filmu. S každým úderem srdce mi v obou stran pulzuje ničivý stereo bolesti. Teď už chápu, proč si ženy nechávají propíchnout uši. Jakmile už jednou protrpí tuto hrůzu, mohou s klidnou myslí očekávat nepříjemnosti spojený s porodem.

Sme to ale barbarský plémě. Necháváme si tělo zmrzačit, abychom se mohly ozdobit zlatýma kroužkama. Taková Bernice Lynchová měla každej boltec propíchnutej šestkrát. Není divu, že byla duševně vyšinutá. To utrpení jí muselo poškodit mozek.

Po devadesát minut sem bez přestávky polykal acylpyriny. Ani trochu se mi neulevilo. Neměl bych zavolat záchranku? Zřejmě by se mělo co nejdřív podat morfium.

21:15 – Právě sem v lékárničce našel lahvičku podivnejch prášků. Na krabičce napsáno „analgetikum". Ve slovníku sem si našel, že to znamená „lék tlumící bolest." Datum expirace je červen 1974. Pro každej případ sem spolkl čtyři. Teď čekám na zázrak. Mám pocit, že do mých uší se zakousl párek zuřivých dog.

22:05 – Psi uvolnili svý čelisti. Místo toho se dostavil pocit nalíznutosti. V koupelně sem se rozplýval nad svýma novýma zlatem ozdobenýma lopuchama v zrcadle. Sheeni měla pravdu. Je to úžasná změna. Levej blatník hnisá a každou chvilku z něho skápne kapička krve. Nemohu se na tu nádheru vynadívat. Určitě by to byl hit na upířím plese.

Otupělost je všeprostupující. Oč by byl lidskej život lepší, kdyby náš nervovej systém měl vypínač. Natrefil sem na skvělej, fantastickej lék. V lahvičce zůstalo jen devatenáct vzácnejch pilulek. Přemejšlím, jestli by bylo možný sehnat rychle stejnej recept. Zajímalo by mě, kolik narkomanů se ročně rekrutuje z pokoutního propichování uší.

Středa, 16. prosince

4:52 – Psi sou zpátky, ještě vzteklejší než předtím. Narval sem do sebe další dvě tabletky. Na levým uchu mám hnusnej strup. Oba ušní lalůčky

získávají podivnej zeleno – oranžovej odstín. Lámu si hlavu tím, jestli ta bába, co to dělala, vůbec věděla, co činí? Možná sem si tak velkou operaci neměl nechat dělat ve frcu se zlevněnou bižuterií. Na místě nebyl přítomen ani jedinej vystudovanej doktor. Zdalipak vzadu neprováděli načerno i potraty? Co když mi vobě uši zčernají a vodpadnou? V tom případě by Hároš Carlottu na ples určitě nevzal. Osamělej, nemilovanej a bezuchej – to sou teda pěkný společenský vyhlídky!

7:28 – Celý vyučování sem se dnes protetelil v rauši silnejch narkotik. Hluboce uklidňující zkušenost. Boj o společenský uznání přerušen. Snaha o konformitu na uzdě, akademický soutěžení dočasně pozastaveno, sexuální stresy nulový, dokonce i ta jindy všerozleptávající nuda se rozpustila v teplý lázni bezstarostnosti.

Carlotta prožila skvělej den. Odjela do školy na moťasu laskavýho Bruna a nesmírně se jí to líbilo. Příjemný pozdvižení v třídnický hodině, když se rozdávaly výtisky posledního vydání školního časopisu. Lichotivej článek o naší osobě z pera milý a talentovaný Tiny Manionový. Podivně bílý místa v titulku i v textu, kde bylo nutno na poslední chvíli aplikovat kyselinu přímo na štoček, protože bylo zapotřebí vypustit slova i celé věty (tento postup mi omluvně vysvětlila samotná autorka při náhodném setkání na chodbě; ujistil sem jí, že mi ty vynechávky vůbec nevadí). Během celýho vyučování se po třídách bouřlivě diskutovalo o informacích z Tinina článku. Studentstvem to vřelo dohadama o Carlottině příbuzenstvu z matčiny strany. Samotná hrdinka těchto spekulací se rozhodla zůstat mimo. Ve fyzice ji pak Sheeni ujistila, že uši se jí hojí normálně. To sem si oddech. Při obědě mi Hároš položil několik dotěrnejch otázek na téma možný souvislosti mezi chybějícím strýčkovým balíkem a Carlottinou finanční extravagancí posledních dnů. O něco později se Carlotta poprvé sžila s předmětem účetnictví. Radostně se učila o procentuálním snížení a zvýšení režijních přirážek k ceně. Čas pro samostudium vyplnila tím, že běhala se Soňou a dopisovala na dívčí (i chlapecký) hajzly: „Ať žije nadváha!“ a „Obézní celýho světa spojte se!“ V kreslení podstrčila dvě tabletky Trentovi. Tentokrát maloval zmučený, nahý autoportrét, což mělo za následek značnej zájem ze strany spolužáků a preventivní přednášku od pana Thorna. V tělovědě sme se dívali na video o nebezpečí zneužívání drog. Měl sem pocit, že ten film je příliš lacinej a jednostranně pojatej. Domů sem jel zase s Brunem a pravděpodobně sem se s ním i líbal. Právě sem spolkl poslední tři prášky. Chce se mi spát. Myslím, že to dnes večer zapíchnu o něco dřív.

Čtvrtek, 17. prosince

Mám pocit, že sem přišel o jeden celej den svýho života. Jediný, co mi ze včerejška zbylo, je příšerná kocovina, podivný výpadky paměti a ještě podivnější zápisky v deníku. Zdá se, že alespoň moje ušní krize je za mnou. Nateklý boltce pomalu splaskávají a rozzuřený dogy uvolnily místo nervózním pinčům.

Carlotta měla dnes ve škole těžkej den. Pokud se Tina Manionová někdy vůbec naučí psát mohla by mít před sebou hvězdnou kariéru bulvární novinářky. Její článek byl plnej chyb, ještě zdůrazněnejch tou lascitivní cenzurou, a snad už ani nemohl bejt povrchnější. Tvrdil, že Carlotta je dcerou slavný filmový osobnosti, ale škádlivě pak neuvedl jméno. Když ji dychtiví spolužáci houfně pronásledovali, obtěžovali všetečnejma otázkama a zahrnovali nejrůznějšíma smyšlenkama, který chtěli potvrdit, Carlotta se jen vyčerpaně usmívala a popřela, že by o čemkoli věděla. Nicméně prohlásila, že tvrzení o tom, že její matka je držitelkou Oscara a že odmítla nabídku k sňatku od Jamese Deana, čímž mu zlomila srdce a dovedla ho ke tragickejm koncům, je nepodložená.

„Je to všechno omyl," byla standardní odpověď skromný Carlotty. „Myslím, že si mě s někým spletli. Ne, v žádným případě se nehodlám věnovat filmové kariéře. Ano, návrat Mussoliniho je teď v Hollywoodu hit. Proč si jinak myslíte, že bych takhle chodila oblečená?"

I Sheeni využila našeho přátelství k tomu, aby se pokusila o vlastní diskrétní sondu do Carlottina rodokmenu.

„Můj otec byl Rumun," odpověděla Carlotta. „Měl úžasné ruce. Původně se chtěl stát koncertním pianistou, ale pak zasáhla světová krize, a tak se místo toho stal masérem. Zemřel, když jsem byla ještě úplně malá."

„To je mi velice líto," řekla Sheeni. „A na co zemřel?"

„Akutní otrava linimentem. Tenkrát to byla běžná nemoc z povolání."

„Takže tys ho nikdy nepoznala?"

„Ne, ale ti, co ho znali, tvrdí, že jsem po něm zdědila jemnost hmatu. Nechtěla bys někdy masáž?"

„Možná, že ano," odpověděla vyhýbavě Sheeni. „Uvidíme."

Panebože, někteří za masáže vyhazujou velký prachy, a já je marně nabízím i zdarmo.

18:35 – Carlotta mi zdlábla vosamělou večeři a teď očekává příjezd Hároše s Heather. Pusa čerstvě natřená, paruka trochu přičísnutá, poprsí lokalizováno přesně tam, kam by je nejspíš byla umístila matka příroda.

Můj kamarád mě instruoval, abych se po pár slovech přivítání omluvil, zdejchl se a nevracel se dalších několik hodin. Knihovna má dnes naštěstí otevřeno hodně dlouho do noci. Jinak bych asi musel zmrznout v křoví před barákem a Hároš by zatím namáhavě stoupal k orgastickejm vrcholům.

19:20 – Večer v knihovně se nesnesitelně vleče. Můj zájem o literaturu, obávám se, jde do hajzlu. Asi bych měl přehodnotit svý profesionální ambice. Když ale pověsím psaní na hřebík, co budu místo toho dělat? Jistej půvab by mohlo mít stát se psychologem. Dostáváte neuvěřitelný prachy za to, že jen tak sedíte a posloucháte ty nejintimnější oplzlosti. Pracovní doba je snesitelná a můžete se tím nejvěcněji profesionálním tónem vyptávat krásných žen na to, co je nejvíc rajcuje. A prej taky získáváte nedocenitelnej nadhled na vlastní neurózou.

Heather dorazila z autobusový nádraží celá zrůžovělá chladným nočním vzduchem. Úplně sem zapomněl, jak je sportovně stavěná. Zajímalo by mě, jestli nosí vždycky tak upnutý svetry. Když si sundala kabát, ucejtil se, jak celou místností projel náhlej elektrickej výboj. Pochopil sem, že jeden z nás bude muset odejít. Bohužel to vyšlo na Carlottu.

22:05 – Hároš se právě rozloučil s Heather a neochotně odešel domů. Bude sebou muset hodit, aby se vyhl rodičovským výtkám. Vypadal znaveně, ale uspokojeně, čemuž celkem věřím, soudě podle stavu mý ložnice a její návštěvnice. Heather se právě koupe a dveře do koupelny sou rozglábený. Bude to pro nás pro všechny pěkně namáhavej víkend.

23:10 – Za pět minut spínač zhasne světla. Sem ve svým zabordeleným pokoji, zatímco Heather se polonahá válí na gauči v obýváku. Příjemně sme si před chvilkou popovídaly, hned jak se vynořila – růžovoučká, rozpařená a úplně nahá – z koupelny.

„Ahój," řekla Carlotta a náhle se jí zarosily brejle. „Nechceš ... nechceš župan?"

„To je dobrý," odpověděla Heather a sehnula se, aby rozkramařila svou tašku vedle gauče. „Máš tu příjemně teploučko." Vytáhla kartáč a začala si rozčesávat svý dlouhý mokrý prameny, který padaly v hnědejch kaskádách na její lesknoucí se prsa.

„Mám ráda v domě teplo," poznamenala Carlotta a kvapně si leštila brejle. „Dobrá koupel?"

„Špicovní, Carlotto. Bodla mi. Dneska budu spát jako mimino."

„Tak aspoň jedna z nás se vyspí," zamumlal sem.

„Cos to říkala, Carlotto?"

„Nic, Heather. Právě sem myslela na burzu. Jak to děláš, že máš tak perfektní figuru?“

„Hraju baskec,“ odpověděla. „Minulej víkend sem dala dvaatřicet bodů. Dokonale jsme ty kňučny smetly. Hraješ něco, Carlotto?“

„No, to zrovna ne. Nejsem nějak moc sportovně založená.“

„Smůla. Měla by nějakej sport zkusit, Carlotto. Hároš a já sme do sportu úplně zblázněný. Proto to chlupatý stvoření tak miluju. Vím, že mám na košandu trochu moc těžkej vršek, ale von z toho má pěknou srandu.“

To si dovedu představit, kdy.

„Takže ty seš Hárova sestřenice?“ pokračovala Heather. „Je to divný, ale moc se mu nepodobáš. Vůbec nevypadáš na Italku.“

„Jsem spíš na tu rumunskou stranu,“ vysvětlil sem. „Jsme o něco intelektuálnější a míň zarostlí.“

„Určitě jsi ráda, Carlotto. Hároš je ten nejchlupatější kluk, kterýho sem kdy viděla. Já jsem ke všemu ještě tak lechtivá, takže při tom musíme být opatrní.“

„Při čem?“ zeptal sem se.

„No, když se ke mně moc přiblíží, začnu se hystericky smát.“

„A jak to tedy děláte?“

„Vždycky to nějak vyjde. Kde je vůle, tak se způsob najde.“

Carlotta se usmála, ale s pravdivostí tohoto tvrzení se jaksi nemohla ztotožnit. Tak vůli, tu já mám často, a přesto neustále narážím a nejsem schopen najít ten správnej způsob. Tak třeba zrovna teď, kdy sem v zajetí extra silný vůle, ale musím zůstat ležet ve svý osamělý posteli a rozdejchat to.

Pro případ nečekaný noční návštěvy se Carlotta uchýlila do postele v paruce, s brejlema na nose, zmalovanýma vočima, v noční košili a podprsence. Spánek v podprsence, pokud na to ještě nejste zvyklý, je opravdu zvláštní zážitek. Snažím se neotvírat tuto Pandořinu skříňku. Kdybych si ty myšlenky připustil, pak by se mnoho aspektů mýho současnýho života mohlo jevit v opravdu zneklidňujícím světle.

Pátek, 18. prosince

Den velkýho plesu. Poslední školní den před vánočníma prázdninama. První den zbytku mýho života. A pokud mi dobře slouží paměť, tatovy

pětačtyřicátý narozeniny. Myslím, že bych to měl dneska nějak zmáknout, abych mu tento ponurej milník středního věku trochu osladil.

Moje návštěvnice se ve svým těle i nadále cejtí pohodlně. Zatímco Carlotta přežvykovala svůj toast a závistivě přihlížela, Heather si v binci obýváku vyklidila dostatečnej prostor, kde nahá předváděla temperamentní patnáctiminutovej aerobik – jí se zvedl puls mírně, kdežto mě na čtyřnásobek. Nejsilnějším zážitkem, jak sem zjistil, byly švihy nohou.

„Pojď, Carlotto," vyzvala ji Heather, aniž zpomalila tempo. „Zkus to taky."

„Promiň, nemohu," odpověděl sem, opět vděčnej za svou širokou sukni. „Nechci přijít pozdě do školy. Co máš dnes v plánu, Heather?"

„Hároš se dnes uleje ze školy," odpověděla v předklonu, špičky prstů až na nártu. „Přijde sem."

„Príma," zamumlala Carlotta závistivě.

„Hele, Carlotto. Dokonce zvládnu dotknout se svýma dlaněma podlahy."

Carlotta vzhlédla. Byl to opravdu nezapomenutelnej zážitek.

V aleji mi překřížil cestu Bruno a dožadoval se polibku od Carlotty.

„Promiň, Bruno. Právě jdu od lékaře."

„Co se děje, Carly? Seš v tom?"

„Doktor se obává, aby to nebyla lepra. Zítra mě začnou ozařovat."

Bruno znepokojeně ustoupil o dva kroky vzad.

„To je smůla, Carly. A kdo je ta šťabajzna, co s tebou teď bydlí?"

„Panebože, Bruno! Cožpak chudák holka nemůže mít vůbec žádný soukromí?"

„Je to kus. Kdo to je?"

„Když už to chceš vědět, tak je to moje provdaná sestra z Boise."

„A má s kým jít na ples?"

„Bruno, vždyť jsem ti už řekla, že je vdaná."

„Mně to neva. Já přece nehledám nic závaznýho."

„Zapomeň na to, Bruno," řekla Carlotta a spěchala do školy. „Zab Smraďocha a vrať se ke Candy. Pořád si myslím, že je to pro tebe to nejschůdnější řešení."

Bruno se pokoušel použít svůj mozek k myšlení. „Asi jo, Carly. Máš přece jen asi pravdu."

Návrat Mussoliniho se začíná ujímat. Dnes sem si na chodbě všiml dalších dvou Carlottiných dvojnic. To je ta hrůzná moc, jíž na vkus veřejnosti působí sdělovací prostředky.

Ve fyzice podala Sheeni Carlottě malou sametovou krabičku.

„Tady máš na ten ples," zašeptala. „Jsou to moje safírové náušnice. Musíš je chránit jako oko v hlavě."

„Díky, Sheeni," šeptem sem poděkoval a opatrně šoupl drahokamy do kabele. „A co budeš mít ty?"

„Půjčím si matčiny diamanty. V kolik jdeš k holiči?"

„K čemu?"

„No přece k holiči," zopakovala Sheeni poněkud hlasitěji. „Copak se nenecháš učesat?"

„Ne?" řekla Carlotta. „Ty myslíš, že bych měla?"

„Možná bychom se měli zeptat třídy," řekl pan Tratinni a otočil se od tabule. „No, co říkáš Carlotto. Budeme hlasovat?"

„Ne, pane," odpověděl sem a zrudl.

Nemám rád, když se učitelé snaží být sarkastičtí. Je to tak žalostně nemístný. A kromě toho přece ví, stejně jako všichni ostatní, že dnes sme výuku jen předstírali. Vzdělání jako takový dnes dostalo na frak. Studenti byli sice fyzicky přítomni, ale naše mysl už byla na prázdninách.

O přestávce na oběd se Soňa a Carlotta vytratili a zašly si do bufíku na něco pořádnýho. Zatímco moje společnice objednala dvojitej sýrovej burger s chilli, velkou porci hranolek a dietní limonádu, zavolal sem DeFalcovým z telefonní budky u parkoviště. Třikrát to zazvonilo a sluchátko zvedla paní DeFalcová. Jako obvykle sem změnil hlas.

„Vy mě asi eště neznáte, Irenko. Včéra sem v hospodě potkal jednoho vašeho kámoše. Menuje se George."

„George Twispa?"

„Tak nějak. Vypadá tak trochu jako ten ... jako Liberace."

„Tak to je on," potvrdila.

„Jó, tak s tím staroušem sem včéra mluvil. Právě přišel k velkejm prašulím. Ale fakt velkejm. Nalejval chlastem celou hospodu."

„To je opravdu divné. A zmínil se o tom, odkud ty peníze má?"

„Ne, řek jen, že našel balík. A chtěl ho rozfofrovat dřív, než na to příde jeho stará."

„To že řekl?"

Jó, něco takovýho. V každým případě mi ale řek vo těch páskách. A ty mě vopravdu zajímaj."

„Jaké pásky?"

„No ty videopásky, ne kterejch ste spolu s Geogrem. Řek, že měl schovanou kameru v tom domě, kde našel ty love. Já s takovejma páskama obchoduju, Irenko. Moh bych vám zajistit slušnej honorář. Tak co vy na to, pusinko?"

Odpověď žádná, jen zvuk nervózně zapálený cigarety.

„Irenko, ste tam eště?“

„Až uvidíte toho prolhanýho degena,“ řekla, až si zhluboka potáhla, „řekněte mu, že tohle má teda u mě.“ *Klik.*

Nezlob se táto, že je to zrovna na tvý narozeniny, ale měl sem nejvyšší čas rozjet plán číslo tři. Přece nemůžu pokazit vánoční svátky svýmu nejlepšímu příteli!

„S kým mluvila?“ zeptala se Soňa, když se Carlotta vrátila a vklouzla do boxu vedle ní.

„Ále, se svým burzovním makléřem,“ zalhal sem. „Soňo, ty jdeš taky dnes odpoledne k holiči?“

„Samozřejmě, Carlotto,“ odpověděla a žvejkala svou poslední hranolku. „Přece si snad nemyslíš, že bych mohla jít na ples s takovouhle hlavou?“

„No, když myslíš.“

„A proč se ptáš?“ zeptala se překvapeně. „Je s mýma vlasama něco v nepořádku?“

„Nic, Soňo. Jsou dokonalé. Řekla bych, že jít k holiči je naprostá ztráta času i peněz.“

„Panebože, Carlotto, co se to s tebou děje?“

Co se to se mnou děje? Těžkej případ předplesový trémy, to je to, co mě šisuje. Proč bych se vlastně měla takhle ponižovat, jen abych se mohla dívat, jak můj vodpornej sok tančí zaháknutej s ženou mých snů? Ale asi by mi bylo hůř, kdybych zůstal doma a všechno si to v tý svý kebuli jen představoval.

Sedmou hodinu se Redwoodská střední začala podobat přísně neelitní chlapecké škole. Většina studentek se tiše vypařila. Nechápu, jak je možný obsloužit tolik zákaznic. Zřejmě museli davy kadeřníků přivézt autobusy ze San Franciska, jinak to přece není možný. Protože Carlotta nechtěla zbytečně budit pozornost a narušovat ženskou solidaritu, rozhodla se zahnout taky.

Když sem odrazil domů, ležel Hároš nataženej na gauči.

„Ahoj, Carlotto,“ řekl zemdleně.

„Ahoj, Franku, kde máš Heather?“

„Ve městě u holiče.“

„Fakt?“ řek sem trochu šokovanej.

„Carlotto, to neuhádneš!“

„Co, Franku?“

„Dneska sme to dělali čtyřikrát!“

„Doufám, žes to nepřehnal, Franku. Nevypadáš na ten dnešní ples zrovna moc odpočatě.“

„Proč je ten sex tak špicovní, Carlotto?“

„Tak to sem zatím ještě nemohla zjistit. Má to asi co do činění s enzymy v mozku.“

Hároš se kvapně posadil. „To mi připomíná – co sem to zaslech vo tom, že nabízíš Heather masáž?“

„Asi to tak nějak bylo, Franku. Jen sem se snažil bejt společenskej. Zdálo se mi, že je trochu nervózní.“

„Tak to se ti opravdu jen zdálo. Ať tě ani nenapadne dotknout se jí svýma špinavýma prackama!“

„Franku, a neměl bys pro mě právě teď vybírat nějakou drahou kytičku na plesový šaty?“

„To bych asi měl,“ řekl a těžce se zvedl z gauče. „teda, čoveče, já se cejtím, jako bych právě doběhl Bostonskej maratón – s cihlou uvázanou na koulích.“

Vyšoup sem toho lenocha ke dveřím. „Tak sebou hoď, Franku. Carlotta se chce vykoupat dřív, než se tvoje otrokyně lásky vrátí.“

„Máš pěkný náušnice, Nicku,“ řekl a mrkl na mě. „Už ti to někdo řek? Děsně ti sluší!“

„Dík, Franku, můžeš mě políbit podvazkovej pás.“

„Proč ne?“ řekl zasněně. „Dnes sem už líbal úplně všechno.“

17:20 – Carlotta je hotová. Vykoupala se, oholila, vyškubala si obočí, našpricala dezodoranty, napudrovala se, navoněla se, zakšírovala do exotickýho spodního prádla, navlíkla si šaty a nejistě se postavila na vysoký podpatky. Syntetický lepidlo se postará o to, aby umělý poprsí z pěnovky zůstávalo na svým místě. Do exkluzivně hlubokýho výstřihu na záda a na ramena si aplikovala krém na zamaskování jebáků. Větvičky ozdobných lístků jakýhosi býlí, který měla v zásobě ta starostlivá Heather, měla umělecky vetknuty do svý paruky. Tváře jí zářily zdravou ruměnkou, rty ladily do stejnýho barevnýho odstínu, oči jí hrály módníma tónama, nehty nalakovaný a dech chemicky osvěžen.

Jak vypadá? Docela to ujde, pokud se lze spolehnout na svědectví kuchyňskýho zrcadla paní DeFalcový.

Víc už psát nemůžu. Musím jít podat Heather ručník.

18:20 – Heather je hotová, tak nějak. Dokončila třetí stupeň šminkování a teď se právě nachází ve fázi úzkostlivých oprav. Doufám, že toho brzy nechá. Další aplikace maskary už hrozí lavinovým nebezpečím. Za mý přeochotný asistence se nasoukala do oflitrovaný róby barvy dálničních

poplašných blikačů. Odvážně řešená konzolová konstrukce už nepotřebuje žádný ramínka. Není divu, že americkej průmysl nemůže soutěžit s japonským, když ti nejlepší z našich inženýrů se věnují textilnímu dizajnu.

Heather a Carlotta se navzájem šestnáctkrát ujistily o tom, že vypadají skvěle. Ustavičný opakování se pak možná stane i přesvědčením. Aspoň doufám. Panebože, před domem zastavilo auto. Tak dem na to. Držte mi palce!

Sobota, 19. prosince

0:45 – A sem doma. Příliš vytočenej, než abych mohl usnout. To byla ale noc!

Sheeni ve svý jemný, nefritově zelené róbě, v záři diamantů a s vyčesanýma, vlnitýma kaskádama na hlavě vypadala jako zjevení: dech vyrážející, absolutní černá díra orchidejema ozdobenýho krasoborectví. V její přítomnosti nemohl k žádnýmu lidskýmu oku proniknout ani paprsek světla z jejich slabounce zářících společnic, Heather a Carlotty. Klidně sme se mohly navlíct do vodloženejch hader místního dobročinnýho spolku pro houmlesáky.

Když nám Paul přidržoval dveře od auta, Sheeni – královsky usazená vedle vodpornýho Vijaye na předním sedadle – nás představila.

„To je ale překvapení, Heather! Carlotta se ani nezmínila, že tu taky budeš. Moc ti to sluší. Toto je můj bratr Paul."

„Je mi opravdu potěšením setkat se s tak okouzlujícíma mladýma dámama," řekl Paul s úsměvem směrem k Heather a s lišáckým mrknutím směrem ke mně.

„Jak se máte, vespolek?" řekla Heather zlehka, bez ohledu na svý těžký převaly ve výstřihu, když si atleticky naskočila do auta. Já sem jen stydlivě pokýval hlavou a opatrně se nasoukal vedle ní.

„Sem tady náhodou," prohlásila blahosklonně Heather. „Carlotta má dnes u mýho kluka přednost."

„Tenhle Hároš je ale číman," řekl Paul, když nastartovával mašinu.

„Celej náš manšaft je z něho vedle," pravila pyšně Heather.

A to sme už jeli pro náš společnej doprovod.

„Carlotto, netlačí tě boty?" zjišťovala starostlivě Sheeni. „Nějak divně kulháš?"

„Ne, vůbec," odpověděl sem, „Nejsem jen zvyklá na takhle nízký podpatky. Obvykle dávám přednost vyšším."

„Já si připadám jak na chůdách," řekla Sheeni. „Nevadí ti to, Vijayi, že ne?"

„Co by mi mělo vadit?" zeptal se drze.

„No to, že mám vysoké podpatky."

„Samozřejmě, že ne. Myslím, že je to vhodný piedestal pro tvou krásu."

V ten moment Carlotta zalitovala, že ji nenapadlo vzít s sebou tupej předmět.

„Ty, Vijay," řekla Heather a ledabyle se naklonila dopředu, „Taggarty mi kladla na srdce, abych ti vyřídila, že jí máš zavolat."

„S tou osobu si nemám co říct," odpověděl ten falešnej snob a nestoudně nahlížel do výstřihu mý společnice.

„No, v každým případě, pokud s ní budeš mluvit, řekni jí, že jsem ten vzkaz vyřídila," řekla Heather. „Jinak mě ta bachařka bude sužovat celej další půlrok."

„Heather, a jak se daří té ubohé Bernice Lynchové?" zeptala se Sheeni.

„Mnohem líp, Sheeni. Chodí teď k psychologovi. Začíná se dostávat ze svý ulity. Je pořád příšerná, ale to se dá říct o spoustě holek ve škole. Bernice teď oplývá neuvěřitelnou energií. Je zcela oddána svý věci."

„A jaké věci?" zjišťovala Carlotta.

„Přivést k zodpovědnosti Nicka Twispa," odpověděla Heather. „Neustále telefonuje FBI a dává jim podnětný návrhy."

„Ach tak," řek sem ztichlým hlasem, „to je moc fajn."

„Určitě ho brzy dostanou," zapojil se do toho Vijay. „Zločinci vždycky na něčem klopýtnou."

Asi sem měl naplnit svou kabelku kuličkovejma ložiskama. Carlotta ji mohla použít jako obušek.

Hároš nás očekával na betonový verandě jejich impozantního sídla. Vmáčkl se dozadu, se všema se pozdravil a podal mašlí ovázanou krabičku každý ze svých tanečnic. Když Heather otevřela to svoji, našla v ní nádhernou orchidej. V mý byla zmrzačená gladiola, jejíž stonek někdo ufikl tupou mačetou a probodl ho zavíracím špendlíkem.

„Ach, Hároši! Ta kytka je tak překrásná!" zvolala Heather.

„Ach, Hároši! Ta kytka je tak přirozená!" ozvěnou opakovala Carlotta.

Hároš si trochu užil, když pomáhal Heather s připevněním orchideje na její už tak dost namáhanej nosník. Výsledek byl poněkud obscenní. Přemejšlel sem, jestli ve svejch propočtech inženýři s podobnou zátěží počítali. Carlotta si bez cizí pomoci připnula svůj růžovej květinovej

exemplář k modrým šatům a zkoumala výslednej efekt v zrcátku od pudřenky. Přesně jak sem očekával: vypadal sem jako delegát botanickýho kongresu.

„Dobrý zprávy, Carlotto," zašeptal Hároš. „Máma zrušila svý dnešní rande."

„Tušila jsem, že k tomu dojde," odpověděl sem.

Paul nás vyhodil v chodníku před školou a slíbil, že se pro nás staví přesně o půlnoci. Carlotta se zavěsila do svýho společníka a opatrně našlapovala, takže se jí povedlo překonat rozlehlý čtyřúhelníkový prostranství před školou bez většího zranění. Sheeni se na svejch jehlách pohybovala jen o něco nejistěji než normálně, ale i tak, k udržení stability považovala za nutný chytit se Vijayovy slizký ruky.

Tři holky z vyšších ročníků, tak škaredý, že zřejmě neměly na kavalíry nárok, seděly za stolkem před chlapeckýma šatnama a vybíraly lístky. Slečna Pomdrecková, nahastrošená do šedejch, pravděpodobně erárních šatů, postávala kolem, aby zachytila mladistvý neplatiče, členy gangů, zlotřilce a jiný provinilce proti vkusu či normám slušnýho chování.

„Slečinko," řekla přísně Heather, „ty šaty s prosím popotáhněte."

Heather se roztržitě upravila. „Jsou popotažený, víc to nejde," odpověděla.

Slečna Pomdrecková se zamračila, ale nechala nás jít. „Sluší ti to, Carlotto," řekla. „Jak se dnes cítíš?"

„Jde to," odpověděl sem.

„To máš mečík?" pokračovala ve výslechu.

„Ne," špitla Carlotta při odchodu, „jde o velice vzácný druh orchideje."

Ta změna! Místo unavený, zářivkama osvětlený scény nesčetnejch mučících zařízení, tělocvična dnes zářila jako kouzelná pohádková země, romanticky zbarvenejma světlama, třpytivým bílým pískem, planoucíma imitacema pochodní, umělou mořskou hvězdicí a rozsochatýma lepenkovýma palmama. Obrovskej, na počítači psanej nápis hlásal: „Vánoce na ostrovech".

„Není to nádhera?" zvolala Sheeni, když jí pihovatá holčička v sukni z trávy zavěsila na krk havajskej květinovej věnec z krepovýho papíru. Vzápětí sme byli takhle dekorováni všichni a Hároš, políben můzou pubertálního humoru, si neodpustil poznámku na téma „jak přijít o věnec".

„No, tak jako Havaj to sice vypadá," poznamenal Vijay a nakrabatil svůj malej nos, „ale smrdí to tu stejně jak šatna o vánocích."

„Já nic necítím," odpověděla Carlotta. „Ten smrad musí nejspíš vycházet z tebe."

Nesmiřitelní nepřátelé si vyměnili pohled ostrej jako dýka.

Poté sme se pozdravili se všema svýma známýma, našli sme stůl, dohodli se, kdo kde bude sedět, usadili se a ženy se okamžitě omluvily, že se musí jít upravit. Není pochyb o tom, že ta místnost vskutku smrděla jako šatna. A taky to byla šatna. Nejednou sem se v jejích zatuchlejch zdech sprchoval nahej jak nemluvně.

„Hele," řekla Heather, když sme se prodírali zástupy výstřihů, „voni přikryli pisoáry. Není to roztomilý?"

Pravda. Někdo přelepil řadu sanitárních porcelánových mušlí cudným papírem."

„Proč to jen udělali?" zeptala se Carlotta.

„Kvůli historické autentičnosti," odpověděla Sheeni. „Na koloniální Havaji přece pisoáry neměli."

I přes nelidskou tlačenici před miniaturníma zrcadlama se nám nakonec podařilo prodrat se až k nim, upravit si zmalovaný tváře a s občerstveným vzhledem se vrátit ke našim netrpělivým společníkům.

Plesovej výbor se zřejmě zase nebyl schopen dohodnout na kapele (jako obvykle), a tak to skončilo u afroamerickýho diskžokeje z Oaklandu. „Tak co? Jedem?" zeptal se nás mohutným hlasem přes obrovský reprobedny spoza svýho blikajícího elektronickýho opevnění.

„Ano!" zaječelo to davem.

Tak to vidím černě, pomyslela si Carlotta.

Místnost se rozduněla uhlušujícím kraválem, umrtvujícíma ránama a nervy drásajícíma skřekama.

„Carlotto, to je rychlej vál," ječel na mě Háros přes ten ryk, „Chceš to zkusit?"

„Tak jo," řek sem odevzdaně.

Klopýtavě sem následoval svýho tanečníka na parket a chvíli mi trvalo, než sem se dostal do rytmu. Pak sem ale začal přece jen křečovitě kroužit tělem. Brzy sem zjistil, že pokud nehýbu nohama, sem schopnej celkem udržet rovnováhu. To není zas tak hrozný, pomyslel sem si, když sem kolem sebe začal rozhazovat rukama v rytmu svejch bušících bubínků. Určitě to není horší, než mariňáckej výcvikovej tábor. Nedaleko od nás se podobným způsobem, v bezpečný vzdálenosti od toho pazgřivce Vijaye, svíjela i Sheeni. Vždyť on tančí jako holka, pomyslela si Carlotta. A kde se naučil ty sugestivní pohyby? A hele: támhle tančí Trent s Janice. Panebože, ta má ale ránu! Neměla by tou hlavou takhle házet. Z jejího mejkapu by se mohl vodloupnout plát a ještě někoho zabít! Pane na nebesích, copak ten tanec v životě neskončí?

Konečně to trýznivý dunění přestalo a Hároš si šel celej šťastnej vyměnit současnej model za ten, po kterým touží. Carlotta se posadila ke stolu a pozorovala, jak Sheeni a Vijay, Hároš a Heather, Trent a Janice, Tina a její vysokoškolskej hřebec, Candy a Smraďoch a řada dalších dvojic brázdí poškrábanej javorovej parket. S potěšením sem zaznamenal. Že Sheeni nepřipustila, aby zpomalený taneční tempo vedlo k příliš těsným objetí. Jen sem doufal, že chvályhodnej vodstup pramení z nepřekonatelnýho vodporu vůči jejímu partnerovi a nikoli z touhy zachovat netknutou orchidej na svejch šatech.

„Ahoj, Carlotto," řekl hlas.

Vzhlídl sem do mohutnýho oblaku šifónový levandule.

„Soňo, vypadáš skvěle!"

„Carlotto, buď teď chvilku upřímná. Nemyslíš, že ta fialová rtěnka a oční stíny byla chyba?"

„Ale vůbec ne, Soňo. Tvoje originální koordinace odstínů působí úžasnou barevnou jednolitostí. Kde máš Dwayna?"

„Ále, nemůžu toho kreténa dostat od stolů s občerstvením. Co mám dělat, Carlotto?"

„Nech to na mě. Vím, jak v takovém případě postupovat."

Přešly sme parket, zahly doprava u sněhem pokrytýho papundeklovýho vulkánu a vstoupily do bufetu. Dwayne, narvanej v miminkovsky bleděmodrým kvádru, tam zaparkoval vedle obrovský mísy kukuřičných lupínků a fazolovýho krému.

„Tak tady tě máme, Dwayne," řek sem.

„Čau, Carlotto," odpověděl a fazolovej krém mu kapal po jeho několikačetný bradě. „Voč de?"

„Konec dlabky, Dwayne. Soňa chce tančit."

„Ale já sem furt eště hladovej."

„Budeš tancovat, Dwayne," řek sem přísně. „Nebo ti propadne záloha na ty psí zápasy."

„No tak jo," odpověděl kysele. „Ale nebuzeruj mě!"

Dwayne si na cestu ještě nacpal plnou pusu lupínků, dovolil Soni, aby ho vzala za ruku, a nechal se odvést na parket.

„Těpic, Carly," řeklo snědý, havajský slonbidlo s pivním dechem. Voháknutej byl jen květovanou hadrou omotanou kolem beder, byl od shora dolů natřenej křiklavýma válečnickýma barvama a v ruce držel dlouhej, vražedně vyhlížející oštěp.

„Bruno, to jsi ty?"

„Sem, puso. Copaks nepoznala mýho klofana?"

„Bruno, co tady děláš?“ zeptal sem se a zcela ignoroval jeho lascivní dotaz.

„Voni si myslej, že budu při korunovačním ceremoniálu hrál náčelníka domorodýho kmene,“ zašeptal. „Ale já mám jinej plán. Nadešel čas lidský voběti, Carly.“

„No to snad ne, Bruno!“ snažila se mu to rozmluvit Carlotta. „Dobře si to rozmysli. Přece nechceš strávit zbytek života ve vězení kvůli nerozvážnému zločinu z vášně!“

„Smraďoch mi ukrad ženu, Carlotto. Za to mi těžce zaplatí.“

„Násilí ještě nikdy nic nevyřešilo,“ zalhal sem.

Bruno se upřeně zadíval na mý šaty. „Tjů, Carly. Celý ty záda sou tvý? A žádná šprnda, co? A co ti drží ty dudy?“

„Promiň, Bruno?“ odpověděla Carlotta na ústupu. „Musím se vrátit ke svýmu tanečníkovi. Vypadá tak osaměle.“

Zase sem lhal. Na druhý straně sálu Hároš spokojeně ožužlával Heather její spodní ret. Tak dneska si dal už čtyřikrát a ještě nemá dost. A jak se asi musím cejtit já po tolika letech úzkostlivýho celibátu?“

Po cestě ke stolu se Carlotta stavila na slovíčko u diskžokeje.

„Neměl byste tam náhodou *My One And Only Love* od Franka Sinatry?“ zeptal sem se.

„Normálně by to byl zázrak,“ zareagoval překvapeně. „Ale pouštěl sem to minulej týden na padesátým výročí svatby. Takže se mrknu.“

„Velice bych to ocenila,“ odpověděl sem.

A večer se dál táhl jak sopel. Carlotta se křečovitě svíjela při rychlejch válech, Heather zase byla dychtivě žužlaná během těch pomalejších. Když sme se pak všichni opět sešli u stolu, zaslechl sem první skvělý akordy Frankovy nesmrtelný milostný balady.

„Panebože,“ zavyl Hároš, „kdo si jen poručil tuto šílenou vykopávku?“

„No, mně se náhodou líbí,“ odpověděl sem.

„Carlotto,“ řekla Sheeni. „Ty sis dnes večer ještě žádný pomalý tanec nezatančila. Nechtěla bys to zkusit s Vijayem?“

Krev mi tuhla v žilách. I Vijay měl náhle podobný problémy se svým krevním oběhem.

„Ale ... ne,“ začal sem koktat. „Vijay je tady s tebou. Určitě ti nechci ...“

Ale Sheeni trvala na svém. Když se zahleděla Vijayovi do očí a pustila svůj šarm na plný vobrátky, oba sme pochopili, že naše protesty sou jen ztrátou času. Trudnomyslně sem uchopil Vijayovu odpornou pazouru a odkráčel s ním na parket jako na popraviště. Stáli sme proti sobě tváří v tvář a s očima upřenýma každej na jinou stranu sme začali tančit, přičemž

sme se snažili maximálně zamezit fyzickýmu kontaktu. Otřásl sem se hnusem, když sem na svejch nahejch zádech ucejtil malou, upocenou dlaň.

„Teď povedu já," zasyčel na mě můj společník.

„Promiň," odpověděla Carlotta a upřímně se modlila, aby mohla opustit svý pozemský tělo.

S tím, jak Frank rozehrával svý multigenerační kouzlo, začaly na parket proudit rozněžnělý dvojice. Kolem nás se vznášely Heather a Hároš, Soňa a Dwayne, Candy a její k záhubě odsouzenej frajer. Pak se k mý hrůze objevila na parketu Sheeni v náručí Trenta Prestona. Na druhý straně zuřila Janice – tváří jí poškubávaly záchvaty vzteku.

Frank pěl, my sme se s Vijayem kolíbali a kolem nás kroužila Sheeni s Trentem jako párek zlatých labutí.

„Carlotto," naklonila se k nám Heather. „Nerada to říkám, ale těm dvěma to sluší, viď?"

Tu poznámku zaslechl i Vijay. Oba sme se zoufale podívali směrem k ženě našich srdcí. Pak si to Tret s Sheeni překvapivě zamířili přímo k nám.

„Mohli bychom si to prohodit?" zeptal se Trent.

„Samozřejmě," odpověděl nadšeně Vijay.

Odstoupili sme od sebe, já se instinktivně natáhl k Sheeni, ale zmocnili se mě Trentovy paže.

„Vypadáš dnes večer kouzelně, Carlotto," řekl roztomile, když sme odtančili od mý milovaný.

„Ty taky," odpověděl sem roztržitě. „Teda jako Janice vypadá kouzelně. Jak vám to spolu jde?"

Jsem naprosto uzdraven, Carlotto," odpověděl. „Všechno jsem pochopil."

„Definitivně sis uvědomil svůj estetickej ideál?"

„Přesně tak, Carlotto. Jsem na kráse závislý jako na droze. Zoufale toužím po Apurvě."

„Mohu to zařídit, Trente," odpověděla Carlotta do procítěně odzpívaných posledních slov Frankovy písně. „Ale musíš mi slíbit, že na další tanec vezmeš Soňu. Na tom trvám."

„S radostí, Carlotto," řekl Trent, když sundaval svou suchou, patricijskou ruku z mejch napudrovanej zad, aby mohl Franka odměnit potleskem. „A která to je?"

„Soňa je támhle to rozkošné levandulové stvoření."

Trent polkl, ale pak se usmál. „Cokoli si přeješ, Carlotto."

Zatímco Janice pukala vzteky, Trent tančil se Soňou. A pak s ní tančil ještě jednou. A ještě jednou.

„Carlotto, tvojí kamarádce se podařil nečekaně pěkný úlovek," poznamenala Sheeni poněkud uraženě.

„Soňa má velice přitažlivou osobnost," podotkl sem. „Chlapci nemohou odolat jejímu temperamentu."

„No," řekla Heather, „a že ho má teda až až!"

Náhlej výbuch krepový lávy z tyčící se sopky oznámil zlatej hřeb večera – zahájení korunovačního ceremoniálu. Diskžokej tam pustil imitovanej folklór, šest lepých děv v sukních z trávy a vrších od bikin zatančilo svou verzi tance hula–hula a podmračenej domorodej náčelník pochodoval kolem a předváděl zuřivý antikoloniální gesta svým oštěpem. Poté se Bob Bix, neustále usměvavej předseda maturitní třídy, pustil do představování jednotlivejch dvorních dam. Po ohlášení je vždy jejich společníci přivedla a usadili na čestný místo pod zlatě natřeným trůnem. Pak nadešel čas představit samotnou královnu, demokraticky zvolenou v tajným hlasování.

„Dámy a pánové," pokračoval Bob svým nejvymlouvavějším tónem sportovního komentátora, „a nyní se pokloňme naší nejvyšší panovnici, vládkyni ostrovů, dceři sopky, nejvyšší kněžce všech vánočních rituálů a oslav, nejkrásnější dámě Redwoodský střední školy, jejímu veličenstvu, královně vánočního plesu – Candace Jennifer Pringleové!"

Zvedla se ohlušující vlna potlesku, ještě znásobená jekotem folklóru v reprobednách a valící se lávou, a do sálu vstoupily tři děvčátka předškolního věku s květinama a za nima samotná královna plesu v doprovodu Smraďocha Limberta. Vystoupila na trůn, uslzeně se usmála a zamávala na svý milující poddaný. Tři domorodý děvčátka jí předaly kytice a čtvrtá jí ozdobila majestátní hlavu lesklou korunou. Mezitím, co kamery cvakaly a slečna Pomdrecková natáčela celou scénu na videorekordér, aby se i následující generace mohly tou velkolepou podívanou podívat, přistoupil ke královně místní náčelník a vlepil jí žehnající polibek na čelo. Ale nějak při tom klopýtl, oštěp mu vyklouzl z ruky a ostří se zabodlo do Smraďochova nártu. Náčelník vydal válečnej ryk, královna mu dala facku, náčelník žďuchl do královskýho doprovodu, kterej mu na oplátku zase odpověděl kopancem doprostřed bederní rouška. Oba se vrhli na oštěp, královna ztratila korunu i glanc, dvorní dámy začaly ječet a snažily se spasit útěkem pod židle. Havajanky prchaly, kdežto rozčilený gardedámy se zase vrhaly vpřed, folklór vyl na plný prdy, a za vodopádem z krepovýho papíru zklamanýmu Malcolmovi Deslumptnerovi nezbylo, než si zapnout zip. Jeho nejodvážnější autoerotický číslo bude muset ještě nějakej ten den počkat.

A pak už byla půlnoc a my seděli v Paulově autě. Hároš si vystoupil před jejich potemnělým sídlem, kde sme se ještě chvíli museli zdržet kvůli jeho vášnivýmu líbání s Heather. S Carlottou si jen letmo potřásl rukou, aby se neřeklo. Pak se jelo k našemu domu, kde se Carlotta se znavenou, ale šťastnou Heather rozloučily a vypotácely z auta.

„Ty, Carlotto," řekl Paul. Když sroloval okýnko, „zavolej svý sestře. Možná má pro tebe něco zajímavýho."

„Tak jo," odpověděl sem. „Díky Paule. A dobrou noc.

Sem příliš unavenej, než abych mohl dál psát. Zbožně si přeju, aby Paul odvezl Vijaye přímo domů a nedovolil žádný mladistvý vošahávačky. Někdy mám pocit, že by mi víc vyhovovalo, kdyby byl Sheenin bratr přece jen trošku míň svobodomyslnej a trošičku prudérnější.

Dnes sem, drahý deníku, přišel o svou nejoblíbenější píseň. Odteď zůstane navždy má milovaná dumka *My One And Only Love* spojená s hnusáckým objetím toho však víte koho. Jen doufám, že sem si tím nevodvařil celoživotní Frankovo dílo. Škoda, že sem si místo toho nepřát raději nějakou baladu od Rudyho Vallee. Za danejch okolností by bylo nejvhodnější něco jako Oslí serenáda.

To by mě teda zajímalo, co asi myslel ten Paul s mou švicou? A taky bych rád věděl, jak se dá z lidský kůže odlepit pěnová guma.

12:30 – Carlotta je už zase v knihovně. Po obědě se u nás doma zastavil Hároš a naléhavě vyžadoval soukromí. Ani mi to nevadilo, protože sem stejně chtěl zajít do knihovny a zjistit něco o ředidlech na syntetický lepidla. Žádná z běžnejch chemikálií nezabrala. Doufal sem, že potkám Apurvu, ale nebyla tam ni ona, ani její věznitelé. Ani sestra Joanie nezvedala telefon. Všichni lítají nejspíš po obchodech a shánějí vánoční dárky pro svý milovaný.

Co bych měl koupit Sheeni? Právě sem spočítal hotovost a vyděsilo mě, že klesla pod tisíc dolarů. Prachy se mi asi musejí valit z peněženky, když se zrovna nedívám. Opět na mě zpoza rohu vykukuje mrzká chudoba. Možná, že bych jí mohl udělat něco hezkého ze dřeva. Nebo pro ni čmajznout jednu z těch velikejch, drahejch knih z horní přihrádky v knihovně. Možná tu lesklou barevnou bichli o Paříži. Pěkně bych ji zabalil a razítko přelepil srdečným věnováním.

Musím končit. Carlotta spěchá na hajzl, protože to nevodstranitelný lepidlo začíná svědil jak čert.

17:15 – Dnes odpoledne se to všechno nějak divně zamotalo. Hároš utrpěl obrovskej šok a nachází se ve stavu hluboký krize. Heather se ho z ní snaží dostat všema prostředkama.

Carlotta se vracela z knihovny a první známkou probíhajícího konfliktu byl před barákem stojící velkej černej mercedes.

„Doprdele," ulevil sem si a zapadl do keře. Tam sem dostal druhou šokující ránu – nebyl sem tak totiž sám.

„Čau, Carly," zašeptal Bruno, namačkanej v trnitým stínu. „Vylez si na židli kotě."

„Bruno!" sekl sem. „Co tu děláš?"

„Pšššš," zašeptal a pohodil hlavou směrem k oknu nad naší hlavou. „Carlotto, tvůj strýc tam píchá nějakou babu."

„To myslíš jako Hároš?"

„Nee, pan DeFalco, tvůj strýc. Přece ten vošousta s frajerským bourákem. Viděl sem ho asi před půl hodinou, jak de dovnitř s Mertice Palmquistovou.

„Kde je Hároš s Heather?" zeptal sem se a nervózně se poškrábal na prsou. S problémem ředidla sem zatím nepohl.

„Ty dva sem neviděl," zaščuřil se Bruno. „Hele, Carlotto, nepotřebuješ s tím drbáním pomoct?

„Ne, děkuji," řek sem a rychle toho nechal. „A co tu vůbec děláš, Bruno? Jak ses dostal z vězení?"

„Rodiče za mě ještě včera složili kauci. Byla to nehoda, Carly. Nemůžu za to, že mi ten oštěp vyklouzl. Nic mi nepřišijou, pusinko."

V ten moment nás přerušila smršť vášnivýho sténání.

„Tjůda," zašeptal Bruno. „To sem teda nevěděl, že Mertice je takovej kalibr. To musím říct mýmu bráchovi. Kdysi po ní šílel."

Carlotta se chtěla znovu poškrábat, ale pak si to rozmyslela.

„Hele, Carly," zašeptal Bruno. „Nechtěla bys mi dát pusu?"

„Bruno, nebuď malej," zasyčel sem. „A vrať se domů."

„Ale ne, Carly, to si nějak pleteš. Jakmile člověk jednou není malej, pak přece z domova spíš *odchází*."

„Dobrá, pak tedy udělej to druhý."

„A to je co?" zeptal se Bruno.

„Zdechni."

Pětadvacet minut nato, když velkej mercedes konečně odjel, Carlotta kvapně vlítla dovnitř a pečlivě uzamkla dveře před nosem toho slídilskýho vazouna.

„Hároši?" volal sem. „Heather? Kde jste?"

Zaslechl sem, jak se v ložnici rozlítly dveře od skříně. „Už sou pryč?" zeptal se vyděšenej hlas.

„Hároši, jsi to ty?"

Byl to on. Můj chlupatej kámoš se pomalu vynořil ze skříně, oblečenej pouze ve slipech, a za ním následovala jeho dramaticky vobnažená přítelkyně. Předstíral sem, že to nevidím.

„Já se pobliju," prohlásil poloomráčenej Hároš. „Hodím tady šavli."

„Já zas na sebe hodím hadry," řekla Heather netypicky. „A už nikdy je nesvleču!"

Spěchal sem do kuchyně a vrátil se se sklenicí vody pro svýho kámoše. Párkrát se napil a pak sklenici odstrčil.

„Panebože, to bylo strašný," řekl Hároš a roztržitě se posadil na okraj postele, ale hned zase vyskočil. „Můj otec a Mertice Palmquistová, jeho dispečerka. Přímo tady v týhle ložnici, Carlotto. Přímo tady v týhle ložnici."

„Já vím," řek sem chlácholivým tónem. „Je to pro tebe rána, viď."

„Poď, Hárošku," řekla Heather a objala ho. „Půjdem si sednout do obýváku."

„Mně je špatně od žaludku," opakoval Hároš a nechal se dovést. „Budu určitě zvracet."

Cejtím se tak strašně bezmocně, můj milej deníku. Co by asi v takovým případě radit Freud? Jak lze vůbec aplikovat uklidňující prostředek na rozervanou duši?

22:38 – Hároš právě odešel domů. Myslím, že už je mu líp. Carlotta ho i s jeho přítelkyní pozvala na príma večeři ke Zlatýmu kaprovi. Objednal sem pro Hároše kýbl wontonský polívky. Zjistil sem, že je to velice účinná substituce za mateřskej prs, když člověk utrpí psychický trauma. Za společnýho úsilí se Heather a Carlottě podařilo Hároše přesvědčit, že by se měl na události dnešního dne dívat jako na první pozitivní krůček k emocionálnímu separování se do svejch rodičů.

„Je to normální a přirozená součást procesu dospívání," prohlásila Carlotta.

„Tak tobě připadá normální slyšet vlastního fotra, jak žádá Mertice Palmquistovou, aby si strčila do pusy tu macatou uzenku?"

„Ne, pusinko," řekla Heather. „Je normální oprostit se od svejch rodičů. Začít je vidět takový, jací jsou – jako opravdický lidi se všema jejich chybama. Mý rodiče dělali ještě horší prasárny. Fakt, věř mi."

„Jako třeba co?" zeptala se se zájmem Carlotta.

„Ani se mi o tom nechce mluvit," odpověděla chladně Heather.

„Myslím, že by moji rodiče měli přestat s těma milostnejma aférama," řekl Hároš s hlubokým přesvědčením. „Pokud se chtějí pelešit, měli by počkat, až vypadnu z baráku. Žádám toho snad moc?"

„Myslím, že ani ne," souhlasil sem.

„Ani já si to nemyslím," souhlasila Heather.

„Carlotto," obrátil se na mě Hároš, „mohla bys mi v tom pomoct?"

„A v čem jako?"

„No, aby se otec rozešel s Mertice."

„To tedy žádáš opravdu hodně," odpověděl sem. „Ale určitě se nad tím zamyslím."

„Skvělý!" rozveselil se Hároš.

„Panebože, to ale bylo utrpení," řekla Heather, když se zakusovala do palačinky.

„Utrpení? Co jako?" zeptal sem se.

„No, jak sme byli zavřený v tý skříni, Carlotto. Ty tvoje šály a šaty mě šíleně šimraly. Myslela sem, že vyskočím z kůže. A Hároš do mě pořád dloubal."

„Protožes furt dělala hluk," vysvětloval.

„A co bys chtěl? Myslela sem, že se zblázním. Jen doufám, že ta hyperlechtivost nezůstane navždy. Miláčku, budeš mě mít rád, i v případě, že by ses mě už v životě nemohl dotknout?"

Hárošovi vytuhla lžíce s polívkou na poloviční cestě mezi talířem a pusou. „Je to vůbec možný?"

„Nevím," řekla Heather, „Nechceš sebou trošku hodit, abysme to co nejdřív mohli u Carlotty vyzkoušet?"

„Hm, ale knihovna má dnes zavřeno," upozornil sem je.

„To přece nevadí, Carlotto," řekla velkodušně Heather. „Můžeš zůstat v obýváku a dívat se na televizi.

„Tak to v žádným případě," zaprotestoval Hároš. „Může jít do ložnice. My zůstaneme na gauči.

A taky že zůstali, bez ohledu na zvýšenou epidermální citlivost, emocionální neklid nebo rady sexuologů ohledně doporučovaný častosti či délce koitu. Trvalo to skoro dvě hodiny (ne že bych to sledoval), a to dokonce po karbohydrátama narvaný večeři. Je to normální?

23:45 – Podařilo se mi vodrejpat svý doplňky z pěnový gumy tupým šroubovákem, čímž sem si zároveň taky odstranil většinu svejch chlupů a značnou část kůže na prsou. Doufám, že Heather nevnímala mý hlasitý sténání. Strašně to bolí, ale aspoň to už tak příšerně nesvědí.

Neděle, 20. prosince

8:15 – Když sem se ráno probudil, na prsou sem našel hnusnej strup tvaru sanfranciskýho mostu Golden Gate Bridge. Nejdřív Carlotta chtěla zatelefonovat na pohotovost, ale pak se raději oblíkla a po špičkách se kradla k zadním dveřím. Z jednoznačně rytmickejch zvuků, který se linuly z obýváku, sem usoudil, že moje dočasná spolubydlící již opět baví ranní hosty. Panebože, pomyslela si Carlotta, když už byla za dveřma, vypadá to, jako by si chtěli udělat zásoby na zimu. Kolik můžou těch čísel ještě stihnout před druhou, kdy odjíždí autobus do Santa Cruz?

Střed města byl liduprázdnej. Carlotta si koupila nedělní noviny a zapadla do řeckýho pajzlu U mastný lžíce, kde si objednala jehněčí v třívaječným těstíčku a sýrovou omeletu. Pravda, bylo to trochu kaloricky náročný, ale potřeboval sem, se obrnit. V deset mám bejt v kostele.

9:10 – Už sem zase zpátky ve svý ložnici. Ti dva v obýváku si zřejmě dali pauzu. Asi museli nechat vychladnout svý přehřátý aparáty. Co bych si měl vzít na sebe do kostela? Černá je tak melancholická. Nebyly by lepší ty mý nový plesový šaty? Jak velkou část zad je vhodný vystavovat v neděli? Mohl bych si pod tu róbu navlíct halenku? Ženský sem v tom vyznají. Bodejť ne, když čtou módní časopisy. Ale co chudák kluk?

16:25 – To byl ale duševně povznášející den! Neděle najednou získá smysl, pokud se urvete a uděláte si čas ne devadesát minut rituálního křepčení.

Carlotta se nakonec přece jen rozhodla pro černou. Zkoušel sem si navlíct pod modrý plesový šaty bílou halenku, ale vypadal sem jako jeptiška, která si vyrazila na rundu po lasvegaských kasínech. Takže zvítězila černá, doplněná ametystovýma náušnicema paní DeFalcový, slušivým náhrdelníkem z dřevěnejch korálků, bílejma rukavičkama a malou, značně ohmatanou biblí.

Carlotta dorazila k velkolepýmu viktoriánskýmu sídlu Saundersových přesně v 9:30. Otevřít přišla Sheenina matka, uvítala se s Carlottou přátelským objetím a pozvala ji do obývacího pokoje, kde ji představila svýmu medvědímu manželovi s huňatým obočím, kterej právě dozdoboval velkou borovici staniólovejma třpytkama.

„Těší mně, Jak se daří?“ zaduněl, když tiskl Carlottinu vlhce studenou ruku a obočí mu přitom divoce poskakovalo.

„Skvěle, děkuji,“ obřadně se uklonila Carlotta. Snažil sem se nemyslet na naše poslední setkání, od něhož nás dělilo jen několik krátkejch týdnů.

„Sheeni!“ zaječela matka. „Je čas jít!“

Moje milovaná, božský zjevení v andělsky běloskvoucích šatech, neradostně zadupala po schodech. „Ahoj, Carlotto,“ řekla. „Máti, jdu jenom proto, žes pozvala Carlottu. Ze svých principů jsem neustoupila.“

„Budeme se modlit, abys brzy prozřela. Nechci, aby se obě mé děti, utápěly v hříchu.“

„Paul je velmi šťastný, máti,“ řekla Sheeni.

„Jeho dočasné štěstí mě nezajímá,“ odpověděla paní Saundersová. „Jde mi o jeho nesmrtelnou duši.“

„Carlotto,“ obrátila se ke mě Sheeni s povzdechem. „Mohla bys na slovíčko?“

„Jistě,“ odpověděl sem polekaně.

Srdce mi bušilo jako o závod, omluvil sem se Saundersovým a následoval svou milovanou do studovny. Sheeni zavřela dveře a obrátila se ke mně.

„Carlotto!“ vyjekla. „Co to máš proboha na sobě?“

Instinktivně sem si hmatem zkontroloval ňadra. Že by se mi zase uvolnila koza? Ne, všechno se zdálo na místě? „Co je, Sheeni?“ zeptal sem se. „V čem je problém?“

„Kdes vzala ten náhrdelník?“

„Ten mám už dlouho. Myslím, že mi ho dala matka. Měla ho na sobě v tom filmu Rocky II. Proč? Nehodí se k mi k náušnicím?“

„Carlotto, to je růženec! Přece na sobě nemůžeš mít katolický růženec, když jdeš do kostela mých rodičů!“

„Ach, bože,“ řek sem a rychle sundával ty pohoršivý korále, ale tak opatrně, abych si neshodil parochňu. „Promiň, Sheeni. Netušila jsem to.“

„Pojď nahoru,“ řekla má láska. „Půjčím ti ametystový náhrdelník.“

„Díky, Sheeni. Mám tady v kabelce tvé safírové náušnice.“

„Výborně, Carlotto. Mám je moc ráda, víš. Požádala jsem ježíška, aby mi k nim nadělil náhrdelník, ale otec tvrdí, že moje plesové šaty stály víc peněz, než jeho právnické vzdělání. Ten pitomec samozřejmě nepočítá s inflací.“

Na bohoslužbu sme se dostavili s elegantním desetiminutovým zpožděním. Saundersovi naštěstí mají vlastní, snobsky umístěnou lavici, takže sme se nemuseli tlačit u dveří s davem opozdilců.

Celkově to hodnotím jako uspokojivý představení teatrální zbožnosti. Novej kazatel sice nedosahoval tý vysoký úrovně, kterou nasadil předchozí důstojný pán Knuddlesdopper. Reverend Miles Blompiphel byl bledej, dobře živenej mladej muž s pískově žlutej a vlasama, učesanýma přímo

dozadu a s úsměvem, kterej si do mrtě vypůjčil od Alfreda E. Newmana. Z jeho vohozu vyzařoval podivně tlumenej jas, jako by si ho byl sbor objednal přímo z prvotřídního módního katalogu ze sedmdesátých let: široký klopy, drahá vázanka, velkej špičatej límec, elegantní kalhoty do zvonu – to všechno pečlivě vyvedený ve sladěnejch odstínech béžovýho polyesteru.

I když se blíží svátky míru a pokoje, kázání páně Glompiphela se hemžilo hříchy a zatracením. „Někteří z vás dnes přišli do tohoto domu pod falešnou záminkou," prohlásil zaníceně v jednom bodě. „Vaše chování je falešné, stejně jako váš oděv, ano, a dokonce i ve vašem srdci je faleš. Obracíte se svou falešnou tváří k Bohu a domníváte se, že vaše tajemství zůstane skryto. Ale věz, hříšníku, mýlíš se. Náš Pán vidí všechno!"

Carlotta provinile zrudla a nejistě se zavrtěla na tvrdý lavici. Pane Bože promiň, pomyslel sem si, já vím, že je to hřích, ale dělám to všechno jen a jen kvůli svý lásce k Sheeni. Asi mi to neuvěříš, ale já se opravdu snažím vést spořádanej život. Jen ty současný okolnosti mi v tom nějak brání.

Trochu se mi ulevilo, když sem si pak od srdce zazpíval pár zbožnejch písní. Jen mě mrzelo, že tak úplně doslova neznám jejich text. Mám pocit, že sem zahlíd, jak si Sheenina matka Carlottu několikrát překvapeně změřila.

Po kostele paní Saundersová pozvala Carlottu na nedělní oběd. Jako trest za svý hříchy sem odmítl nášup skvělý uzený šunky a dopřál si jen dva malý kousíčky lahodnýho ořechovýho dortu. A taky sem se s dvěma staršíma Saundersama zúčastnil bouřlivý teologický disputace, která se natáhla skoro na celou hodinu. Doufám, že to Pánbu zapsal.

Po obědě pozvala Sheeni Carlottu do svýho pokoje, aby jí předvedla sbírku šperků. Seděli sme na panenským loži mý milovaný a strávili hodinku zkoušením náušnic, broží, náhrdelníků, prstenů, náramků na zápěstí i na kotníky, přívěsků, spon, medailónků a dalších drahých ozdob. Později mě napadlo, že budu muset bejt příšerně úspěšnej spisovatel, pokud budu chtít dopřát Sheeni životní styl, na kterej je zvyklá. Jen doufám, že nebudu muset tak úplně obětovat umění, jen abych vyhověl tupým nárokům kýčechtivejch mas.

Nemusím se snad ani zmiňovat o tom, že když sem tam tak seděl v těsný blízkosti svý lásky a v intimním soukromí její ložnice, obdivoval drahý šutry, moje mysl se brzy stočila na mý vlastní skvosty. Celým svým srdcem sem se s ní o ně toužil podělit, ale obrovskou silou vůle sem tomuto impulsu odolal. Prvotřídní ukázka sebeodříkání, připomněla Carlotta Bohu

po cestě domů. Pevně doufám, že takto vzorný chování mi přece musí vynýst pár čárek k dobru.

Domů sem dorazil bohužel příliš pozdě a už sem se nemohl rozloučit s Heather. Na kuchyňským stole sem našel tento rukou psanej vzkaz:

Milá Carlotto,

velice ti děkuji za Tvou laskavou pohostinnost a za pomoc, kterou jsi mi poskytla při vypravování se na ples. Byla to tu fakt bomba. Jen mě mrzí, že už nám nezbyl čas na tu masáž. Snad to vyjde příště. Jsi zvána do Santa Cruz, kdykoli budeš mít chuť a čas. A vezmi s sebou taky svého chlupatého bratrance. Jsem moc nadšena tvým domečkem. Cítím, jak velice toužíš po pořádném domově. Buď na Hároška hodná, a jestli můžeš, snaž se mu pomoct při překonávání těžkého šoku, který nedávno utrpěl. Doufám, že si brzy najdeš stejně skvělého chlapce, jako mám já. Co takhle Trent? Je tak roztomilý! Ozvi se ...

Objímá tě
Tvoje Heather

P.S. Hledal Tě tady nějaký Bruno. Tys mu řekla, že jsem Tvoje vdaná sestra?

Doprčic, tak sem se těšil, že strávím s Heather pár chvilek o samotě jako Nick Twisp, ale pak sem si netrouf změnit hadry (nebo identitu?). Co kdyby kolem šmejdilo to zvědavý lamželezo?

21:45 – Joanie pořád ještě nezvedá telefon. Možná, že zjistila, že očekává paterčata a stáhla se do katatonickýho stavu. Právě sem se v televizi díval na klipáče z nejslavnějších muzikálů. Záběry zřejmě velmi pečlivě profachčili, protože Fred Astaire vůbec nevypadal malej. Nejistota panuje nadále i kolem Binga Crosbyho. Asi nikdy nebudu s určitostí vědět, jestli ten chlap vůbec umí zpívat.

Pondělí, 21. prosince

Dva skvostný týdny bez školy! Může existovat nějakej větší zázrak? No, asi bych si na pár věcí dokázal vzpomenout. Ale i tak je život jedna báseň, u když sem první dvě hodiny vánočních prázdnin musel odepsat na konto

velkýho úklidu a praní ložního prádla (prostěradla byly nasáklý různě páchnoucíma mapama tělesnejch výměšků a žádná z nich není moje).

Hádejte, čí hnusnej ksicht se dostal na první stranu ranních novin? Nebyl to nikdo jinej než Dwayne Crampton. Byl vyfocenej, jak drží kytku sedmikrásek a přihlouple přihlíží svatbě svý matky s naším starým radikálním sousedem, panem Fergusonem, která se včera konala v místní věznici. Jako svědci tam byli dva vězeňští hlídači a místní alkoholik. Po tatovi nebylo na fotce ani vidu. Toho stávkokaze nejspíš ani nepozvali. V článku psali, že po obřadu se ženich uvolil přerušit protestní hladovku za vítězství dělnický třídy a vypil skleničku šampaňskýho. Líbánky se zatím odkládají a šťastní novomanželé budou dočasně žít odděleně.

14:15 – Konečně mám dárek pro Sheeni. Carlotta ve výprodeji u pana Flamperta objevila pěknou a draze vypadající taiwanskou soupravu plnícího pera s propiskou za pouhejch šest dolarů devětadevadesát centů. Pozlacený pravým dvanáctikarátovým zlatem! Ozdobnej balící papír přišel jen na padesát centíků. Doufám, že se jí bude líbit. Nadaná spisovatelka jejího talentu by měla mít takhle okázalý pracovní náčiní vždy po ruce, aby si mohla neustále zaznamenávat svý hlubokomyslný názory.

U pultu s kosmetikou Carlotta potkala Soňu. Má přítelkyně bublala temperamentem a utrácela horentní sumy z různý šmejdy světle fialovejch odstínů.

„Ach, Carlotto," blekotala, „jsem zamilovaná!"

„To na tebe udělal Dwayne tak hlubokej dojem?" zeptal sem se překvapeně.

„Dwayne nee! Musela sem bejt plně šílená, když sem s tím debilem vůbec šla na ples. Po cestě domů pustil takovýho vaječňáka, že sem musela vystoupit a jít pěšky celejch šest bloků – a to ještě v těch vysokejch lodičkách. Myslela sem, že zdechnu!"

„No, já jsem mu říkala, ať si dá pozor na ten fazolovej krém. A kdo je teda ten šťastlivec, Soňo?"

Naklonila se ke mně a ztišila hlas do spikleneckýho šepotu.

„Dozvěděla sem se včera večer z dobře informovaných zdrojů, že Trent dal kopačky Janice Grifflochový!"

„Opravdu?" zvolal sem.

„Jo," potvrdila Soňa. „Za ty její uhry, mastný vlasy, smrad z huby a vůbec. A víš co to znamená, ne?"

„Nevím. Co to znamená, Soňo?"

„Carlotto. Trent se mnou třikrát tančil. Byl velmi pozornej a dvornej."

„No a?" zeptal sem se nechápavě.

„No přece to, že se mu líbím!“

„Seš si tak jistá?“ zeptal sem se s pochybností v hlase. „Už tě pozval na rande?“

„No, tak to eště ne. Ti idioti, co mám za rodiče, se snaží sabotovat můj společenskej život tím, že naše číslo není uvedený v seznamu. Právě sem dnes ráno volala na spoje, aby ho urychleně zapsali. Strčí ho do počítače, jak nejrychleji to půjde. Carlotto, co když už Trent volal na informace? Nemyslíš, že bych mu měla to číslo anonymně poslat?“

„Nápad je to skvělý, Soňo. Ale neměla bys raději pár dnů počkat? Víš, co jestli je Trent zamilovaný do někoho jiného?“

Fialově zmalovaným obličejem přelítl stín nespokojenosti. „Má mě rád, Carlotto, vím to.“

„No, když myslíš.“

„Víš, v čem je tvůj problém, Carlotto? Seš žárlivostí bez sebe. Seš nasraná, že Hároš si na ples přived jinou kost tys tančila s Trentem jen jednou.“ Soňa se začínala dostávat do varu.

„Tak to není, Soňo.“

„Seš žárlivá, Carlotto. Teď to teprve chápu. Chceš Trenta pro sebe.“

„Ne, nechci!“

Vyděšení zákazníci se začali koukat naším směrem.

„A taky ho mít nebudeš, Carlotto!“ řvala na mě Soňa a její fialový odstíny se zlostně posouvaly spektrem směrem k červeným.

„Ale já ho fakt nechci!“ trval sem na svým.

„No, uvidíme, které z nás zavolá jako první. A počkej, jestli ti ještě v životě pomůžu v šití, ty Mussoliniho santusačko!“

Soňa popadla svůj nákup a uháněla pryč.

Všimni si, pane Bože, jak to dopadá, když se snažím vést vzornej život! Udělám pro kamarádku dobrej skutek a sem pak za to u Flamperta pranýřován.

16:40 – Číslo Mertice Palmquistový sem pohodlně našel v ukiažským telefonním seznamu. Zřejmě ho tam má uvedeno kvůli propagaci svýho společenskýho života. Když zvedla sluchátko, napodobil sem cizácky afektovanej hlas postarší italský dámy.

„Mertice Palmquistová,“ zasípal sem hlasem jakoby z jinýho světa. „Mertice Palmquistová.“

„U telefonu,“ řekla překvapeně. „Kdo volá?“

„Mertice Palmquistová, já chtít mít klid.“

„Kdo volá?“

„Mertice Palmquistová,“ zachichotal sem se, „ty nechat mýho syna na pokoji.“

„Nevím, o čem to mluvíte, paní. Jste snad blázen?“

„Já vás slyšet. Já vás vidět ve svý postel, s mojím syn.“

„Dobrá, kdo volá?“ Mertice Palmquistová začala ztrácet trpělivost.

„Mertice Palmquistová, já matka ot dominik.“

„Co je to za vtip? Seš to ty, Shirley? Asi sem se ti nikdy neměla o Dominikovi svěřovat.“

„Já pšišla z chladný hropka, Mertice Palmquistová. Já musela vrátit kvůli vašim hřích. Proti manželská svátost.“

„Jaký můj hřích?“

„V mé postel. Minulá sobota odpoledne.“

„Ach bože, a jak o tom víte?“ vykřikla. „Kdo jste?“

„Já tě vidět, Mertice Palmquistová. Já vidět všechno.“

„Všechno?“ vydechla.

„Smrtelný hřích, Mertice Palmquistová. V mojí vlastní postel! Pod dekou, kterou já šít vlastníma rukama.“

„Ale, ale Dominikova matka je přece mrtvá!“

„Ty pošpinit můj dům. Můj malá dům s Poslední večeře. A s fazole, který můj drahá Dominik tak miluje.“

„Paní DeFalcová!“ vykřikla Mertice.

„Já vás varovat lomozem a vy neposlouchat!“

„Ano, ano, já jsem něco zaslechla, ale Dom říkal, že to jsou jen veverky na půdě.“

„Já nebýt žádná veverka. Já rozzlobená matka, já přijít z hrobu!“

„Pane Bože! Co jsem to provedla?“

„Ty nechat mýho syna na pokoji, Mertice Palmquistová. On ženat. Ty už nikdy nepřijít do mýho dům.“

„Jistě, paní DeFalcová, už nikdy nepřijdu.“

„Ty slíbit?“

„Ano, odpousťte mi to, prosím. Netušila jsem ...“

„Tak dobrá.“

„Velice vám děkuji.“

„Ty ani nemuset.“

„Promiňte, paní DeFalcová. Je to možná trochu nemístné, ale neudělala byste mi malou laskavost?“

„Jaká laskavost?“ zeptal sem se překvapeně.

„Právě mi zemřel můj milovaný papoušek Frkot. Byla byste tak laskava a vyřidla mu, že ho miluji. A taky mu posílám pusinku.“

„To já moci vyřídit.“

„Děkuji Vám. Chtěla bych vám říct, že jsem šla s vaším synem jenom proto, že jsem byla tak zničená ze smrti svého milovaného ptáka. Nejsem zas tak špatná.“

„Já odpustit vám. Ty už to nikdy nedělat. A neříkat Dominikovi. Já nechtít, aby on starosti o svou mamá.“

„Neřeknu mu to.“

„Nashledanou.“

„Sbohem pani DeFalcová. Jmenuje se Frkot. Je zelený a má žlutou hlavičku.“

„Žádná probléma. Já mít odjem, že on letět kolem. Čao!“

„Sbohem paní DeFalcová. A děkuji za to, že jste mi zavolala. Mějte se hezky.“

Hned jak sem zavěsil, vytočil sem telefonní číslo rezidence DeFalcových. Ohlásil se Háro a jeho hlas zněl typicky sklesle.

„Ahoj, Nicku,“ řekl, „co se děje?“

„Franku, právě sem rozdrtil cizoložnej milostnej život tvýho otce. Mertice Palmquistová je opět na bezuzenkový dietě.“

„Skvělý, Nicku,“ rozveselil se. „Jaks toho dosáhl?“

„To je teď vedlejší,“ odpověděl sem. „Franku, potřeboval bych od tebe službičku.“

„A jakou?“ zeptal se podezřívavým tónem.

„Potřebuju klíče od baráku tvýho strýce.“

„To jo, Nicku. Ale můžu se zeptat proč?“

„Raději ne. Ale neboj se. Brzy ti ho vrátím.“

„Tak já ho čmajznu z háčku a zítra ti ho přinesu. Hele, Nicku, nebyls náhodou ve zbrojnici mýho táty?“

„Samozřejmě, že ne. Proč se ptáš, Franku?“

„Někdo se tam vloupal. A ukradl bouchačku áká sedmačtyřicítku. Táta je z toho trochu vedle.“

„Už to nahlásil poldům?“

„Nee, to nemůže. Neměl ji hlášenou. Moh by z toho mít pěknej průser. Tak mě napadlo, jestlis to nebyl ty.“

„A proč zrovna já?“ zeptal sem se dotčeně.

„No, ty ses pořád na ty kvéry ptáš. Jen si vzpomeň. Vždycky ti začnou divoce planout oči a mluvíš o tom, jak se zbavit mrtvoly.“

„Ale já nejsem žádnej zloděj, Franku. Kdybych chtěl pušku, zařídil bych si to jako každej poctivej cvok a objednal bych si ji poštou. Prachy na to mám.“

„Opravdu, Nicku? To mi něco připomnělo. Hačmen strýce Pollyho se pořád ještě nenašel. Nemáš náhodou ...“

„Nezlob se, Franku, už musím jít. Musím přidat do máchací lázně avivážní prostředek. Teda vy ste mi ty prostěradla pěkně zaneřádili. Tak čau!“

Pušky sou pro zloděje silným lákadlem. Hárošův otec by měl být trochu zodpovědnější. Teď se tu kolem potuluje další vražednej šílenec a nabitým kvérem a poťapaným názorem na svět.

20:15 – Carlotta si právě pokecala po telefonu s ženou mýho budoucího pokolení. Nakonec nebudu na vánoce tak úplně vopuštěnej. Sheeni mě pozvala na štědrovečerní večeři.

Na stolečku v obýváku na mě čeká velká mísa čerstvě napukaný kukuřice. Za čtvrt hodiny začíná v bedně pořad Bílé vánoce. Jen já, Bing, a poslední sklenice octovýho ruďasa. Zajímalo by mě, jestli si na tyhle vánoce někdo někde na týhle planetě vzpomene na Nicka Twispa s aspoň trochou lásky.

To mi připomíná – cože sem to vlastně dostal loni pod stromeček? Ach ano, deset babek od taty a speciální super extra hokejku od mámy. Měl sem co dělat, aby mi samou radostí nepuklo srdce. Jo a od mámina zesnulýho frajera Jerryho sem dostal ještě z půlky vypotřebovanou tubu vlasovýho krému, kterej se mu válel v koupelně aspoň od roku šestapadesát. A i tak sem ho nějakou dobu používal. Vypadal sem jako Rudolpho Valentino s jebákama.

21:20 – Bing Crosby začal zpívat však víte co. Frankova verze se mi líbí mnohem víc. By mě zajímalo, co v tuto roční dobu posluchají metalisti? Že by Masožrouti vydali album s vánočníma koledama.

Úterý, 22. prosince

SEM PRACHÁČ! Sem odporně, hnusně, příšerně zazobanej! Topím sem v bohatství. Sem celej zelenej blahobytem. Zasypal mě mana, oficiální dar nebes. Mým osudem je pohodlí, mým největším životním dílem se stane okázalý rozhazování peněz. Nechť to všichni vědí: SEM PRACHÁČ!

Dozvěděl sem se tu neuvěřitelnou zprávu dnes ráno, když sem se konečně dovolal Joanii. Proč k sakru nebyla doma, sem jí volal předtím? Tolik zbytečnejch hodin sem protrpěl v krutě trýznivý chudobě! K týhle

čalamádě došlo následovně: Carlottina zesnulá duchovní matka, slečna Bertha Ulanská, mi odkázala všechny svý prachy!

„Úplně všechno?“ zeptal sem se Joanie nevěřícně.

„No, skoro všechno, Nicku,“ řekla. „Až na pět tisíc dolarů, který věnovala na starobinec pro komparsisty, a tu velikou televizi. Tu dala mně. Philie ji přitáhl dnes ráno. Je to pěkný monstrum. Nechceš si ho koupit, Nicku?“

„Možná, že jo, Joanie. Zvážím to,“ řek sem a pokoušel se skrýt svý vzrušení. „Uvidíme. A k jak velkýmu balíku sem vlastně přišel?“

„No to se ještě neví. Její právník pořád někde nachází vkladní knížky a cenný papíry. Měla konta snad úplně všude. Včera se za ledničkou našly dva tisíce akcií IBM.“

Tak já sem akcionář IBM? Tak to si musím konečně pořídit pořádný počítadlo.

„No tak aspoň odhadem, Joanie,“ řek sem netrpělivě. „Je to aspoň deset tisíc?“

„Nicku, je to skoro půl milionu plus její byt. A ten je úplně bez dluhů a ještě vylepšenej o koberce a dvojitý vybavení v okachličkovaný koupelně.“

„A jakou má asi cenu?“ zeptal sem se jako opařenej.

„No, je hezčí než ten můj,“ zamyslela se Joanie. „Dvojitou koupelnu nemám a ještě tam mám jen napodobeninu mramoru. Osobně bych ten svůj ale neprodala ani dolar pod dvacet.“

„Dvacet tisíc?“ zasténal sem.

„Dvacet prutů, samozřejmě. To je dvě stě tisíc babek.“

„Panebože!“ Od mdlob mě zachránila zeď, o kterou sem se musel opřít. Dvě stě tisíc za byt s menší obytnou plochou než průměrnej zahradní altán. Musím ho prodat dřív, než trh s realitama začne bejt realistickej.

„Nechápu to, Nicku,“ řekla Joanie. „vždyť ses se slečnou Ulanskou setkal jen párkrát. Jak je možný, že ti odkázala všechny svoje peníze? Její právník říká, že změnila závěť v tvůj prospěch hned, jak ses vypařil.“

„To by mě taky zajímalo, Joanie. Nejspíš sem ji musel upoutat kozlem svý osobnosti.“

„Ještě štěstí, že sem jí řekla, že její kámoš Frank Dillinger byl ve skutečnosti můj bratr Nick. Jinak by ho ten právník dodnes hledal.“

„Díky, Joanie. Seš poklad. No a kdy se vlastně můžu přihlásit o svý prašule?“

„No, to bude, Nicku, chvíli trvat. Ještě štěstí, žes zavolal. Ten právník chce, abys podepsal nějaký papíry.“

„Nešlo by to zařídit poštou?“

„Myslím, že ne, Nicku. Musejí být notářsky ověřený.“

„Vždyť to můžu nechat notářsky ověřit tady.“

„Zeptám se ho, Nicku. A kde vůbec jsi? Všichni sme si dělali starosti.“

„Já sem tady a mám se docela dobře.“

„Nechceš mi dát aspoň telefonní číslo, abych tě mohla v případě potřeby zkontaktovat?“

„To nemůžu, Joanie. Ozvu se sám.“

„Kdy?“

„Každejch pár dnů nebo tak nějak.“

„Nicku, užs brnkl mámě? Je z toho fakt celá vedle.“

„Pomalu se k tomu propracovávám, Joanie. Už brzy jí určitě zavolám, v každým případě díky za skvělou zprávu.“

„Nicku, jsi teď bohatej! Snad už máš nejhorší za sebou.“

Peníze! Nemůžou sice koupit štěstí, ale určitě poslouží jako velkorysá záloha.

12:17 – Když se tady Hároš zastavil s vypůjčeným klíčem, byla Carlotta celá zpěněná dosud nepoznanou vitalitou.

„Hele, Nicku, vždyť máš prázdniny,“ řekl Hároš. „Proč seš teda pořád ještě nastrojenej jako Carlotta?“

„Musím jít ještě nakoupit pár vánočních maličkostí,“ odpověděla roztomile Carlotta. „Teď sem si vzpomněl, Franku. Tady máš ode mně dárek.“

„Teda, Carlotto, díky ti. Můžu se na něho hned podívat?“

„Proč ne, Franku? Nikomu to neřeknu.“

Hároš roztrhal papír a otevřel krabičku.

„Jé, pero a propiska,“ řekl poněkud bezbarvě.

„Je to pravý zlato,“ zdůraznil sem. „je to přesná kopie soupravy, kterou dostal prezident McKinley od tureckýho sultána.“

„Fíha,“ řekl už o něco veseleji. „Tos neměla, Carlotto.“

„To nestojí ani za řeč, Franku. A jak se to vyvíjí u vás doma?“

„Táta vypadá trochu zdecimovaně. Zeptal sem se ho, jestli by se mu třeba nechtělo jít koupit vánoční stromek a on se na mě podíval krvavým pohledem.“

„Však on se vzpamatuje. A co máma?“

„Ta tráví většinu času v tý díře nad garáží, mlátí do matrace tenisovou raketou a ječí. Carlotto, nemenuje se tvůj fotr náhodou George?“

„Jo, menuje.“

„Hned sem si to myslel. Vyřvává to jméno každou chvilku.“

„A co rodičovský předvánoční nákupy? Už se něco rýsuje?“

„Ani ťuk, Carlotto. To mi fakt dělá starosti. Toto možná bude letos můj jedinej vánoční dárek. Kromě toho dárku od Heather, samozřejmě.“

„Hm, a co od ní dostaneš?“

„Už mi to dala,“ řekl. „Bylo to něco, co sem vždycky chtěl s holkou zkusit.“

„A jaký to bylo?“

„Perfektní, Carlotto. Vřele doporučuju.“

19:15 – Carlotta už je zase zpátky. Má za sebou další vzrušující den rozhazování rychle mizejícího balíku strýce Pollyho. Teď už není třeba šetřit. Nastal čas vrazit finanční injekci přímo do pažeráku mendocínský sítě obchodů. Carlotta započala svý odpolední orgie v místním květinářství, kde objednala tucet rudejch růží pro Hárošovu matku. Nechal sem jí je poslat s poetickým vzkazem „Tvůj milující manžel, Dom“. Zároveň sem vybral velkou mužnou kapradinu v květináči, kterou sem zase nechal poslat panu DeFalcovi s podobně oddaným přípisem od jeho hluboce milující a věčně věrný manželky.

Pak vzhůru do toho nejsnobštějšího klenotnictví na Hlavní pro vhodnej náhradní dárek pro mou budoucí ženu od plejboje Nicka Twispa.

„Chtěla bych něco safírového,“ prohlásila Carlotta.

Prodavač se na mě podíval mírně skepticky. „Tak, máme zde pěkné malé náušničky.“

„Měla jsem na mysli spíše nějaký náhrdelník.“

Prodavač vytáhl nádhernej obojek, plnej ligotavejch modrejch šutrů.

„Něco takovýho,“ řekla Carlotta. „Kolik stojí?“

„Dva tisíce osm set,“ odpověděl prodavač a pevně si ho přidržoval v sevřený pěsti. „Plus daň.“

„Hm, plus daň,“ opakovala Carlotta. „Ano, je velmi krásný, Bohužel stále ještě nepřišly ty dividendy od mého právního zástupce. Neměl byste něco levnějšího?“

Vzal sem zavděk hezoučkým safírovým přívěskem na zlatým řetízku. S krabičkou, zabalenej do ozdobnýho papíru a do maličký snobský igelitky mě to třpytivý nic přišlo na pět set devadesát tři dolary a dvanáct centů. Ještě že sem tak bohatej! Zdobit milovanou ženu šperky přijde na pěkný prachy. Aby si Carlotta nepřipadala tak odstrčená, koupil sem jí jedny zlevněný náušnice. Za párek chcípáckejch hnědejch granátů, který se jí šikly k očím, sem vyplázl sto čtrnáct babek a sedmaosumdesát centíků.

Další Carlottiny kroky vedly k Flampertovi, kde to jen bzučelo předvánočním šílenstvím. K mýmu velkýmu překvapení sem tam zahlíd další tři kopie modelu Návrat Mussoliniho. (Jedné z těch ženskejch však

bylo zřetelně přes devadesát, takže to se asi nemůže počítat.) Chvíli sem se tam zvesela přehraboval a nakonec sem koupil krabici žlutejch kancelářskejch papírů (právníci jich určitě nikdy nemají dost) pro Sheenina otce a sadu kouzelnejch utěrek s barevně vyvedenou mapou Svatý země pro Sheeninu matku. Tak vhodnej dárek a přitom z výprodeje!

Když sem čekal v dlouhý frontě u pokladny, zjistil sem, že stojím za malým přenosným šapitem, pokrytým křiklavě žlutýma růžema. Tak tenhle potisk sem už někde viděl.

„Promiňte," řekla Carlotta, „nejste vy ta žena, jejíž fotka byla v novinách?"

„No, ano," odpověděla paní Cramptonová, polichocena, že ji někdo poznal. „To … byla moje … maličkost."

Jak sem zjistil, ani sňatek její mluvu nezrychlil.

„Drží váš nový pan manžel pořád ještě hladovku?" zeptal sem se.

„Jo, drží. Tak se … o něho bojím. Právě sem mu … koupila … burákovou pomazánku … Třeba se dá říct … Sama se … po burákový … můžu utlouct … a můj … synáček taky."

Tak to sou dva ze tří, pomyslel sem si. „A jak to vypadá se stávkou? Je nějaká naděje, že dojde k dohodě?" zeptal sem se.

„Ne … a řekla … bych … že by toho … zatracenýho … majitele … měl někdo … odprásknout."

„To myslíte vážně?"

Paní Cramptonová se naklonila blíž. „Jo … přímo … mezi … voči … Prásk!"

Napadlo mě, jestli se náhodou paní Cramptonová v poslední době nezmocnila nějaký kradený sedmačtyřicítky. „A kde teď bydlíte, když je váš pan manžel ve vězení?" zeptal sem se.

„Mám práci … jako … hospodyně," odpověděla. „Ale hledám … něco … jinýho."

„Nelíbí se vám u vašeho současného zaměstnavatele?"

„Myslím … že má … na mýho … chlapečka … špatnej vliv. Víte … on … ten … pan Twisp … moc pije."

„Tak to je zlé," řek sem. „Možná bych v brzké době potřebovala zaměstnat nějakou dobrou hospodyni."

„Opravdu?" zeptala se, zevně zaujata touto možností.

„A také dobře platím. Ale samozřejmě by to nebylo s ubytováním."

„To by … mi nevadilo … Mám ráda … soukromí … Stejně … jako … můj chlapec."

Mráz mi přeběhl po zádech. „Ano, o tom nepochybuji. Budu na vás pamatovat."

Sem hluboce přesvědčenej, že bohatí by si neměli sami vařit ani čistit svý záclony. Je to jeden z důvodů, proč lidé usilují o spoustu peněz. S těmato motivačníma faktorama by si nikdo neměl zahrávat.

Abych svý principy uvedl do souladu s praxí, poslal se Carlottu na večeři ke Zlatýmu kaprovi. Dnes sem se vybod na škudlení a objednal si večeři super delux a ještě nechal Stevovi pětidolarový spropitný. Nemohl uvěřit svejm očím.

Takže když sem odrazil domů a spočítal zbývající hotovost, dospěl sem k podvyživený sumě šedesát tři dolarů a čtyřiaosumdesát centů. Doufám, že mi brzy dojde ten mastnej šek. Jinak budu mít dočasný problémy s likviditou. Na koho bych se tam mohl obrátit s žádostí o krátkodobou půjčku. Že by na Bruna? Ne nemyslím, že bych byl ochotnej splácet mu úroky v naturáliích.

21:55 – Všechno je nachystáno, jen to spustit. Zabralo mi to víc než hodinku různýho obtelefonování, než sem dojednal všechny podrobnosti. Operace s krycím názvem Zběsilý Kupid začíná zítra v 9:30 místního času. Je to sice prapodivná denní doba na zahájení aktivního sexuálního života, ale pokud je člověk obdařen přísným indickým rodičovstvem, pak musí, abych tak řek, lapnout příležistost pod krkem hned, jak se namane.

22:10 – V bedně právě dávají *Nádherný život*. Celej ten příběh mi připadá neskutečnej. Je jasný, že George Bailey měl zahnout z domu ve čtrnácti a už se nikdy nevracet.

Středa, 23. prosince

10:05 – Carlotta sedí osaměle na neposkvrněný posteli za pečlivě uzamčenýma dveřmi Apurvina naklizenýho dívčího pokojíku. Povídá si, směje se a pouští si (velmi hlasitě) kazety. Apurva se zdejchla oknem asi před půl hodinou s klíčema od baráku strýce Pollyho. Jak bylo domluveno, Trent s autem na ni čekal za rohem. Neměla by se vrátit později, než o půl dvanáctý. Když odečteme dobu nutnou na přesun, zbývá jim devadesát minut divokýho, nikým neomezenýho však víte čeho. Snažím se ovládnout svou spalující závist.

Ne, nepozval sem ty dva milence do svýho domu. Všichni ti návštěvníci minulýho týdne vzbudili u mejch sousedů nevítanou pozornost. (Zvláště ten

nařvanej maník odnaproti se o všechno příliš zajímá.) A kromě toho sem právě vypral prostěradla.

Pan Joshi je v práci, paní Joshiová má svůj program v televizi a hnusák Vijay si vysává pokoj na druhý straně chodby. Apurva se mi svěřila, že od plesu „je docela bez nálady“. Přirozeně to chápu jako pozitivní vývoj.

11:02 – Právě sem se pěkně vylekal. Apurvina matka zaklepala a zeptala se nás, jestli bychom nechtěli trochu čaje.

„Ne, děkuji, paní Joshiová,“ zavolala Carlotta.

„Apurvo, a ty by sis nedala šálek?“

„Ne, díky,“ odpověděl sem co nejvěrnější napodobeninou Apurvina hlasu.

Díky bohu, odešla.

Strašně se mi chce na záchod, ale neodvažuju se opustit tuto místnost. Co kdyby sem vpadla paní Joshiová? Proč sem si jen ke svým ranním koblihám dával ten čtvrtej hrnek kávy?

Snažím se ukrátit si dlouho chvíli tím, že šňupám v Apurvinejch šuplíkách. Dělám to strašně rád. Našel sem pár zajímavejch fotek, na kterejch sedí Apurva se svýma indickýma kamarádkama v proutěnejch křeslech na jakési exoticky vyhlížející verandě. Připadá mi neuvěřitelný, že na druhý straně zeměkoule opravdu existuje taková obrovská země. Právě teď, když píšu, se tam milióny podivně oblečenejch lidí pohybujou mě neznámou krajinou, mluví divnejma jazykama a zabývají se nepochopitelnejma činnostma. Přesto však jedna z dívek drží na klíně kočku, která by klidně zapadla na jakejkoli americkej dvorek. A zatím jiná stejná dívka má teď tajnou schůzku s windsurfingovým fanatikem v kalifornským balíkově.

11:32 – Kde je proboha Apurva? Už má dvě minuty zpoždění! Carlotta už to nevydrží ani vteřinu. Vykasala si sukni a vyčůrala a z okna. Jen doufám, že to neviděli sousedi.

Další kroky na chodbě.

„Apurvo, ztlum tu muziku,“ ozval se nedůtklivý Vijay. „Pokouším se telefonovat se Sheeni.“

„Jistě,“ zapěl sem tím nejlyričtějším tónem a přidal na hlasitosti.

11:47 – Po Apurvě ani vidu. Vijay mlátí na dveře. Paní Joshiová nás co nevidět zavolá k obědu. Proč sem se jen do týto šlamastiky nechal namočit?

12:12 – Apurva je konečně zpátky. Bez bot, s ošklivým modrákem na tváři, s krvavou odřeninou na stehně a nesmyslně něco blábolí o velký vaně. Trent, to zvíře! Zdá se, že Apurva navíc ztratila klíče od domu strýce

Pollyho. Ach bože, paní Joshiová nám právě přes dveře sdělila, že oběd je na stole. Nejvyšší čas, aby se Carlotta zdejchla!

13:30 – V naprostý panice se Carlotta přehoupla přes parapet okna Apurvina pokojíku, přičemž si potrhala šaty a ztratila jednu vycpávku z kritickýho místa. Pak, když se alejí plížila podél živejch plotů, musela samozřejmě narazit na toho zamilovanýho ragbyovýho hromotluka.

„Nazdárek, Carly," řekl Bruno a mrskl těžkou popelnicí na asfalt. „Co kdybys mi tak dala vánoční dárek v předstihu, kotě?"

„Vyliž si," zasyčel sem a zkřížil paže přes svý chybějící ňadro.

„Co, co, Carly, co že tak dnes vystavuješ nohy? Kde sis tak podrala šaty? Hároš dnes trochu přitlačil, co?"

„Nestarej se," vyštěkl sem. „A táhni mi z cesty!"

Bruno o krok ustoupil. „Stavím se pozdějc, pusinko," uklidňoval mě. „Přece to chceš, tak proč se hned pereš?"

Carlotta se zastavila. „Bruno, už jsi to slyšel?"

„Co se měl slyšet?" zeptal se.

„Mertice Palmquistová dala košem panu DeFalcovi."

„No a?"

„Tak proč jí nezavoláš?"

„No, já ti nevim," řekl a podrbal si ježka. „A proč si myslíš, že by o mě Mertice stála?"

„Řekl mi to jeden její přítel."

„Kterej?"

„Její bývalej spolubydlící. Chlápek jménem Frkot."

„Fakticky?"

„Samo, zatelefonuj jí. A řekni jí, že tě o to požádal Frkot."

„Tak jo, špica!" nadšeně přikývl Bruno. „Brnknu jí!"

Jakmile sem za sebou zavřel dveře do domu, okamžitě sem volal Trentovi. Nikdo ti nezved. O dvě minuty později se rozdrnčel telefon.

„Carlotto," ozval se Sheenin vzrušenej hlas. „Právě sem se dozvěděla, že jsi ztloukla Apurvu Joshiovou? Co to má znamenat?"

„A kdo ti to řekl?" chtěl sem vědět.

„Zrovna volal Vijay. Řekl, žes tam byla na návštěvě a pak ji její matka našla v hysterickém záchvatu a celou zakrvácenou."

„A to, a to Apurva řekla, že jsem to udělala já?" zeptala se Carlotta a opět se jí ozval ten starej známej pocit v oblasti šourku.

„Nejsou schopni z ní dostat kloudného slova. Takže to jsi nebyla ty, Carlotto, kdo ji tak dobil?"

„Samozřejmě, že já ne, Sheeni. Co si to o mě myslíš? Obávám se, že tím násilníkem je tvůj dobrý přítel Trent.“

„Cože?“

„Apurva mě pozvala, abych se s ní zahrála jistou hru jménem Mahjong,“ rozhodl sem se skutečnost upravit jen zlehka. „Pak se Apurva vytratila oknem, aby se mohla sejít s Trentem. Zdá se, že potřebovala mou přítomnost jen proto, aby odvrátila pozornost od své pokoutní schůzky. Samozřejmě sem se snažila jí to rozmluvit, ale ty dva se prostě nedalo zastavit. Tolik se milují. A pak se vrátila v tom stavu, v jakém ji zastihla matka.“

„Podivné. Ale proč jsi tak záhadně zmizela, Carlotto? Takovýhle náhlý odchod mohl vést pouze k tomu, že stín podezření padl na tebe.“

„Sama nevím,“ přiznal sem se. „Asi pohled na krev mě tak vyvedl z míry. A taky mě zrovna nenapadlo, jak bych situaci mohla paní Joshiové vysvětlit.“

„Nevěřím, že by byl Trent něčeho takového schopen,“ řekla Sheeni.

„Možná, že ho Apurva na poslední chvíli odmítla,“ řek sem pod dojmem palčivý vzpomínky na její panenskou váhavost u mě v přívěsu. „Tak si to Trent vynutil.“

„Ty myslíš...“

„Ano, Sheeni. Znásilnění při schůzce. Je to jediný možný závěr, nemyslíš?“

„Tomu nevěřím, Carlotto!“

„Možná, že jsou v Trentovi stránky, o kterých nemáš ani ponětí, Sheeni. Násilnický povahový rys vyvolaný extrémní vášní a chtíčem.“

„To je velice nepravděpodobné,“ odpověděla Sheeni. „Mohu tě ujistit, že jsem Trenta zažila v těch nejvášnivějších momentech. Mockrát.“

Ale již nikdy více, pokud do toho budu moct mluvit!

„No, myslím, Sheeni, že je zbytečné takhle planě teoretizovat. Budeme muset počkat, až se Apurva vzpamatuje.“

„To teda nemusíme,“ řekla rozhodně Sheeni. „Hned zavolám Trentovi.“

Klap!

16:20 – Policajti se tu zatím neukázali. Právě ale telefonovala Sheeni.

„Tak, Carlotto, právě sem mluvila s Trentem.“

„A kde byl? Snažila jsem se k nim dovolat celé odpoledne.“

„Našla sem ho v nemocnici. Čekal na rentgen svého vyvrknutého kotníku.“

„Sheeni, co se teda vlastně stalo? Vybourali se na zpáteční cestě?“

„Ne, Carlotto. Může za to tvoje temperamentní přítelkyně Soňa Klummplatzová.“

„Soňa?“ nemohl sem uvěřit svým uším.

„Ano. Zdá se, že je sledovala. Vloupala se do domu a zastihla je v horké vanové lázni.“

„Panebože! A byli nazí?“

„Řekla bych, že si většinu šatstva již odložili. Četli si poezii a dostávali se do správné nálada na ... no, jak bych to řekla ...“

„Ano, vím, co myslíš.“

„Soňa se zřejmě rozzuřila do nepříčetnosti, začala být agresivní a následovala prudká výměna názorů. Bylo tam kluzko. Soňa spadla do vřelé vody. Všechny zúčastněné strany utrpěly zranění. Soňa se trochu opařila. Podle všeho je přecitlivělá na vyšší teploty. To asi ta její světlá kůže, víš. Museli jí sundat horkou vodou nasáklé šaty.“

„Komu sundali šaty?“

„Soně.“

„Oni vysvlíkli Soňu? A to jí nevadilo?“

„Zřejmě jí to vadilo. Praštila Apurvu Oxfordskou antologií anglický poezie.“

„Brožovaným vydáním?“

„Ne, vázaným.“

„Tak proto ten modrák na tváři. A co bylo dál?“

„Soňa vyhrožovala Apurvě, že jí utopí. Zřejmě si vypěstovala nějakou patologickou fixaci na Trenta. Celý tento týden mu na keřích kolem jejich domu nechávala lístečky se svým telefonním číslem. Jediný, co mohl Trent v ten moment udělat na Apurvinu záchranu, bylo se oblíct a co nejrychleji prchnout.“

„A kde je Soňa?“

„Trent ji naposledy viděl, když za nimi utíkala po silnici.“

„A co měla na sobě?“

„No, moc toho nebylo.“

„Ubohá Soňa,“ povzdechl sem si. „A ubohá Apurva. Tolik pečlivé přípravy a zase jí to nevyšlo.“

„Tak, tak,“ povzdychla si zase pro změnu Sheeni. „V ambulanci první pomoci jsme si o tom s Trentem dlouze popovídali. Je do ní k zbláznění zamilovaný.“

„To ti řekl?“

„Ano, Carlotto. Já to zřejmě musím přijmout. Má dětská láska je definitivně mimo dosah.“

„A ... a vadí ti to?“ zeptal sem se, zalykaje se samým nadšením.

„Bolí to. Ale dá se s tím žít. Myslím, Carlotto, že bychom měly udělat všechno pro to, aby se ti dva konečně dostali k sobě.“

„Myslíš to vážně, Sheeni?“

„Myslím. Jistým způsobem se cítím trošičku zodpovědná za jejich současné problémy.“

„Kdybys jim pomohla, Sheeni, bylo by to od tebe velice velkorysé,“ zdůraznila Carlotta.

„A já jsem přece velkorysá, aspoň doufám,“ odpověděla.

„Určitě,“ ujistil sem jí. „Zcela určitě.“

Hned jak Sheeni zavěsila, začala Carlotta na starým linoleu křepčit oslavnou, divošskou trsačku. Soničko Klummplatzová, moje drahá, pomatená Soničko, samou radostí bych tě i zlíbal!

19:20 – Carlotta se právě vrátila ze schůzky s Hárošem v jeho oblíbený vývařovně u Mekdondy. Vejral sem jak vrána, když to Hároš cvakl i za mě.

„Je to fakt neuvěřitelný,“ usmíval se šťastně, když sme si odnesli svý tácy do jednoho ze žlutejch plastikovejch boxů. „Naši sou jak dvě hrdličky, to sem teda ještě nikdy nezapsal.“

„To ráda slyším,“ řekla Carlotta.

„Vydrželi to dělat hodiny a hodiny,“ svěřil se Hároš. „Vždycky to poznám podle toho, že máma pustí toho uslintanýho Franka Sinatru. Už měsíce sem ho doma neslyšel. Když se konečně v objetí vypotáceli z ložnice, táta mi dal dvacku, abych si šel koupit něco k jídlu, protože oni musí ještě něco sehnat na vánoce.“

„Raději pozdě než nikdy,“ poznamenala Carlotta a vymačkala si z malýho sáčku trochu kečupu na hranolky. „Takže můj plán vyšel!“

„Máš to u mě, Carlotto. Snad teď zase na nějakou dobu povedeme skoro normální rodinnej život.“

„Je to pravděpodobný,“ lhal sem. „A když seš mi tak vděčnej, Franku, tak ti snad nevadí, že sem ztratil klíče od domu tvýho strejdy.“

„Cože?“

„Vypadly mi z kabelky,“ zase sem zalhal. „Promiň.“

„A co teď řeknu našim?“ chtěl vědět.

„Tak jim navrhni celkem přijatelnou alternativu, že ho totiž možná čmajznul i s puškou ten zloděj.“

„Jó, to je skvělej nápad. Díky, Carlotto.“

„To nestojí za řeč. Hele, Franku, seš schopnej udržet tajemství?“

„Vždycky, Carlotto. Vždyť to přece víš. Mám pusu na zámek.“

„Franku,“ ztišil sem hlas, „sem šíleně bohatej.“

„Ale, Carlotto, už ti zase šplouchá na maják?“

Když sem mu nastínil události posledních dnů, podařilo se mi nakonec Hároše přesvědčit o tom, že žádnejma halucinacema netrpím.

„Teda, Carlotto, to je věc!“ vykřikl. „Co budeš dělat s tolika lováčema?“

„Tak za prvé bych si chtěl sehnat něco stálýho na bydlení. Něco, kam bych se nemusel plížit jako zločinec nebo houmlesák. Franku, myslíš, že by mi vaši pronajali barák tvý babičky?“

„Fí, to teda nevím,“ řekl pochybovačně.

„Ale proč ne? Vždyť už ho přece pro ty svý frajery a štětule potřebovat nebudou.“

„To je taky pravda,“ uznal. „Mohl bych se jich zeptat. A kolik bys za to byl ochotnej cvaknout?“

„Co by chtěli – teda rozumně, samozřejmě, Franku, sem zabalenej do zelených!“

„Škoda, žes mi to neřek dřív, než sem ti koupil ty hamburgry,“ poznamenal kysele. „Nechceš mi to refundovat?“

„Ne, díky, Franku. Bohatí přece nikdy necálujou.“

„To se mi teda nezdá dvakrát spravedlivý, Carlotto.“

„Franku, konečně začínáš chápat, jak to na tom světě chodí.“

21:55 – Právě kolem projelo policejní auto, ale nezastavilo. Je dobrý vědět, že pánbu přece jen vyslyší některý z mých modliteb. Sem v pyžamu a koukám se na bednu. Dávají tam *Vánoční příběh*. Je to o jednom klukovi z roku 1948, kterej se snaží ukecat svý zdráhající se rodiče, aby u na vánoce koupili vzduchovku. Celkem legrace, ale příliš staromódní. To dneska by takovej chlapeček vyžadoval hned áká sedmačtyřicítku a vyhrožoval by tím, že pokud mu jí ježíšek nenadělí, pak to zařídí, aby jeho parta podpálila dům nebo zdrogovala mladšího bráchu.

Kam zmizela všechna ta nevinnost? Možná, že za to přece jen můžou ty vzduchovky, co se prodávaly v padesátejch letech. Fagani přišli zbraním na chuť a rozpoutaly se závody ve zbrojení.

Chybí tady krb, takže si Carlotta musela opatrně zavěsit svý vánoční punčocháče na sporák a umístit do každý nohy plechovku s fazolema jako jedno z vánočních překvapení. Jakmile dorazí můj první šek (a doufám, že to bude brzy) přidám si pár dalších pečlivě vybraných dárků. Ježíšek hodlá být letos opravdu velkorysej. Zatím mám seznam asi sedmadvaceti položek a to nepočítám výdaje, který chce Francois vypláznout za Vijaye. Francois tvrdí, že by deset táců mělo stačit. Doufám, že někde existuje bezplatná telefonická objednávková služba, která vás spojí s vhodnýma sociopatama v Detroitu nebo Chicagu. Strašně nerad bych si dával inzerát do novin.

22:42 – Ten filmovej hrdina tu vzduchovku nakonec přece jen dostal a okamžitě si vystřelil čočky. Dobře mu tak. Měl si na to najmout profesionála.

Čtvrtek, 24. prosince

(Štědrej den) – Vyzvánějící telefon mě vzbudil v 8:07.

„Halo!“ řek sem rozespale.

„Mohla bych mluvit s Carlottou?“ zeptal se povědomej hlas.

„To jsi ty, Soňo?“ zeptala se Carlotta, teď už zcela při smyslech.

„Jo, to sem já. A kdo byl ten borec, co zvedl sluchátko? Nebyl to Trent, že ne ?“

„Samozřejmě, že ne. Byl to ... byla to moje matka. Trochu chraptí. Mami říkala jsem ti přece, abys kloktala.“

„Ach, Carlotto, sem tak deprimovaná. Tak strašně sem se před Trentem shodila.“

„Vím, Soňo. Už se mi to doneslo.“

„Carlotto, Trent má úplně jinou holku! A není to Sheeni, není to Janice a nejsi to ty! Kdo to tedy je?“

„Jmenuje se Apurva. Je to sestra Vijaye Joshiho.“

„Panebože, Carlotto, je tak krásná. Já žárlím. Kdybys jen viděla to její tělo!“

Strašně rád bych, mám-li bát upřímnej.

„Slyšela jsem, žes spadla do horké vody, Soňo,“ pokračovala Carlotta. „Už jsi v pořádku?“

„Asi jo. Sem ještě trochu zarudlá, to je všechno. Trent zřejmě zpanikařil, když sem začala ječet, a sundal mi šaty. To víš, jak sem se asi cejtila, když sem stála nahá v koupelně vedle tý božský Apurvy.“

„Slyšela jsem, že ses pustila do pranice.“

„Bože, Carlotto, mně ti bylo tak trapně. Chtěla sem zalézt do díry a umřít. Trent mě teď určitě strašně nenávidí.“

„Ale ne, Soňo. Myslím, že celkem chápe, jak asi působí na ženy. Jsem si jista, že je zvyklý, že v jeho přítomnosti dívky omdlévají.“

„Carlotto, byla sem úplně bez sebe. Bylo to jako ve snách. Několik nocí sem už nespala. Jen sem obcházela kolem jeho domu, pořád dokola.“

„Byla jsi posedlá?“

„Přesně tak. Dokonce sem na tebe byla hrubá u Flamperta. Promiň mi to.“

„To nic, Soňo. Chápu, jak ti bylo.“

„No a pak, když sem ho viděla, jak přijel fárem pro tu cizokrajnou krasavici, něco mi asi v mozku přeskočilo.“

„Vždyť se nic nestalo. Trent ti určitě odpustí.“

„Budu muset nechat školy, Carlotto. Už se s ním nikdy nemůžu setkat!“

„Nebuď hloupá, Soňo. Než skončí vánoční prázdniny, Trent už o tom nebude vědět. Opravdu, uklidni se.“

„Myslíš?“ zeptala se pochybovačně.

„Jsem o tom přesvědčena. Nedělej si s tím těžkou hlavu.“

„Mohla bych mu poslat omluvnej dopis a napsat, že ho už nikdy nebudu obtěžovat.“

„Výborný nápad.“

„Ale co když to roznese o celé škole? Carlotto, já bych to asi nepřežila.“

„Neroznese. Trent není takový. Je nadmíru čestný.“

„Máš asi pravdu. Díky, Carlotto. Hned se cejtím líp.“

„Tak vidíš. Teď běž, dej si prima koupel a velký skořicový perník. Tak to dělám vždycky, když mě něco vyvede z míry.“

„Aspoň sem ho viděla nahýho,“ pokračovala Soňa. „je to mnohem víc, než co sem ve skutečnosti mohla čekat.“

„Tak vidíš, Soňo, už se na to začínáš dívat z té lepší stránky. Jen tak dál.“

„Když sem tam vlítla, měl ho zdviženýho, Carlotto. Ale pak se mu šíleně rychle smrskl. Přesně jako ten gumovej manekýn v tělovědě, akorát, že mnohem větší.“

„Už musím jít, Soňo. Matka chce, abych jí připravila kloktadlo. Zatím ahoj.“ *Klik*.

To je ale kráva. Mělo mě to napadnout už podle toho, jakým způsobem šije švy? Má je až posedle rovný. A ty její malý, pravidelný stehy!

11:20 – Právě teď v kuchyni poslouchám vánoční koledy z rádia a vyrábím karamel. Carlotta slíbila Sheeni, že ho dnes trochu přinese. Recept na krabičce od kakaa vypadá docela jednoduše. Nenašel sem žádný vlašský ořechy, tak sem tam lupnul pár pistácií.

12:40 – Karamel nechce tuhnout. Tak sem ho šoupl do mrazničky i s kastrólem. Receptům bez škrobu přece nelze důvěřovat, to sem moh vědět! Čím si ti pitomci v čokoládovně představují, že ten karamel zahustím?

14:28 – Karamel je na kost. Je příliš tvrdej, něž aby se dal krájet nožem, takže sem ten ledově hnědej plát vydrápal z hrnce, zabalil do fólie a

převázal červenou mašlí. Velmi slavnostní. Carlotta je připravena k odchodu. Vzala si svý nový granátový náušnice a oči domázla červenýma a zelenýma stínama. Jen doufám, že pan Saunders nepatří mezi ty muže, kteří se vášnivě vrhnou na každou návštěvnici pod jmelím.

17:45 – Přece k nim patří. Fuuj! Drsný vousy a zbytky karcinogenního tabáku z dýmky! Jen doufám, že nedostanu rakovinu rtů.

Právě sme dojedli skvělý roštěnky a Carlotta už sedí v Sheenině pokoji, kde si obě dopisují svý deníky. Sheeni byla radostí vez sebe, když zjistila, že i Carlotta si vede deník.

„Někdy mi ho musíš ukázat," řekla Sheeni a nasísala Carlottě přes rameno.

„Tak to by asi nešlo," řekla Carlotta „Je to příliš intimní. Nic neskrývám."

„Ani já ne," přiznala se Sheeni. „Vyznávám se v něm ze svých nejhlubších tajemství – samozřejmě v zašifrované podobě. Asi něco jako pan Pepys."

„Možná, Sheeni, že tvůj deník dekódují za takovejch pár set let a stane se literární senzací."

„To asi ne, Carlotto. Dovedu si představit, že ty nejerotičtější pasáže budou v té době znít příliš krotce. A veškerá filozofická hloubka asi ztratí na svém geniálním třpytu."

To mi připomnělo, že bych měl být při svých zápiscích od deníku taky trochu introspektivnější, Obávám se, že můj deník žalostně postrádá filozofickou dimenzi.

Teď se ale chci vrátit k nejčerstvějším drbům dnešního odpoledne. Sheeni je získala z první ruky od Vijaye. Sem nesmírně potěšen, že mohu oznámit, že Carlotta je očištěna z podezření, že napadla svou přítelkyni. Pravdomluvností postižená Apurva vyklopila přesně podle pravdy, co bylo. Jak se již stalo dobrým zvykem, manželé Joshiovi lezou vzteky po zdi a trvají na válečné poradě s Trentovými rodiči. Setkání se má uskutečnit zítra odpoledne.

„Ale vždyť jsou vánoce!" podivila se Carlotta.

„Joshiovi byli neústupní," odpověděla Sheeni. „Jen doufám, že se Trentovi rodiče nenechají vehnat do nějaké extrémní situace – jako že by třeba poslali Trenta do školy v jiném městě."

To by byla rána. Chudák Apurva a její duchovní rozvoj!

20:30 – Můj karamel měl děsnej úspěch. Paní Saundersová oddlabala roztýkající se obsah z konferenčního stolku a lžičkou ho spravedlivě rozdělila do misek s vanilkovou zmrzlinou. Byl z toho lahodnej

zmrzlinovej pohár s čokoládovou polevou, zdobenej šlehačkou a třpytivýma hvězdičkama (z pravýho zlata, jak se sluší na slavnostní příležitost movitejch občanů). Jediná škoda, že ty pistácie byly trochu prošlý. Všim sem si, že Sheeni ty svý pečlivě vybrala a dala stranou.

21:47 Sheeni s Carlottou předstíraly vánoční únavu, čímž se vyvlíkly z dnešních večerních bohoslužeb. Hned jak za rodiči zapadly dveře, nalila Sheeni dvě velký sklenice šery a vytáhla hrací desku na skrebl. To je prča. Moje spoluhráčka právě vytvořila slovo „čtrnáctiverší“, za který dostala počet bodů blížící se hodnotě státního dluhu. Tvrdí mi, že jde o nepravidelnou znělku (zřejmě druh sonetu, jaký píše Trent). Šery mi naštěstí pomáhá trochu překonat bolestnej osten z prohry. Ale taky se při ní těžko soustředím. Ze všech sil bojuju s málem nepřekonatelným nutkáním odtáhnout však víte koho pod jmelí.

23:10 – Carlotta zůstává přes noc! Trvají na tom mí hostitelé. Paní Saundersová si nenechá vymluvit, že tohle je nejlepší způsob, jak můžeme jít všichni hned ráno do kostela. Zdá se mi to celkem rozumný. Carlotta bude spát na čisťounký posteli kousek od Sheenina panenskýho lože. Když tohle píšu, slyším z koupelny, jak si má milovaná čistí nití svý přenádherný zuby. Je vůbec možný, že za okamžik spolu ve tmě ulehneme kousíček od sebe?

Pátek, 25. prosince

2:15 – Můj milý deníku, silně pochybuju, že se mi ještě někdy podaří usnout. Když už je tomu tak, můžu se už zrovna s tebou podělit o podrobnosti právě uplynulejch hodin. Zatímco Sheeni v koupelně rozvážně přešla od niti k zubní pastě, Carlotta využila její nepřítomnosti a rychle se převlíkla do vypůjčený flanelový noční košile. K mýmu velikýmu překvapení si Sheeni tentokrát zvolila jako noční úbor něco úplně jinýho. Moje milovaná se vynořila z koupelny oděna do miniaturních kousíčků nadýchaný krajky a dramaticky průhledný síťoviny se saténovýma stužkama umístěnýma na provokativních křivkách.

„Panebože,“ vydechla Carlotta, kterou oblil nečekanej závan horkosti. „To je ale krásné negližé!“

„Líbí se ti?“ zeptala se Sheeni, posadila se na bílej přehoz postele a začala si rozčesávat svý kaštanový vlasy. „Koupila jsem si je na podzim v

Santa Rose. Doufala jsem, že se v něm ukážu svému příteli Nickovi, ale bohužel to nevyšlo.“

„Jeho škoda,“ vzdychl sem a rychle zalezl pod deku. „Nepochybuji o tom, že by ses mu v něm velice líbila.“

Sheeni odložila kartáč, přikryla se, pak se na mě podívala a s úsměvem řekla: „Carlotto, proč jsi taková netýkavka? Pojď mě zahřát.“

Opět sem polkl, v duchu se pomodlil a přeskočil ten hlubokej příkop, kterej odděloval naše dvě postele. Sheeni se svým božským tělem přitulila k mýmu zavlhlýmu flanelu.

„Carlotto, jsi tak vyhřátá,“ poznamenala. „Můžeš si klidně tu košili vysvlíct. Vždyť sme tu jen děvčata mezi sebou.“

„Tak je to lepší, Sheeni. Cítím se skvěle. Touto noční dobou mi vždycky stoupne teplota.“

„Ale, ale, Carlotto. Naše parfémy se k sobě vůbec nehodí. Obávala sem se toho. Možná, že bych se měla trochu navonět tím tvým, abych ten svůj zamaskovala. Nemohla bys mi podat lahvičku ze své kabelky?“

„Ach ne, Sheeni. Teď raději ne.“

„A proč ne, Carlotto?“

„Jen se mi zrovna nechce vstávat, jestli ti to nevadí.“

„Nevadí, Carlotto. Leží se mi s tebou hrozně příjemně.“

„Opravdu?“

„Na mou duši. Nevím s kým by se mi tady leželo líp.“

„Vážně?“

„No, možná s Nickem.“

„Jsem si jista, že Nick, ať už je kdekoliv, by také toužil tady s tebou ležet.“

„Myslíš jako ve trojce?“ zeptala se nevinně Sheeni.

„Ne, Sheeni. V tom případě bych se samozřejmě stáhla.“

„A proč?“

„No abyste mohli být spolu sami.“

„A co bychom spolu dělali?“

„No, přece víš, milovali se.“

„Tak proč to neděláme?“

Zatočila se mi hlava.

„Ppprosím?“ koktal sem.

„Proč si nesundáš tu hloupou paruku a nemiluješ se se mnou?“

„Sheeni, miláčku! Ty to víš?“

„Samozřejmě, Nicku?“ řekla, stáhla mi paruku a hodila ji přes celou místnost. „Tak, takhle je to mnohem lepší. A teď ty absurdní brýle.“

Překvapením sem ohromeně zamrkal, když mi z napudrovanýho nosu moje společnice sundala Carlottiny zdobný brejle.

„Drahá Sheeni! Ty mi vážně navrhuješ, abychom to udělali přímo tady, v tvý ložnici?“

„Řekla bych, že ložnice je to obvyklé místo na podobné aktivity, Nicku. Ale jsem přístupná jakejmkoliv návrhům. Chtěl bys to raději dělat na trávníku před domem?“

„Ach, Sheeni?“ pokoušely se o mě mdloby z její jemně zastřený nahoty.

„Nickie, miláčku můj,“ řekla, když mi vracela horečnatej polibek, „než začneme, myslela bych, že bys vstal a podal si z kabelky jeden z těch kondomů.“

„A jak víš, že mám v kabelce kondomy?“ zeptal sem se.

„Mrkla sem se, zrovna když jsi ve slovníku hledal slovo ‚vlkouš´. Říkala sem ti, že to slovo existuje.“

„Nikdy sem ti neměl oponovat!“ řek sem a najednou mi nevadila moje oflanelovaná OLE. Vyskočil sem atleticky z postele a nahmatal ve tmě Carlottinu kabelku.

Sheeni zatím klidně ležela na zádech na svým navoněným polštáři. „Nechtěl bys mi, drahoušku, rozvázat tuhle stužku?“

„S největší radostí, má milovaná.“

A pak mi Sheeni dala ten nejkrásnější dárek na světě.

Hároš i Levák měli pravdu. Přijde to úplně přirozeně. Rytmus mám zřejmě uloženej hluboko ve svý DNA. Skoro jako by právě tuto činnost mí předci prováděli po staletí.

Později, když sme se tiše leželi v náručí, sem se Sheeni zeptal, jak sem zabodoval.

„Na začátečníka to docela ušlo,“ odpověděla. „Podruhé už to bylo lepší. Panebože, Nicku, co to máš na prsou?“

„Jen drobná nepříjemnost,“ odpověděl sem. „Nic vážnýho.“

„Vypadá to jako most Golden Gate Bridge.“

„Ach, Sheeni,“ vzdychl sem. „Bylas skvělá. Je zázrak, že lidstvo bylo schopno vybudovat jakous takous civilizaci, když má po ruce takovouhle zábavu.“

„Slyšela jsem, že se to časem okouká.“

„Nechápu, jak by mohlo. Zkusíme to ještě jednou?“

„Možná ráno, Nicku. Nechceme přece předčasně vyčerpat zásoby ochranejch prostředků.“

„Tak dobře,“ souhlasil sem a spokojil se jen s mazlením. „Sheeni, řekni mi, jako dlouho víš, že Carlotta je Nick?“

„Od toho prvního dne v cukrárně, miláčku.“

„Ale jaks to poznala?“

„No, Nicku, přestože tvoje přestrojení bylo mistrovské, na jednu maličkost jsi zapomněl.“

„A jakou?“

„Carlottin výběr zákusků. Okamžitě sem poznala tu unikátní, a řekla bych, že poněkud výstřední kombinaci.“

„Samozřejmě! Mohlo mě to napadnout! Měl sem raději objednat jablečný taštičky. Ty Nick nesnáší. Ale Sheeni, proč ses nezmínila?“

„Proč proboha? Abych přišla o to představení s Carlottou? Nikdy!“

Mozek mi jel na plný obrátky. „Takže Sheeni, ta avantýra s Edem Smithem! Tys s nim nic ...“

„Samozřejmě, že ne, miláčku. Bylo to celé nudně platonické. Tu báchorku jsem si vymyslela proto, abych tě potrestala za to, žes mi pokazil studijní kariéru v Santa Cruz. No, a když pak Carlotta vyhledávala mou společnost i přes šokující povahu mé přiznané nevěry, pochopila jsem, že mě máš asi opravdu rád.“

„Tys o tom někdy pochybovala?“

„Jen během těch dlouhejch měsíců, kdy ses pokoušel svést Apurvu Joshiovou.

„Promiň, drahá. Musela to způsobit dočasná hormonální nerovnováha.“

„No, no!“

„Sheeni! Takže ty nemiluješ Vijaye?“

„V životě bych nemohla milovat republikána, Nicku, Řekla jsem to Vijayovi hned po plese.

„On ale tvrdí, že se začíná přiklánět k liberalismu,“ podotkl sem.

„To mě nemůže zmást, Nicku. Už bys mě mohl znát natolik, abys věděl, že mě lze zmást jen málokdy.“

Jak bolestná pravda!

„Sheeni! A když sis zkoušela ty šaty, tos věděla, že sem to já?“

„Samozřejmě, Nicku. Musím se přiznat, že jsem se značně bavila svým zmatkem.“

„Nebyl to zmatek, Sheeni. Přesně sem věděl, co chci udělat. Ale ubránit se tomu impulsu! To mě málem stálo život.“

„Ta tvoje reakce mě trochu poděsila, Nicku. Začala jsem se obávat toho, že ses v roli Carlotty příjemně zabydlel.“

„Když už sme u toho, Sheeni, pročs trvala na tom, aby si Carlotta nechala propíchnout uši? To utrpení bylo k nepřežití.“

„Myslela jsem si, že ti to pomůže lépe pochopit ženský pohled na svět. A pomohlo ?“

„Nejsem si tak jistej. Možná, že jo. To a ještě nošení podprsenky.“

Sheeni zívla. „Tak, Nicku, jestli chceš, můžeš mě ještě chvíli otlapkávat, ale já už chci spát.“

Naklonil sem se a políbil ji na rty. „Dobrou noc, Sheeni. Udělalas mi velkou radost. Miluješ mě?“

„Miláčku, hodina existenciálních diskusí již plynula. Dobrou noc. Dobře se vyspi. A žádné chrápání!“

Řek bych, můj milej deníku, že mě opravdu miluje.

10:15 – Carlotta si do deníku čmárá pár poznámek, zatímco ctihodný pan Glompiphel mrská shromáždění zničující kritikou za setrvávání v hříchu. Zatím odsoudil všechny smrtelný hříchy s výjimkou předmanželskýho sexu, na kterej se, jak předpokládám, zanedlouho taky dostane. Když sme u toho, ráno sme s Sheeni použili poslední z mejch kondomů, abychom v soukromí oslavili čas vánoční. Sheeni mi prozradila, že můj výkon se po každým čísle zlepšuje o 100%. Pokud to půjde dál touto geometrickou řadou, pak počítám, že bych mohl dosáhnout Casanovovejch technickej parametrů někdy koncem příštího týdne. Váleli sme se v posteli tak dlouho, jak sme si jen troufli, pak sme vstali, vysprchovali se, oblíkli se a společně se namalovali. Na punčocháčích se mi spustilo oko, takže Sheeni mi půjčila jedny ze svejch. A taky mě trochu poučila o česání paruky. Tyhle společný každodenní důvěrnosti sou tak příjemný – skoro jako bychom už byli manželé.

Paní Saundersová se právě naklonila ke mně s otázkou, cože to dělám? Odpověděl sem, že si dělám poznámky o kázání. Usmála se a pochvalně pokývala hlavou. Mrzí mě, jestli jsem kdy o této šlechetné ženě řekl křivého slova.

Myslím, že je na místě, abych zde Pánaboha upozornil, že by mi mohl přičíst k dobru skutečnost, že sem ve svým srdci nezhřešil. Mý úmysly sou jednoznačně čestný. Kdyby to záleželo na mně, oženil bych se s Sheeni okamžitě, přímo tady v kostele a Bůh by mi byl svědkem, že moje láska je čistá a neměnná.

Dál už psát nemůžu. Je třeba předstírat zpěv.

14:10 – Sheeni a já „odpočíváme“ v její ložnici. Paní Saundersová nám tuto činnost po obědě doporučila a prohlásila, že obě vypadáme unaveně. Shodli sme se na tom, že odpolední spánek by nám prospěl. Bohužel už nám nezbyl žádnej kondom, takže sme museli experimentovat se svou nahotou jinak.

Po ranní obohoslužbě sme si dali vydatnou venkovskou snídani a pak sme se sešli u stromečku, abychom se podívali, co nám ježíšek nadělil. Sheeni dopadla skvěle, čímž opět potvrdila prozíravost, s jakou si uměla vybrat prachatý rodiče. Dostala dva kašmírový svetry, zelenou vlněnou sukni, peněženku z hadí kůže, zlatej magickej náramek, aktovku z pravýho semiše, čtyři cédéčka povznášející, religiózní muziky, chlupaté papuče, lampu na čtení, odklápěcí psací stůl, pingpongovej stůl, horský kolo a drahej safírovej přívěsek.

„Ach, Carlotto!“ zalapala překvapením po dechu. „Jaká nádhera!“

„A je pravý,“ upozornil sem, aby nedošlo k omylu.

„Carlotto, takhle rozhazovat peníze!“ řekla Sheeni, naklonila se ke mně a zašeptala: „Copak ty na to máš?“

„Sem teď v balíku,“ zašeptal sem zpátky. „Pak ti to vysvětlím.“

„Ach, Carlotto, to je pěkné,“ pochválila mě Sheenina matka, když si prohlídla svatý utěrky.

„Tak ty se mi opravdu hodí,“ prohlásil pan Saunders a všem s pýchou ukazoval blok žlutejch listů.

„Můj dárek je jen velice malý, Carlotto,“ omlouvala se Sheeni a podala mi pečlivě zabalenej balíček. „Ale doufám, že se ti bude líbit.“

„Určitě,“ odpověděl sem a rychle roztrhal okrasnej balicí papír.

Byla to kniha. Náhle se mi zamlžily oči, ale i tak sem si ještě stihl přečíst titul: Francouzština pro jazykově netalentované začátečníky.

„Ach, Sheeni, děkuji!“ srdce mi přetékalo dojetím.

„Napadlo mě, že bys to mohla potřebovat, Carlotto,“ odpověděla Sheeni s úsměvem. „V Paříži!“

„Ach, ano, jistě. Děkuji. Je to ten nejkrásnější dárek, který jsem v životě dostala.“

„Z toho lze tedy usoudit, že ve vaší rodině se nedávají nákladné dárky,“ poznamenala paní Saundersová. „Jak chvályhodné. Sheeni, předej své přítelkyni dárek od nás.“

„Ano, máti,“ odpověděla Sheeni a podala mi obyčejnou bílou obálku.

Když sem tu obálku otevřel, vykoukla na mě místo optimisticky očekávanýho mastnýho šeku jen rozmazaná momentka malýho kostnatýho chlapce v bederní roušce. Panebože, pomyslel sem si, jak barbarský! Je to snad myšleno jako návrh zatáhnout Carlottu do nějakýho transoceánskýho zásnubního folklóru? Nebo mně má tento nešťastnej mladík sloužit jako osobní otrok? Pro mladého liberála je tato pozice naprosto neudržitelná. Avšak neodvážil sem se zeptat, abych snad neurazil své hostitele.

„To je ale hezký chlapec," řekla Carlotta a snažila se o etickou neutrálnost svého tónu.

„Jmenuje se Omtu," řekla paní Saundersová. „Je to ubohý křesťanský sirotek v nouzi. Adoptovali jsme ho tvým jménem na celý tento rok."

„Ach, děkuji vám!" zvolala Carlotta a ze srdce jí spadl obrovskej šutr. „Jak velkorysý a promyšlený dárek. Jste ke mně tak laskaví!"

„Jsme velmi rádi, že jsme to pro tebe mohli udělat," odpověděla Sheenina matka. „Přáli bychom si, aby ses cítila jako mezi svými."

„Už se tak cítím, paní Saundersová," řek sem a stiskl teplou ručku její dcery. „Opravdu se tak cítím!"

Už sem svý milovaný vysvětlil, jak sem přišel ke svýmu bohatství. Ten příběh jí připadá velice nepravděpodobnej, ale souhlasí s tím, že udrží svou vrozenou skepsi na uzdě až do tý doby, než jí ukážu odpovídající výpis z konta. Do tý doby jí zatím můžu ukazovat jiný ze svejch předností.

15:30 – Zatímco starší generace Saundersových se opět vydala do kostela (panebože, ti sou ale nenasytní!), Sheeni s Carlottou se vyšplhaly za Paulem a Lacey do jejich cizoložnýho exilu v maličkým bytečku nad garáží. Když sme tam dorazily, šťastnej pár se vesele opíjel sváteční kořalkou a balil si svý svršky do papundeklových krabic.

„Šťastný a veselý," řekl Paul a představil Carlottu svý výstavní spolubydlící.

Lacey se přiopile usmála, zablekotala něco na pozdrav, potřásla Carlottinou zavlhlou pravicí a pak přátelsky políbila Sheeni přímo na rty. To je teda diskriminace, pomyslel sem si.

„To je od tebe hezký, Sheeni," poznamenal její bratr, „žes už přestala mučit tu ubohou Carlottu."

„Prosím tě, nemluv z cesty," zabrzdila ho Sheeni. „Nikdy jsem nikoho nemučila. A kam se vlastně chystáte?"

„Stěhujem se do Los Angeles," škytla Lacey a nejistým krokem přinesla svým hostům dvě plný sklenice. „Budem sláááví."

„Samozřejmě, že ne hned," vysvětloval Paul. „Nejdřív musím najít práci. Může to trvat tak týden nebo dva, než se dostanu na první stránku džezovýho týdeníku." Zvedl svou sklínku: „Na mladou lásku!"

Sheeni s Carlottou, obě trochu zaražený, zopakovaly přípitek a všichni sme si štrnkli.

„Sheeni," zjišťovala Lacey, „a ty máš novýho kluka?"

„Ne, Lacey. Pořád toho stejnýho praštěnýho neřáda. A nerýpej do mě, Carlotto."

„Myslíš Trenta?" zeptala se Lacey. „Je tak roztomilej!"

„To je," potvrdila Sheeni. „Nech toho Carlotto. Varuju tě!"

„Lacey, moje sestra miluje Nicka Twispa," vysvětloval Paul.

„Nicka! A on už se vrátil?" Lacey artikulovala jen s největším sebezapřením.

„Částečně," odvětila Sheeni.

„Ten Nick je taky roztomilej," řekla Lacey. „V noci sem často zvažovala, že se vetřu k němu do ložnice. Ale, Sheeni, nikdy sem to neudělala."

Doprčic! K čemu ty zbytečný ohledy?

„Děkuji ti, Lacey," odpověděla Sheeni. „Je to tak asi dobře. Jsem přesvědčena, že by s tím Nick určitě nesouhlasil. Nemyslíš, Carlotto?"

„Samozřejmě, Sheeni. Nick přece, jak ho všichni známe, je blázen do monogamie."

„Ano, blázen, to je ten správný termín," souhlasila Sheeni. „Nedotýkej se mě, Carlotto!"

Tak sme tam seděli mezi haldama krabic, plkali, smáli se, nasávali a pak sme si vyměnili dárky. Sheeni věnovala svýmu bráchovi brožovanou knížku básní a Lacey pár stříbrných náušnic ve tvaru miniaturních nůžek.

„Jak roztomilý!" zvolala naše hostitelka a neúspěšně se pokusila vetknout si je do ušních boltců.

Paul dal mý milovaný nástěnnou mapu Paříže a Lacey jí věnovala elektrickej škubač na bočí na baterky, nejnovější taiwanskej model, kterej Carlotta před několika dny se zájmem studovala u Flamperta. K mýmu trapnýmu překvapení se objevil i balíček pro Carlottu.

„Ale já pro vás nic nemám," protestoval sem, když sem se vrhal na žářivě barevnej obal. „Proboha, co to jen může být?"

„Je to telefonnickej záznamník," odpověděla Lacey a marně se pokoušela vylovit z plný sklenice jednu z náušnic.

„Odjíždím, Carlotto," vysvětloval Paul. „Tak mě napadlo, že potřebuješ něco, kde najdeš správný odpovědi."

Prohlížel sem si mikroprocesorem řízenej elektronickej svatostánek. „Děkuji, Paule, to je ale překvapení. Tos neměl," poděkoval sem dojatě.

19:48 – A zase doma. Jakej to byl nádhernej a fantastickej den. Cejtím se tak skvěle, že sem se nakonec rozhodl, že mámě nezavolám. Místo toho sem brnkl svýmu starýmu dobrýmu kámošovi. Hároš mi oznámil že letos byla nadprůměrně štědrá nadílka, včetně – věřte nevěřte – malovýkonnýho forda falkona z roku pětašedesát.

„Oni ti dali auto po babičce?" zeptal sem se nevěřícně.

„Jo, táta mi ho nechal připsat. Samozřejmě, jak říká, klíčky dostanu, až mi bude šestnáct. Ale i tak si s tím vyhraju, Nicku.“

„To věřím,“ řek sem závistivě.

„Ty si určitě koupíš něco super, až ti budě šestnáct, viď.“

„Jo, zvažuju porše. Nebo možná ferari.“

„Perfekt, Nicku. Kéž bych měl tvý prachy!“

„Franku, užs mluvil s vašema o pronájmu toho domu?“

„Jó, sou pro. Ta zasraná stávka nás zruinuje. Máma teď chce pronajmout i dům strýce Pollyho.“

„A kolik za to chtějí?“

„Máma říká, že osum kilo měsíčně. Zvládneš to, Nicku?“

„Pchá, jako nic, Franku.“

„Tak jo. Zítra ti přinesu smlouvu.“

„Skvělý, Franku. A hádej, s kým dnes v noci spala Carlotta?“

„S kým? S Brunem Modjaleskim?“

„Ne, ty hovado. S Sheeni Saudersovou!“

„Ona ví, že seš kluk?“

„Ví to už dlouho. Franku, tak se konečně podařilo. Dělali sme to třikrát!“

„A jaký to bylo?“

„Úchvatný, Franku. Naprosto úchvatný.“

„Teda Nicku, ty seš bohatej, seš chytrej, máš svůj bejvák, máš krásnou koc. Tys to zvládl!“

Má celkem pravdu. Ještě před nedávnem to byl boj, ale teď má hvězda stoupá. Není pochyb o tom, že život se mi definitivně obrací k lepšímu.

Sobota, 24. prosince

SÉRIE NOVEJCH, PŘÍŠERNEJCH, HRŮZOSTRAŠNEJCH NEŠTĚSTÍ! Vemu je pěkně podle velikosti. Podle Joanie máme čerstvýho nevlastního bráchu. Máma vypudila obsah svý dělohy včera časně ráno, zřejmě právě tou dobou, kdy se její starší syn zrovna zbavoval svýho letitýho břemene. Jak jinak, dali mu jméno Ježíšek Lance Wescott (obzvlášť ohavný, chcete-li znát můj názor). Ubožátko: přijít na svět do rodiny s neurotickou matkou, fašounským polofotrem, neprovdanou a pravděpodobně těhotnou sestrou ještě s tak zdegenerovaným jménem, že se dozajista stane terčem posměchu všech děcek na pískovišti. A to už vůbec

nemluvím o tom, že ho celej život budou krátit na dárcích k narozeninám. Ale možná, že momentálně bych to s ním i tak měnil!

Joanie pro mě měla jednu ještě horší ránu: Lance Wescott je v Los Angeles! Už mluvil s právníkem slečny Ulanský. Mý prachy skončily za jeho špinavýma nehtama!

„Ten chlap je ještě horší, než sem si myslela," prohlásila Joanie. „Proč jen si ho máma brala?"

„To je fuk!" ječel sem. „Ale kde je mý dědictví?"

„Nicku, seš nezletilej. Podle zákona na ně nemáš právo. Všechen tvůj majetek patří tvým zákonným zástupcům."

„Ti mě ale voberou do poslední nitě."

„Obávám se, že máš pravdu, Nicku. Lance napovídal tomu právníkovi, že už seš nejspíš mrtvej. Měla sem chuť ho lisknout po tý jeho hnusně tlustý papuli."

„A pročs to neudělala?"

„Víš, je moc velkej, Nicku. A měl v pouzdře u pasu služební revolver. I Phillie vypadal trochu ustaraně. Nezlob se, Nicku."

„Takže mně chceš říct, že nedostanu nic," zeptal sem se celej vyvrácenej.

„No, mohl by sis klidně vzít tu velkou televizi. Rozhodla sem se, že nemám chuť dívat se na televizní komentátory s metr padesát velkou hubou."

„Tak ji prodej, Joanie," zoufale sem se snažil zachránit, co se dá. „A prachy mě pošli. Expres."

„A kam ti je mám poslat, Nicku?"

Dal sem jí svou (pravděpodobně pouze dočasnou) adresu, ale slíbila mi, že ji bude chránit jako oko v hlavě.

„Joanie, Lance se prostě nesmí dozvědět, kde sem. Teď má ještě další důvod, aby mě šoup za mříže."

„Ach, Nicku, to je něco tak příšernýho. Je mi strašně líto mámy a toho nevinnýho tvorečka, že musí žít s takovou bestií. Ani náš tata nebyl tak hroznej."

Ať to zní sebenepravděpodobně, moje sestra má pravdu.

12:30 – Ten hnusák v klenotnictví mi odmítl vrátit peníze za Carlottiny granátový náušnice. Udělal na mě ksicht s chladně ukázal na maličký nápis na pokladně: „Zakoupené zboží pouze vyměňujeme." Po bouřlivý diskusi mu Carlotta oznámila, že příště bude nakupovat jinde, a odkráčela. V zastavárně mi pak na náušnice nechtěli nic půjčit, protože Carlottě ještě není osmnáct. Takže sem nakonec prodal svý drahý náušnice Idě,

prodavačce v bufetu u pana Flamperta, za mizernejch čtyřicet doláčů, čímž sem na tý transakci prodělal přesně sedumdesát čtyři babek. Přihodila mi k nim ještě kafe a kousek rebarborovýho štrůdlu. Mý žádosti o zapékanej sýrovej sendvič nevyhověla, tak sem se raději vydal do drogerky a tak nechal čtrnáct dolarů za dva tucty lubrikovanejch kondomů s pupíkem na špičce. Pokud budu muset tuto zimu váhat mezi žrádlem a sexem, pak si asi raději utáhnu opasek (ale nejdřív sundám gatě).

13:10 – Hároš se tu právě otočil ve svý nový kožený bundě (pěkně mastnej vánoční dárek), aby mi podstrčil nájemní smlouvu a pocamral se se svým novým fárem. Vyděsilo ho, když uslyšel o mým převratným ožebračení.

„Nicku, to je hrozný! Máma říkala, že pokud se jí ta smlouva nebude zdát, dá si do zítřejších novin inzerát."

„To přece nemůže udělat, Franku!"

„Jak jí v tom mám zabránit. Naši teď potřebují spoustu peněz. Právě vyhodili pět táců za vánoční dárky!"

„Franku, tys dostal krámy za pět tisíc?" zeptal sem se celej zhnusenej tím, jak se to někdo sakra má.

„Kéž bych. Většinou z těch krámů se obdarovali navzájem. Myslím, Nicku, žes to s tou jejich zamilovaností trochu přehnal. Ta Sinatrova kazeta teď jede bez přestávky. Už je mi z toho šoufl."

„Promiň, Franku. Ale co teď mám proboha dělat?"

„A co takhle se nastěhovat k Sheeni? Tvrdíš, že její rodiče Carlottu žerou. Měl bys ubytování i stravu zdarma a ještě tolik drbačky, kolik bys jen zvládl!"

„To není tak špatnej nápad, Franku. Ale chci, abys věděl, že mezi Sheeni a mnou nejde jen o postel. Hluboce ji miluji."

„Já vím, Nicku," odpověděl Hároš a zamrkal na mě. „Jak říkám, čím hloub, tím líp."

21:45 – K mýmu překvapení nebyla Sheeni touto myšlenkou příliš nadšena. Leželi sme spolu v ložnici pod zatuchlou dekou babky DeFalcový. Na nočním stolku se v podvázaným gumovým šlauchu tísnilo na dvě stě milionů osiřelejch spermií.

„Nickie, to přece nemůžeš myslet vážně! Že bychom bydleli pod jednou střechou?"

„Proč ne, lásko moje? Mohli bychom být pořád spolu. Dnem i nocí!"

„Tak to je přesně to, z čeho mám hrůzu. A co moje soukromí?"

„Sheeni, ale manželé přece spolu žijí bez soukromí."

„To ano, ale proto je tolik rozvodů. Ne, já si myslím, že by to nedopadlo dobře.“

„Ale Sheeni, já do dvou dnů můžu skončit na ulici!“

„Chceš tím naznačit, že chceš zpátky ten přívěšek?“

„Tak to zas ne, Sheeni. Ten sem koupil pro tebe a chci, abys ho nosila. To raději umřu hlady.“

„No, Nicku, oni totiž v tom obchodě stejně nevracejí peníze v hotovosti.“

„Opravdu?“ řek sem. „Tak to sem teda nevěděl. Hele, Sheeni, mám perfektní nápad. Proč by nemohla Carlotta bydlet v tom malém bytě nad garáží? Vždyť tvůj bratr se stejně stěhuje pryč. Mohli bychom být spolu a ty by sis přesto zachovala svý soukromí.“

„Nevím, Nicku. Měla bych pocit, že mě špehuješ. Asi by mi tvoje přílišná blízkost lezla na nervy. Promluvím o tom s matkou,“ řekla a přitulila se. „Možná, že by tě mohl ubytovat někdo z kostela.“

„Za chvíli budu bydlet v kanále, Sheeni. Vím to. A tebe to naprosto nezajímá.“

„To víš, že zajímá, Nicku. Ale teď není čas na zoufalství.“

„A nač je teda čas,“ zeptal sem se.

„Na repete,“ odpověděla zasněně. „Jestli teda můžeš.“

Mohl sem.

O něco později sem čerstvě napukal kukuřici a společně sme si dopřáli nahý občerstvení v posteli.

„Nickie,“ řekla Sheeni a brala si vždycky dvakrát tolik co já, „už jsem ti říkala, že jsem mluvila s Trentem a Vijayem?“

„Ne, Sheeni,“ odpověděl sem, „tak tuto informaci jsi přede mnou zatajila. Zřejmě proto, aby nějak negativně neovlivnila můj sexuální výkon, že?“

„Nickie, opravdu nevím, o čem to mluvíš. Zprávy nejsou růžové. Apurviny rodiče se setkali s Trentovými. Vynutili si na něm slib, že už se nikdy s Apurvou neuvidí, ani s ní nepromluví jediného slova.“

„A co když svý slovo nedodrží?“

„Apurva poletí prvním letadlem pátky do Indie. Ale to by Trent stejně nikdy neudělal. Vždyť ho znáš.“

„Až příliš dobře.“

„Je mi toho ubohého Trenta tak strašně líto,“ řekla Sheeni mezi nostalgickým přežvykováním. „Je mu smutno, je tak osamělý a má zlomené srdce.“

Tento tón se mi dvakrát nezamlouval. „Ale vždyť nemusí být osamělý, Sheeni. Může přece kdykoli zatelefonovat Janice. Nebo Soni. Vím určitě, že už má její telefonní číslo."

„Teda, Nickie, ty jsi někdy tak bezcitný."

„Tak dobře, Sheeni, uvidíme, co by se s tím dalo udělat. Možná, že Carlotta má v rukávu ještě pár schovaných es."

„Děkuji ti, Nicku. Tak a objednáme si teď telefonicky pizzu?"

Viditelně sem zbledl.

„Já to zaplatím, Nickie!"

Objednali sme si pizzu až do domu, pak Sheeni brnkla svým rodičům, jestli by mohla u Carlotty zůstat přes noc, a protože její rodiče jsou moderní, nevznesli žádné morální námitky.

23:30 – Taková pizza s houbama a paprikou v posteli vedle milovaný nahý ženy je asi jeden z nejsilnějších zážitků lidskýho života. Rozhodl sem se, že si přestanu lámat hlavu se zítřkem a budu žít pouze v přítomnosti.

Momentálně mně tady kdosi velmi blízký dělá cosi nadmíru erotickýho s kouskem papriky.

Neděle, 27. prosince

Moje bytová krize se dočasně uklidnila. Hárošova matka nebude zřejmě tento týden podávat informace případným zájemcům o pronájem mýho baráku. Je totiž v base.

Celou story sme se dozvěděli ze senzačních fotografií na první straně dnešních ranních novin. Byla na nich podezřelá osoba z želízkama a rukou (Irena, která si kryla tvář kabátem), dále zbraň, coby doličnej předmět plánovaný vraždy (ukradená áká sedmačtyřicítka), kulkama prošpikovaný fáro (pronajatý BMW) a taky vyděšená oběť útoku (tata, kterej uraženě stavěl na odiv svou zafačovanou hlavu). Smrtící kulce chybělo jen pět cenťáků od kýženýho cíle.

„Nickie, tak tvoje rodina i nadále budí pozornost!" zvolala Sheeni a srkla si instantní kávy. Cpali sme se v posteli koblihama a zapečenejma párkama (kvůli životně důležitým bílkovinám).

„Moje rodina? Snad Hárošova! Můj otec je jen nevinná oběť zrůdnýho útoku. Sheeni, máš drobečky z koblih na svejch výstavních ňadrech."

„Nesnaž se měnit téma, Nicku. Přece dobře víš, že Hárošova matka byla dohnána k tomu, aby použila zbraně. Tvůj otec určitě musel provést nějaký neomluvitelně strašný čin.“

„Ale věř mi, Sheeni, tvoje ňadra sou naprosto dokonalý.“

Sheeni si přitáhla deku až pod bradu a praštila mě novinama.

„Přesně, jak jsem se obávala, Nicku. Tato předčasná sexuální zkušenost z tebe udělala maniaka. Nikdy si to neodpustím.“

„Ani já ne,“ řek sem a zabořil svou tvář do jejího poprsí plnýho drobků z koblih a zatuchlý vůně z deky. Konečně mý roztoužený rty našly její teplou bradavku. Sheeni mi hladila ucho a pokračovala ve čtení.

„Nicku, tady píšou, že v okamžiku střílení byla s tvým otcem nějaká žena. Byla lehce zraněna létajícím sklem.“

„Jó? A píšou, kdo to byl?“

„Nickie, nemluv s plnou pusou. To bolí. Aha, tady to je. Společnice byla identifikována jako slečna Radmilla Sandersová (38), z Oaklandu v Kalifornii.“

„Moje bývalá učitelka z mateřský školky! Takže nakonec přece jen byla zoufalá.“

„Každá žena, která chodí s nějakým z Twispů, je samozřejmě apriori zoufalá,“ řekla Sheeni a lascivně mě políbila. Pak toho náhle nechala a podívala se na mě: „Nickie, ale ty s tím střílením přece nemáš nic společného, že ne?“

„Samozřejmě, že ne, drahá.“

„Určitě? Snaha zavraždit svého otce je u chlapců přirozený oidipovský komplex, jak jistě víš.“

„Sheeni, nemám se svým otcem nic společného. Vídám ho sem tam v televizi. Paní DeFalcová se zřejmě rozzuřila, protože jí otec dal kopny kvůli někomu mladšímu a rajcovnějšímu. Znáš to, ne? Uražená ženská ješitnost.“

„Nebuď sexista, Nicku. Většinu násilí v tomto světě páchají muži na ženách.“

„Jako bych to nevěděl! Carlotta byla málem znásilněna tím frajerem Brunem.“

„Fakt?“

„Moc nechybělo. Dopadlo to nakonec tak, že sem mu musel dát pusu na dobrou noc.“

„To chceš říct, že jsem líbala rty, který líbaly Bruna Modjaleskiho?“

„Nestěžuj si, Sheeni. Já sem zase musel líbat rty, který přece líbaly Bruna Prestona!“

„To jo, ale můj Bruno byl pusinka. Kdyby jen tak nebyl tam neohrabaný v posteli. To by mě zajímalo, jestli ten tvůj Bruno je v tomto ohledu větší kanón.“

„S trochou štěstí se to ani já ani ty nedozvíme.“

„Panebože, Nicku, jestli nevystřelíme z té postele během dvou minut, přijdeme pozdě do kostela.“

„Sheeni, já teda nejdu nikam, kam bych nemohl přijít voblečenej v plný parádě. Carlotta zavolá tvý matce a omluví nás.“

„Ta omluva ale musí stát zato, miláčku.“

Stála. Carlotta řekla paní Saundersový, že se snažíme o mezinárodní telefonický rozhovor s naším milovaným Omtu, mým dobročinně adoptovaným svěřencem. Každou chvilku by k tomu spojení už mohlo dojít, oznámil sem vzrušeným tónem a zavěsil.

Setrvali sme s Sheeni v posteli skoro celý dopoledne a pak sme si společně dopřáli přepychovou koupel v obrovský vaně paní DeFalcový. Promiň mi to, Pane Bože, ale bylo to nejlepší nedělní ráno mýho života.

13:15 – Právě se tu stavil Hároš v hluboký depresi způsobený traumatem z matčina zatčení. Carlotta a Sheeni se ho rozhodly rozptýlit sytým obědem u Zlatýho kapra. Jen se modlím, aby měla Sheeni dost peněz.

18:42 – Snažím se Hároše ukonejšit. Nechce jít domů a ani nechce být sám. Milovaná Sheeni se s Carlottou rozloučila polibkem plným vášně (kdežto s Hárošem jen plným útěchy) a odešla domů. Sem vlastně rád, že je tu Hároš se mnou. Jakmile sem teď bez Sheeni, chytá mě panickej běs. Touha, kterou cejtím v její přítomnosti, je silně návykovou drogou. Jakmile je Sheeni pryč, i když jen na čas, život se mi stává bolestným utrpením.

19:18 – Právě čumíme na bednu, kde Mike Wallace nasazuje jakýmusi chlápkovi palečnice. Hároš se vyjádřil v tom smyslu, že by Mike Wallace mohl vyzkoušet „svý číslo“ na mým otci. Dospěl totiž k názoru, že můj otec „navždy a natrvalo zničil“ jeho rodinnej život. I nadále Hárošovi doporučuju mírně skeptickej optimismus.

21:44 – Hároš už druhou hodinu pokračuje ve svým terapeutickým telefonním rozhovoru s Heather. To by mě zajímalo, kdo cvakne ten účet. Moje zvědavost je čistě akademická, protože já se stěhuju do pěkně vlhkýho kanálu dřív, než ten účet přijde. Už mi začíná být jedno, jestli je Hároš zoufalej nebo ne, a jen si přeju, aby brzo zavěsil. Carlotta musí mluvit s Sheeni. Potřebuju už zase slyšet ten její nádhernej hlas.

22:28 – Sheeni se má dobře. Promluvila s rodiči o Carlottině problému s ubytováním a ti jí slíbili, že se na to přeptají. Také musela dopodrobna poreferovat o Carlottině telefonním hovoru s Omtu.

„Řekla jsem jim, že jste si živě povídali o roli rituálu při vzývání boží milosti," řekla Sheeni. „Zdálo se, že je to uspokojilo."

„Díky, drahá," odpověděl sem. „Opravdu nevím, co bych si bez tebe počal."

„Asi trochu častěji chodil do kostela, předpokládám. A jak se daří Hárošovi?"

„Myslím, že už líp. Heather mu pomohla. Právě je v garáži a leští blatníky svýho novýho auťáku. Pozval sem ho přes noc sem."

„Jsi dobrý kamarád, Nicku."

„A jaký jsem milenec?"

„Nejsi tak úplně beznadějný případ."

„Sheeni, právě sem to spočítal. Už sme to dělali vosumkrát!"

„No, říká se, že chlapci jsou na matematiku více zaměření, než dívky."

„Sheeni, tak bych si přál, abys tu se mnou přes noc byla raději ty!"

„Já si zase přeji rychle usnout. Zdá se, že se mi z toho tvého chrápání nastřádal obrovský spánkový deficit."

„Promiň, Sheeni. Uvidíme se zítra. Miluju tě."

„Ani já k tobě necítím vždy odpor, Nickie. Dobrou noc."

Miluje mě. To se pozná.

23:07 – Ustlal sem Hárošovi na tom nepohodlným gauči. Pro všechny případy sem mu tajně odstranil z dosahu pásek a tkaničky do bot. Opatrnosti nikdy nezbývá, pokud máte co do činění s emocionálně narušeným dospívajícím. Já si teď musím užít jednu ze svých zbývajících nocí v opravdický posteli.

Ta postel je ale zasviněná. Prostěradlo vypadá, jako by tam tři dni tábořila banda skautů.

Pondělí, 28. prosince

Po snídani Hároš nejdřív navztekaně vymáhal svůj opasek a tkaničky a pak odešel do města, že se pokusí navštívit svou matku v lochu. Požádal Carlottu, jestli by nešla s ním, ale ta odmítla s tím, že má alergii na tmavěmodrou barvu a na úřady. Bylo mi jaksi neveselo, tak sem se rozhodl,

že se spojím s mou vlastní matkou. Zvedla sluchátko hned po třetím zazvonění.

„Nicku! Kde jsi?“

„Tak různě.“

„Proč jsi mi lhal a říkal, že jsi v Indii, a celou tu dobu jsi byl u své sestry? Málem jsem z těch starostí měla smrt! Mysleli sme si, že tě nějací gangsteři vzali jako rukojmí.“

„Nezlob se, mami. Musel sem se skrývat. A co nového u vás?“

„Nickie, narodilo se mi miminko! Hned na vánoce! Pokřtili jsme ho Ježíšek Lance.“

„No to je novinka!“ předstíral sem překvapení. „A jakpak se mu daří?“

„Dobře. Včera jsme přišli z porodnice. Je to nádherné dítě. Kdyby se jen tolik nepodobal Jerrymu! Vždycky se trochu leknu, když toho andílka spatřím!“

Pokusil sem si představit novorozence s ksichtem mámina bezprdelatýho, pupkatýho, mrtvýho frajera, ale moje mentální obrazovka zůstala prázdná. Moje představivost se zřejmě nadřela na nehoráznosti takovýho zadání.

„A co Lance? Má ho rád?“

„Ach, Lance, ten ho přímo zbožňuje! Ještě ho neviděl, ale už s Ježíškem dvakrát mluvil telefonicky. Nickie! Užs to slyšel? Nějaká ženská se pokusila zastřelit tvýho otce!“

„Jo, slyšel sem to, mami, ale netrefila se.“

„To muselo být hrozný. Kulka ho jen škrábla. Ten může mluvit o zatraceným štěstí.“

„Mami, a kde je teď Lance?“

„Je ... je mimo město, Nicku. Je na služební cestě.“

„Mami,“ řekl sem a konečně se dostal k jádru věci, „jak to vypadá s mýma penězma?“

„To nejsou tvoje peníze, Nicku. Seš ještě příliš malej. To sou rodinný peníze.“

„Tak jo, co teda udělá rodina s mýma penězma?“

„Stěhuje se do krásnýho domu v kopcích, Nicku. Nedělej si starosti, Nicku, nákup nemovitosti jsou dobře investovaný peníze. A taky to bude lepší pro Ježíška. Nechci, aby vyrůstal tady v tý mizerný čtvrti.“

Skvělý, hlavně, že pro tvýho staršího syna byla ta čtvrť dobrá dost.

„Mami, nemohla bys mi pár tisíc poslat?“

„Nevím, Nicku. Dům, o který máme zájem, je dost drahý. A pak, musíme ještě pořídit spoustu nových věcí pro Ježíška. Musím se zeptat Lance."

„A co má proboha tvůj manžel co mluvit do tvýho rozhodnutí," řek sem a snažil se zachovat klid, „že mi chceš poslat nepatrnej vobnos z mejch peněz?"

„To nejsou tvoje peníze, Nicku. Kromě toho jsme je uložili na Lancovo konto."

„Cože?"

„Je to pro případ, že mě budou žalovat o náhradu škod za ten požár. Když ty peníze bude mít Lance, nemůžou se jich na nás nijak domoci. Nickie, dej mi svou adresu a já ti pošlu trochu kapesnýho, pokud jen budu moct."

„Raději ne. Pošli ten šek Joanii. Ta mi ho doručí."

„Tak to se nezlob, Nicku. Pokud nedůvěřuješ svý matce v otázce tý všivý adresy, pak se mnou nepočítej."

„Takže ty mě necháš hladovět, jo?"

„To záleží na tobě, Nicku. Dej mi svou adresu a já ti pošlu jízdenku na autobus ještě dnes odpoledne. Nicku, copak nechceš aspoň vidět svýho bratříčka?"

Možná bych měl, jen tak ze zvrhlý zvědavosti.

„Hrozně rád bych, mami. Ale ne teď, když mám za zadkem FBI. Tak šťastný a veselý. A užívejte si mých peněz. Řekni za mně ahoj Ježíškovi. Doufám, že z tý podobnosti na Jerryho vyroste."

„Jerry byl náhodou pěknej mužskej," vyštěkla na mě. „A ty si dej majzla na tu svou nevymáchanou pusu."

„Tak tohle už sem někde slyšel.

12:10 – Cestou domů se s kabelou nejlacinějších potravin Carlotta stavila v knihovně, kde si na erárním psacím stroji naťukala pár řádků. Po dvaceti minutách potu tváře sem vytvořil tento dopis, svůj první příspěvek o americké demokracii:

Vážená redakce:

Je na čase promluvit nahlas. Je zapotřebí si veřejně posvítit na černé skvrny korupce, rasismu a brutality, jež šíří svůj odporný puch bezpečnostními orgány místní správy našeho města. V mém případě nejde o patetické kázání nějakého všetečného, zločinců se zastávajícího apoštola humanity. Měl jsem možnost pozorovat tuto brutalitu z první ruky, vyslechl jsem nespočet rasových urážek, byl jsem svědkem podplácení policistů ze

strany distributorů drog, pasáků a carů hazardních klanů. Jsem totiž již léta zaměstnaný jako policejní důstojník a domnívám se, že nadešel čas promluvit, ba co víc – vykřičet tu strašnou pravdu.

Drazí spoluobčané, vaše důvěra v policejní orgány je praxí otřesena!

Teď a tady žádám okamžité a pečlivé prošetření činnosti policejního oddělení tohoto města, a to nejen velkou porotou, generální prokuraturou, ministerstvem spravedlnosti, ale i FBI. Konkrétně dávám podnět k vyšetření protizákonného zatčení řidiče nákladního vozidla jménem Wally Rumpkin.

Hanebné zacházení, jehož se dostalo tomuto vysokému, nevinnému občanovi, je pouze jedním z nesčetných případů zneužití pravomoci policistů jakožto veřejných činitelů, jehož jsem byl za léta práce u policejního sboru svědkem.

Nedávno má milovaná žena porodila nádherné dítě, jež jsme pokřtili Ježíšek. Přestože nejsem jeho biologickým otcem, slíbil jsem Ježíškovi na svou čest, že udělám všechno, co je v mé moci, aby mohl mít jistotu, že bude vyrůstat ve městě střeženém slušnými a čestnými policisty, kteří ctí práva občanů bez ohledu na jejich rasu, vyznání, barvu pleti nebo sexuální orientaci.

Je zapotřebí spojit své úsilí a strhnout bariéry, jež nám zatím brání ve vytvoření rovnoprávné společnosti. Staňme se bratry a sestrami. Pomozte mi, drazí spoluobčané, v tomto tažení za očistu policejních orgánů. Nastal čas, aby na telefonním čísle 158 sídlila pravda a spravedlnost.

Lance Wescott, důstojník Oaklandského policejního oddělení

Carlotta si pro všechny případy nechala udělat šest kopií a zaslala je do všech velkejch deníků v oblasti Bay Area. Řek bych, že Ježíšek bude jednou pyšnej na statečnej postoj svýho taťulínka, nemyslíte?

16:38 – Tak už k tomu došlo desetkrát, milý deníku. Desetkrát sem vnořil svůj živoucí úd do božského svatostánku Sheenina nejniternějšího chrámu. V jistejch momentech sem měl pocit, jako by se rozplynula hranice mezi našima samostatně existujícíma fyzickejma entitama – skoro jako by se body dotyku, kde končilo mý tělo a začínalo Sheenino, nějak rozmázly. Jedinej drobnej stín kazí dokonalost našeho spojení: ta teňoučká cizorodá gumová blanka. Aspoň jednou jedinkrát bych rád zakusil žár jejího živýho masa na vlastní kůžičku. Kéž by se jen jednou naše mazadla, naše dosud oddělený tělesný šťávy mohly smísit ve společný, podvojný polívce, tak jak to ostatně příroda vlastně vymyslela.

Přirozeně si to netroufám. Když sem tento estetickej problém nastínil, Sheeni mi samozřejmě připomněla, že to nejsem já, kdo by si vyžral následky možnýho těhotenství.

Opět si užíváme další příjemný odpoledne při naháčským dopisování deníků pod zatuchlou dekou babičky DeFalcový. Čas od času, když mi dochází literární inspirace, pohladím hedvábný stehno svý milovaný. Setrvám svýma línýma prstama v její kaštanový chlupatý změti a zasněně bloudím v tý fascinující zóně, kde se měkce zvedající pahorek rozdvojuje do exotickýho rozštěpu. Zdá se, že jí to nevadí.

V konverzačních přestávkách mezi dnešním milováním mě Sheeni informovala o tom, že její rodiče přišli s řešením Carlottina ubytovacího dilematu.

„Reverend Glompiphel a jeho žena potřebují pomocnici ke svým dvojčatům," oznámila mi.

„A kolik jim je?" zeptal sem se pochybovačně.

„Skoro sedm."

„Nejsou to náhodou ty malý, tlustý příšery, co na štědrej den málem zbořili dům?"

„Obvykle nejsou tak divocí, Nickie. Matka říkala, že paní Glompiphelová jim v tom svátečním rozrušení zapomněla dát sedativa."

„Dva přiblblí spratci. A dokonce narkomani. To nezní dvakrát dobře. A má váš kazatel ještě ňáký povedený sráče?"

„Nemá, Nickie. Jen ty dvojčata. A pak ještě králíky."

„Jaký králíky?"

„Paní Glompiphelová chová za farou králíky, aby tak doplnila nedostatečnej příjem svého manžela. Má na dvě stě angorskejch vrhů. Potřebovala by, aby jí s nimi Carlotta čas od času pomohla – nakrmit, vyčistit králíkárny a tak podobně."

„Čas od času je jak často?"

„Každý den po vyučování. Předtím, než vyzvedneš ze školky dvojčata."

„To zní jak zlej sen. A kolik za to?"

„Strava a ubytování, plus sto dolarů měsíčně."

„To snad myslíš tejdně, ne?"

„Nezlob se, Nicku. Říkala sem ti, že je reverend Glompiphel nedostatečně finančně zajištěný. Víc si dovolit nemohou. Ale zase budeš mít svůj pokoj."

„Kde? Na půdě společně s netopýry?"

„Ne, v suterénu. Budeš tam mít své soukromí – kromě úterků a čtvrtků, samozřejmě. V ty dny se tam dole scházejí terapeutické skupiny."

„Jaký terapeutický skupiny?“ zajímalo mě.

„Takové ty obvyklé: alkoholici, agresivní manželé, čerstvě rozvedení, pedofilové, nezaměstnaní, narkomani, hazardní hráči, depresivní puberťáci.“

„Předpokládám, že bych se mohl zúčastnit sezení tý poslední skupiny, Sheeni. Určitě bych byl plnoprávným členem.“

„Carlotta má domluvenou schůzku s Glompiphelovými zítra ráno o půl desáté,“ pokračovala Sheeni bez ohledu na mý nářky. „Setkání zařídila matka, takže se snaž vypadat trochu nadšeně a zařiď, ať máš ňadra na svým místě.“

„Stáhl sem jí deku zpod brady. „Předveď, jak mají vypadat.“

Předvedla.

18:18 I přes mý výslovný námitky se Sheeni voblíkla a odešla domů na večeři. Carlotta jí smí dělat doprovod po zítřejším přijímacím pohovoru na místo votroka při „venčení psů“. Už se nemůžu dočkat.

„Kdopak je to na verandě? Že by Hároš?

20:52 – Nabídl sem se, že uklohním svýmu kámošovi fazolovej guláš, ale on místo toho pozval Carlottu ke Zlatýmu kaprovi. Objednali sme si přepychovou dlabku pro dva: krevetový lupínky, bambusový výhonky, kuře na kešu, magnóliový plátky hovězího, rýži vařenou v páře, zmrzlinu chuti zelenýho čaje, oplatky pro štěstí a čaj. Taková vzpruha pro tělo (když už ne pro chuť) za pouhejch deset devadesát pět. Aby Carlotta nějak přispěla k rozšíření Hárošových obzorů (a taky aby mohl na chvíli zapomenout na svý starosti), vyhecovala ho k tomu, že jedl tyčinkami.

Během této exkluzivní žranice mě Hároš seznámil s dalším vývojem trestní činnosti jeho matky. Dnes ji vyšetřil psycholog místní věznice (její bývalej frajer, spolužák ze střední školy) a do posudku napsal: „Je v kontaktu s realitou, hluboce lituje svého činu a je naprosto rozkošná“. S tímto zfalšovaným posudkem v ruce doufá Hárošův otec a i jeho právníci, že by ji mohli dostat ven z lochu na kauci ještě dnes večer. Hároš čekal ve věznici celý dopoledne, ale nakonec se mu přece jen podařilo matku krátce zahlédnout, když ji chodbou vedli k výslechu.

„Je to fakt hrozný, když vidíš vlastní matku s želízkama na rukách,“ řekl a zakuckal se. Teď nevím, jestli utrpením, nebo kuřetem kešu.

„O tom nepochybuju,“ řekla Carlotta útěšným tónem.

Pokusil sem si představit svou matku a Lance v želízkách a s vězeňskýma koulema na rukou na nohou. Je to divný, ale ta představa mi naskočila s překvapivě nezúčastněným pocitem. Tentokrát sem neměl ani velkej problém nasadit želízka i malýmu Ježíškovi.

Když sme se konečně zvedali k odchodu, otevřely se dveře a dovnitř vplul Bruno Modjaleski ruku v ruce s rozzářenou Mertice Plamquistovou.

„Ach, Bruno!“ zavolala Carlotta a koketně na ně zamávala.

Šťastnej pár se oddělil od Steva a spěchal k nám.

„Ahoj, Carly,“ hřímal Bruno. „Vyrazilas z Hároše kus žvance? Tak co, Háro, stojí za to? Přidrží pravidelně?“

„Celkem pravidelně,“ začervenal se Hároš.

Mertice svého společníka s radostným úsměvem šťouchla loktem.

„Hele, znáte se s Mertice?“ zeptal se Bruno. „Pusinko, toto je Hároš a toto je moje sousedka Carly. To je ta, co mi řekla o Frkotovi.“

Mertice uchopila Carlottinu zavlhlou pravici a přátelsky s ní potřásla. „Jak se dozvěděla, že můj drahý Frkot si přeje, abych se seznámila s Brunem?“ zeptala se.

„Hm, jsem zřejmě médium,“ odpověděl sem. „Ve snu mě navštívil krásný, malý pták.“

„Jak vypadal?“ zeptala se dychtivě.

„Moment,“ řekla Carlotta. „Byl zelený se žlutou hlavičkou.“

„Frkot!“ zavřeštěla Mertice s takovým nadšením, že se ostatní návštěvníci restaurace mírně vyděsili.

„Na papouška byl překvapivě výřečný. Řekl, že si přeje, abyste si vy dva s Brunem Modjaleskim vytvořili intenzivní tělesný vztah.“

„Tak tohle přání,“ řekla Mertice a stiskla Brunovi masivní paži, „sme mu už splnili!“

„To vám teda závidím,“ zalhala Carlotta. „Ale mám aspoň svého drahého Hároška.“ Lapl sem jeho chlupatou pracku a zamilovaně se ho držel, přestože se zoufale snažil uvolnit z mýho sevření.

„Nejmenuješ se náhodou DeFalco?“ zeptala se Mertice mýho společníka.

Hároš sebou přestal na chvíli cukat. „Ano, co má být?“

„Myslím, že jsem se zřejmě kdysi setkala s tvým otcem,“ řekla. „A taky mě mrzí, co se stalo tvý mámě.“

„Jo, to byla mizerná trefa,“ připojil se Bruno. „To tys ji učil mířit, Háro?“

Hároš se zamračil a konečně vyškubl svou chvějící se ruku. „Musíme jít, Carlotto.“

Carlotta si vzala šálu, kabelku, deštník a sáček se zbytky jídla pro psy a zvedla se z červený umělohmotný sicny. „Mějte se dobře vespolek,“ řekla. „A ještě něco, Mertice. Dám vědět, pokud by mě Frkot ještě někdy navštívil.“

„A mohla by ses ho na něco zeptat?“ Mertice se naklonila co nejblíž a do Carlottina ucha zašeptala otázku, po níž onen řečený orgán zrudl do nachova.

„Co vlastně chtěla ta Mertice vědět?“ zeptal se Hároš, když sme se plahočili deštěm k domovu.

„Bruno to chce vyzkoušet ve trojce. Ptala se mě jestli s tím má souhlasit.“

„A kdo by byla ta druhá kost?“

„No kdo asi myslíš?“

„Panebože, ta Carlotta by se měla pořádně zamykat.“

„Tak to mi starosti dělat nemusí, Franku. Myslím, že Frkot bude v případě tohoto morálního problému naprosto jednoznačnej.“

22:05 – Doma na mě čekala na mým novým telefonním záznamníku tato zpráva: „Carlotto, kde se touláš? Matka vzkazuje, že bys u nás dnes mohla přespat, kdybys chtěla. Mohli bychom se zítra společně nasnídat a pak všichni jít na faru. Kdyby ses sem přece jen vydala, nezapomeň vzít s sebou pár těch malých užitečných předmětů. Ahoj. Doufám, že se dnes ještě uvidíme.“

Díky Bohu za tu nedocenitelnou mašinku. Byla by to tragédie, kdybych tenhle vzkaz prošvihl!

Úterý, 29. prosince

Dnes za časnýho rána sem opět narušil Sheenino soukromí a to nejen jednou – dům ještě podřimoval netečným klidem a anonymní ptactvo vítalo probouzející se den svým štebetavým hosana. Při druhým čísle sem se přistih, že má mysl poněkud zabloudila k jinýmu tématu, než bylo to právě probíhající. Sem se svou jedinou láskou teprve po dvanáctý a už prostřední část dějství zčásti věnuju úvahám o tom, co bude na snídani. Při závěrečným vzedmutí se naštěstí moje pozornost začala opět soustředit správným směrem. Možná, že se blížím bodu přehřátí. Že bych měl přistoupit k rozumnýmu šetření silama? Škoda, že to nemůžu zase všechno narvat zpátky a recyklovat – materiálu sem k tomuto účelu již nasbíral víc než dost. Sheeni totiž nutí Carlottu, aby si ho v kabelce odnášela domů – aby třeba neucpal záchod nebo aby ho její matka nedopatřením nenašla v odpadkovým koši.

Na snídani byla čerstvě vymačkaná pomerančová šťáva, francouzskej toast s pravým javorovým sirupem, křupavá osmažená slanina a silný, lahodný kafe. Při třetím hrníčku si to Carlotta neodpustila a myšlenky se jí zatoulaly k politováníhodnýmu sobectví její přítelkyně. Kdyby se role

prohodily, určitě bych trval na tom, aby Sheeni se mnou celodenně sdílela pohodlí mého domova.

„Drahá, Carlotto," řekla paní Saundersová, „ta zpráva o náhlém odchodu tvé matky nás tak hluboce zarmoutila."

„Čí náhlý odchod?"

„No přece smrt tvé matky," řekla kvapně Sheeni. „Proto jsi přece bez domova!"

„Ach tak, ano," řekla smutně Carlotta. „Matka odešla tak náhle. Jistě, nebyla už nejmladší."

„A zanechala ti něco?" zahřměl rozhořčeně pan Saunders.

„Skoro nic," vzdychl sem. „Jen tu trochu nádherných vzpomínek."

„Jestli jsi zcela bez prostředků, milá dívko," poradil mi jako právník, „měla by ses obrátit na státní chudobinec."

„Ale Carlotta je na to příliš samostatná osobnost, otče," vmísila se do toho Sheeni. „Že, Carlotto?"

„Ano, jistě," potvrdil sem její slova. „Nesnáším závislost. Raději to zvládnu sama."

„Jak statečný postoj!" zvolala pani Saundersová. „Elwyne, ta má ale kuráž!"

„Jistě, má drahá," bručel pan Saunders. „Tvrdohlavá, pošetilá a nepoučená – ale neoddiskutovatelně odvážná."

„Carlotto," obrátila se ke mně paní Saundersová, „díky tomu jsem opět začala důvěřovat vaší generaci. Již jsem si vskutku začala zoufat. Obávala jsem se, že všichni vaši vrstevníci jsou tak nevyvedení jako ten zlovolný Nick Twisp."

„Ale Nick přece není tak hrozný, máti," prohlásila Sheeni.

„Tak co bys, Carlotto, řekla na takovouto nehoráznost?" chtěla znát můj názor paní Saundersová.

Carlotta si nervózně upravila podprsenku. „Myslím, věřím, že v každém z nás je trocha dobra, paní Saundersová. Dokonce možná i v takovém Nickovi Twispovi."

„Otec má pravdu," odpověděla nelítostně. „Jsi naprosto nepoučitelná."

Po snídani se tři dámy rozjely ve velikým, zeleným krajzlerovi směrem ke kostelu. Mou budoucí otrokářku a její dva šklebáky nalezly v potemnělý smradlavý kůlně za prostě omítnutou bodovou fary. V rezatejch polorozpadlejch králíkárnách se tam tetelili mohutní chlupáči a lhostejně ukusovali listy salátu. Jeden z dospívajících angoráků, určitě vzrušením celej bez sebe, právě absolvoval jízdu centrifugou, když si s jeho klecí kutáleli dva vzhledem i oblečením identičtí špekouni.

„Balone! Valoune! Přestaňte, chlapci!“ zvolala na ně kostnatá, fádně oblečená, asi třicetiletá ženská s koňským ksichtem. „Panu Ušatci se to jistě nelíbí!“

Dvojčata pustila klec a začala si výhružně měřit Carlottu. Sheenina matka nás představila. Všichni, kromě dvojčat, vyloudili na tváři srdečně neupřímnou grimasu a potřásli si rukama.

„Carlotto,“ řekla pani Glompiphelová, „to jsou moji synové Baloun a Valoun. Chlapci, pozdravte naši novou přítelkyni Carlottu.“

„Proč je voblečená do černýho?“ zeptal se jeden z nich.

„Protože, bohužel, jí právě odešla maminka,“ vysvětlila mu matka.

„A proč je tak ošklivá?“ zeptal se ten druhej.

Paní Glompiphelová zrudla. „Baloune! To jsou mi způsoby!“

Prohlídli sme si králičí farmu, záhony se zeleninou (na jaře mě čeká nevolnický plení) a sad (a na podzim nevolnický česání ovoce!). Pak nás paní Glompiphelová pozvala na umolousanou faru.

„Odložte si, dámy,“ vyzvala nás naše hostitelka a z prošoupanýho gauče přes hlasitý protesty dvojčat odstranila rozsekanou autodráhu. „Nezlobte se za ten svinčík. Potřebovala bych pomocnici, aby mi to tady trochu poklidila.“

Takže nevolnický gruntování po celej rok!

„Valoune, přestaň okamžitě okopávat svého bratra!“ zaječela jeho matka. „Bohužel, můj manžel byl právě povolán na modlitební obchůzku. Ale měl by se co nejdříve vrátit. Mohu vám všem nabídnout čaj?“

„Fuj, nemám rád čaj!“ řeklo jedno z dvojčat.

„Chci whisky se sodou,“ prohlásilo to druhý.

„Nevím, odkud to ti chlapci mají,“ omluvně špitla jejich matka. „Nejspíš z televize.“

„Ale ne, mami,“ ozvalo se zase jedno z nich. „To přece pije táta!“

„Ach, tak čaj bych si dala velice ráda, paní Glompiphelová,“ prohlásila Sheeni a na Carlottu se ani jednou nepodívala.

Pak sme se nacpali do páchnoucí, burákovu pomazánkou zapatlaný kuchyně, kde nám paní Glompiphelová připravila vyčuchlej slabej čaj a snažila se rozsoudit další z vášnivejch sporů svých bojovně naladěnejch potomků. Nalila čaj, otevřela krabici lacinejch vanilkovejch oplatků a oddechla si, když dvojčata uzavřely dočasnej mír, aby se nacpaly cukrovím.

„A teď mi Carlotto, pověz něco o sobě,“ řekla, když mi podávala umaštěnej hrnek.

O dvacet minut později ležely před námi prázdný hrníčky od čaje a Carlottin život jako otevřená (ale naprosto fiktivní) kniha. Dvojčata začaly

jevit známky cukrem navozeného uklidnění a my sme se mohli v poklidu vydat do suterénu na inspekci Carlottina „pokojíčku“: nevlídný betonový cely bez koberce, s oknama opředenýma pavučinou vysoko na provlhlejch stěnách, houfem různorodejch židlí postavených do terapeutickýho kruhu pod holou žárovkou uprostřed pokoje. Nad hlavou nám bez přestání praskala podlaha, jak po ní skotačili dvojčata ve víru vzájemnýho mlácení. Můj dosavadní domov mi vzdáleně připomínala jedině snad ta zatuchlost a křesťanská výzdoba všude po stěnách.

„Jsem si jista, že někdo z našeho sboru by ti věnoval postel a skříň,“ řekla paní Glompiphelová optimisticky.

„A psací stůl by se celkem taky hodil,“ prohlásila Sheeni.

Pořád se na mě ani koutkem oka nepodívala.

„A kde je záchod?“ zeptala se zdeptaně Carlotta.

„Ach, tak ten je nahoře,“ odpověděla zvesela paní Glompiphelová. „Ve druhém patře.“

„Aspoň se trochu protáhneš, Carlotto,“ zhodnotila situaci Sheenina matka.

„Ano, jistě,“ odpověděl sem.

Když skončila obhlídka mýho pokoje, zhasla otrokářka světlo a odpochodovali sme praskajícím dřevěným schodištěm do nic dobrého nevěštícího ticha kuchyně.

„Raději se podívám, co zas ti chlapci tropí,“ řekla jejich matka. Následovali sme ji do obýváku, kde naše hostitelka celá zkoprnělá vytuhla v užaslým překvapení.

„Baloune! Valoune!“ zařvala. „Co to děláte?“

„Mami, hele co sme našli,“ zapěly vyžraný dvojčata jednohlasně a mávaly na nás svýma drahocennýma trofejema. Příšerně sem se lekl, když sem to, co viselo z jejich tlustých prstíčků. Identifikoval jako intimní vedlejší produkt dnešního ranního chtíče.

„Okamžitě mi je dejte!“ zaječela paní Glompiphelová a natahovala se po naplněnejch podvázanejch gumách. „Kde ste je vzali?“

Malý, ohavný příšery ukázaly obviňujícím prstem však víte na koho. „Vzali sme jí je z kabelky,“ přiznaly se pyšně.

Obě matky se překvapeně podívaly na Carlottu, která zrudla jako krocan. Takže je definitivně po ftákách?

„Carlotto,“ řekla klidně Sheeni. „Kde jsi je zase našla?“

„Já ... já ...“ Takže i moje milovaná se ke mně zrádně obrátila zády?

„Carlotto,“ trvala na svém Sheeni. „Já vím, že máš sbírku nafukovacích balónků. Kde jsi zase našla tyhle?“

„Já ... našla jsem je ve městě. V aleji za obchodem pana Flamperta. Vždycky jich tam pár najdu v neděli ráno. Jsou velice zvláštní. Nezdá se vám?“

„Carlotto, moje drahá,“ řekla paní Saundersová. „Než tvoje matka zemřela, nehovořila někdy s tebou o ... no, copak ti nevysvětlila jisté životní skutečnosti?“

„Jaké skutečnosti máte na mysli?“ zeptal jsem se s nevinným pohledem.

„O ... mužích a ženách,“ odvážila se paní Glompiphelová

„Pokud vím, tak ne,“ odpověděla Carlotta zamyšleně. „Proč? Existuje snad něco, co bych měla vědět?“

„Ach bože,“ řekla paní Saundersová.

„Ach můj bože,“ doplnila ji paní Glompiphelová.

12:30 – Tak sem zase zpátky ve svým ilegálně obsazeným domečku. Reverend Glompiphel se neukázal. Spěšně sme se zvedli k odchodu poté, co paní Glompiphelová slíbila, že „si o tom promluví se svým manželem“. Nejsem si zdaleka jistej, že dospěla k názoru, že Carlotta by byla tou nejlepší osobou k morální výchově jejích synů. Osobně bych dal raději přednost pomalý smrti vyhladověním v nějakým hezoučkým kanále.

Po cestě domů slíbila Sheeni svý matce, že Carlotta ještě dnes odpoledne seznámí se základníma faktama o životě.

„Ale, miláčku,“ protestovala paní Saundersová, „víš jistě, že jsi schopna ji s těmito skutečnostmi dopodrobna seznámit?“

„Určitě, máti,“ odpověděla Sheeni. „Vždyť jsem zhlédla několik filmů na toto téma v hodinách tělovědy!“

„Sheeni, ale já jsem ti přece nedala žádné písemné povolení k účasti na podobných filmech! Jak je možné, že mě nikdo neinformoval?“

„Nevím, máti,“ zamyslela se Sheeni. „Zřejmě šlo o komunistické spiknutí.“

„Sheeni!“ štěkla na ni matka, „dej si pozor na pusu!“

Sheeni a Carlotta se na sebe podívaly. Tak tohle sme už někde slyšely!

16:27 – Teda strávit odpoledne venčením odpornejch hafanů – Alberta a Jeana Paula – zatímco moje vyvolená otevřeně flirtuje s Trentem!! Kdybych si nebyl tak jistej, že Sheeni je ta nejlepší a nejryzejší dívka pod sluncem, měl bych asi pocit, že projevuje výrazný tendence k sadismu. A co bylo ze všeho nejhorší, kamuflovala svý příšerný flirtování obhajováním milostné kompatibility Carlotty a Trenta.

„Drahá Carlotto,“ škádlila mě Sheeni, „copak ses mi otevřeně nepřiznala k tomu, že tě Háros nechává chladnou?“

„Háros je náhodou fajn,“ odvětila Carlotta. „Je na mě moc hodný.“

„Trente,“ řekla Sheeni, „copak tohle zní jako vášnivý milostný vyznání zamilované ženy?“

„Nemám důvod pochybovat o Carlottině upřímnosti,“ odpověděl zachmuřený poéta.

„Ale já mám důvod pochybovat o tvé,“ zvedla obočí Sheeni. „Celkem nedávno ses mi přece v hodině angličtiny svěřil, že shledáváš Carlottu ve všem všudy fascinující bytostí. Už jsi nevzpomínáš?“

„Carlotto,“ řekl Trent a zrudl pod svým bronzem, „doufám, že mi odpustíš mou opovážlivost.“

„To je v pořádku,“ řek sem. „To mě neuráží.“

„Jen doufám,“ řekla Sheeni, „že vy dva se nedržíte zpátky jen kvůli nějak špatně vyložené loajalitě vůči mně. Nikdy bych vašemu štěstí nestála v cestě.“

„Jsi velice laskava,“ odvětila Carlotta. „Ale já vím, že Trentovo srdce patří té překrásné osobě, jejíhož psa právě venčíme.

„Ano, ale obávám se, že toto umělohmotný vodítko je teď asi jediným pojítkem mezi námi dvěma,“ dodal truchlivě.

„To přeci není tak jisté,“ řekla Carlotta.

Náš průvod se překvapeně zastavil a oba mí společníci se s nadějí v očích zadívali na Carlottu.

„Ty už máš nějaký plán?“ zeptali se dychtivě.

„Mám,“ připustil sem.

Zatímco Albert a Jean Paul vočuchávali a kropili ukiažský pamětihodnosti, Carlotta vyjevila svůj plán. Pak úspěšně vyvrátila všechny skeptický námitky svejch přátel. Nakonec museli uznat, že je to zřejmě jediný řešení. Trent přislíbil, že překoná svý morální skrupule a Sheeni slíbila, že si tom promluví s Vijayem, jestli by to šlo uskutečnit už zítra večer.

„A jsi si jistá, že to tentokrát vyjde?“ zeptal se pochybovačně.

„Vyjde, pokud bude Sheeni dostatečně hlučná,“ odpověděla Carlotta.

„Udělám pro to všechno, co bude v mých silách,“ zareagovala moje milovaná. „Tentokrát to nesmí selhat.“

Doufal sem, že sem zahlíd jiskřičku upřímnosti v chladných, azurových hloubkách jejích očí.

Když sem dorazil domů, našel sem na záznamníku tuto strastiplnou zprávu: „Ahoj, Carlotto! Tady reverend Glompiphel. Velice rád bych si s tebou osobně promluvil o tvém možném vstupu do našeho rodinného společenství. Zastav se zítra v deset třicet. Budu ve své pracovně v kostele. Dej mi vědět, pokud by se ti to nehodilo. Bůh tě opatruj.“

Další pohovor! Další všetečnej výslech! Další licoměrný otázky. Zajímalo by mě, v kterým bodě do toho zapojí detektor lži.

20:37 – Moje finanční hotovost se smrskla na pouhejch čtyřiadvacet babek a padesát tři centíků. Po nuzácký večeři (zbývaj už jen tři piksle fazolí) sem umyl nádobí a za nějakou dobu se tu stavila Sheeni, aby mě poučila o životě. Vyslíkli sme se a ona svou přednášku doplnila několika navýsost přitažlivýma vizuálníma pomůckama. Tak teď sem to už dělal přesně tolikrát, kolik je mi let. Jenom dneska to bylo čtyřikrát! Ale mám pocit, že s trochou správný stimulace by bylo možný absolvovat ještě jednu osvětovou ukázku.

Sheeni promluvila s Vijayem a všechno je zařízeno. Operace s krycím jménem Zběsilej Kupid Junior vypukne zítra přesně v osm.

Moje láska říká, že na „intelektuálního transvestitu" začínám bejt docela zběhlej v umění a technice milování. Tajemství mýho úspěchu? Všechny ty osamělý hodiny domácího vězení sem strávil intenzivním studiem ilustrovaný bichle svýho přítele Leváka o sexuálních technikách pro labužníky. Ještě pořád mám v rezervě tucty exotičtějších pozic a manévrů. Pokud, jak předpokládám, máme s Sheeni prožít dalších sedmdesát či osmdesát let podobnýma praktikama, nesmím vyčerpat zásobu milostnejch fint příliš rychle.

21:26 – Od Hároše pořád žádný zprávy. Volal sem mu domů, ale žádná odpověď. V posteli sme si s Sheeni dali jednu naháčskou pochoutku z konzervy a probírali sme mou nepříznivou situaci ze všech stran. Sheeni souhlasí, že moje pozice Glompiphelovic otroka je neudržitelná, ale domnívá se, že na „jistou krátkou dobu" to snad půjde.

„Jak dlouho?" chtěl sem vědět. „Dokud nezdechnu na horečku z králičích hoven? Nebo se nezabiju v záchvatu religiózní nudy?"

„Nebuď morbidní, Nickie," odpověděla a zakousla se do posledního v čokoládě máčenýho buráku. „Něco už vyplave."

„S největší pravděpodobností to bude moje červama prožraná mrtvola. Doufám, že ji nebudeš muset identifikovat, Sheeni."

„Taky doufám," odpověděla a pokrčila svůj rozkošnej nosík. „Z červů je mi na zvracení. Nickie, že ten náš Albert dneska dělal samé legrační věci!"

„Jako třeba co?"

„Tak třeba, když štěkal na toho policajta v autě a ten chudák si vylil kafe do klína."

Tak tuhle fintu sem mu prokouk celkem snadno. Ta zrádcovská psí bestie se mě pokoušela udat poldům!

22:34 – S mýma slinama na svých rtech a s mým srdcem ve svejch dlaních, má nejmilovanější právě odešla domů. Tak patnáctkrát, milej deníku! Sheeni objevila ten správnej stimul: četla si starou Paulovu knihu o holistickejch masážích a rozhodla se, že na mě pár začátečnickejch relaxačních hmatů vyzkouší. Přišlo mi to nepochopitelný, že trochu jemnýho tření kolem mužovýh kotníků může tak strategicky přemístit tenzi v jeho těle do správnejch míst. V jak tajuplný nádobě z masa a kostí se pohybujeme zde v tomto světě!

A jaká je vůbec funkce orgasmu? Musím si znovu přečíst Wilhelma Reicha. Zdali budu mít dost odvahy, abych podobný knihy propašoval na faru?

Středa, 30. prosince

Právě před chviličkou mi volal Hároš a dozvěděl sem se neuvěřitelnou novinu. Konečně se dospělo k jakýmusi kompromisu. Tata slíbil, že nepodá žalobu na svou bývalou cizoložnou lásku. Na oplátku pan DeFalco stáhne žalobu na třiapůlmiliónovou náhradu škod a souhlasil s tím, že nechá na vlastní náklady udělat kosmetickou operaci tatovýmu rozstřílenýmu bavorákovi. Samozřejmě, že Hárošova matka má pořád ještě na krku trestnej čin neoprávněnýho ozbrojování.

„Ale to už není tak hrozný," řekl Hároš celej šťastnej. „Právník tvrdí, že za to možná slízne jen pokutu. Nebo možná pár měsíců podmíněně."

„Díky bohu, že naše orgány činné v soudnictví odmítají brát zákony o držení zbraní vážně," prohlásil sem. „Vypadá to, že všechno bude OK."

„Jó, Nicku, akorát, že táta teď fakticky trpí tím, že nedostane ty milióny od tvýho praštěnýho fotra. Takže musel uplichtit i tu stávku."

„To už je hotový?"

„No jo. Ten váš komančskej přítelíček se může smát. Táta těm chamtivejm řidičům musel úplně ustoupit. Je teď kvůli tomu na mámu trochu nasranej. Máma by chtěla vědět, co je s tou smlouvou. Musí oba ty baráky pronajmout co nejdřív."

„To je jako kdy?"

„Jako zítra, Nicku!"

„Do prdele!"

„Nezlob se, Nicku. Ale jak to vidím já, je to stejně všechno kvůli tvýmu otci."

Má samozřejmě zcela pravdu. Ten vožralej vřed mi ničí život i nadále!

Tiše se loudám svým domečkem: malý, tmavý cimry, před barákem nemožnej dopravní ruch, ona ve špatnejch proporcích, příšerný tapety, hnusný koberce, poškrábanej nábytek, úděsný závěsy, osvětlovadla přímo jak z horoucích pekel. Ale přesto to byl můj první vlastní domov a byl sem to skoro šťastnej. Zítra se sem asi nastěhuje někdo jinej. A co já? Kde budu já?

Dýl se nemůžu týrat. Je načase, aby se Carlotta vohodila a šla na pohovor.

10:45 – Nešel sem. Moje nohy prostě odmítky kráčet správným směrem, takže Carlotta nakonec skončila v cukrárně, kde právě sedím a dopisuju svoji strastiplnou ságu a přitom se cpu okoralým, ale laciným pečivem ze včerejška. Poprvé v životě sem se rozhod, že se postavím za svý morální hodnoty proti pokrytectví. Je mi jedno, co se stane, ale já zkrátka nemůžu žít s zbožně pomatenou rodinou. Prostě nemůžu!

Mám zavolat mámě, aby mi poslala jízdenku na autobus a mám to zkusit s Lancem? Zajímalo by mě, jestli je ještě čas stáhnout ten dopis redakci. Nebo neměl bych raději skočit za tatou a překvapit ho? Možná, že dnes ráno bude v dobrým rozmaru, když se mu podařilo vykroutit se s toho strašnýho sporu a ještě z toho vytřískal opravu bavoráku zadarmiko.

Ach bože! Právě sem přišel ten tlustej Dwayne. Třeba si mě nevšimne. Ale kuš, nestalo se tak.

11:15 – Začíná se to opět vyvíjet velice zajímavě, drahej deníku. Snažím se zachovat klid. Věřte nevěřte, Carlottina váhavá konverzace s Dwaynem přinesla nečekaný ovoce.

Tak za prvé, můj svědomitej společník mi ze svých vánočních peněz odsypal vítanejch deset dolarů jako splátku na zápisný psí zápasy.

„Tak jaké byly vánoce?“ zeptala se Carlotta a předstírala zájem, když si strkala do kapsy nečekaný terno.

S elegancí hrocha si Dwayne nacpal bezbrannou javorovou tyčku do svý bezedný čuni. „Nic moc,“ přežvykoval. „A u vás?“

„Já na tyto vánoce nikdy nezapomenu,“ odpověděla Carlotta. „Opravdu úžasné.“

„A cos dostala?“ zeptal se a za oběť mu padl tentokrát věneček.

„Fantastickou učebnici francouzštiny.“

To mi připomnělo, že zítra se do ní musím pustit. Doufám, že v kanálu bude dost světla ke čtení.

„Pchá, nuda,“ poznamenal Dwayne a polkl. „To já dostal něco mnohem lepšího. Skejtbord a harmoniku a tyč na skákání a tři hry nintendo a tyto špicovní hodinky.“

Dwayne natáhl svou tlustou, opleskanou pazouru. Zběžně sem se na ni mrkl a pak mnou projel elektrickej šok poznání.

„Kdes vzal ty hodinky?“ zavřeštěla Carlotta.

Dwayne si ustrašeně schoval svý rozkydaný zápěstí. „Sou mý,“ trval na svým. „Dostal sem je vod ježíška.“

„Já vím, že jsou tvoje, Dwayne,“ uklidňovala ho Carlotta. „Jsou to velice krásné hodinky. Co je to za model?“

„Copak nevíš? Každej chce takový. Máma musela jet a do Santa Rosy, aby mi je sehnala. Sou to Bradavičnice.“

„Mohla bych si je ještě jednou prohlídnout?“

Dwayne nejistě povytáhl levej rukáv. Carlotta se k němu naklonila a s čím větším vzrušením pečlivě studovala nezvyklej hodinářskej výrobek. Jasně poznávala ten rezavej ciferník, prošpikovanej simulovanou dírou po kulce. Byl k tomu i ten odporně masitě růžovej řemínek s jizvama a velikou, odpornou a chlupatou bradavicí.

„Jsou to velmi krásné hodinky, Dwayne. Vadilo by ti, kdybych se podívala na zadní stranu?“

„A nač?“ zeptal se podezřívavě.

„Chtěla bych jen vědět, kde se vyrábějí. Hned ti je vrátím.“

Pořád ještě nedůvěřivě se odepnul řemínek a podal Carlottě svý drahocenný cibule. V laciný plastický hmotě byl vyraženej název firmy: „American Fashions For Freedom Enterprises, Malibu, CA. World rights reserved. Made in Taiwan.“ Tak všechny světový práva vyhrazený. Hm. Mí podnikaví přátelé tedy postoupili na společenským žebříčku a přestěhovali se do zazobanýho Malibu. Zvláštní, že svýmu partnerovi nedali o změně adresy vědět!

„Naval je sem,“ vyděsil se Dwayne.

Carlotta mu tu nádheru vrátila. „Velice zajímavé hodinky, Dwayne. A jdou dobře?“

„Předbíhaj se každou hodinu vo takovejch pět minut,“ odpověděl, „ale to mně vůbec neva.“

Spokojenej zákazník. To je tajemství obchodního úspěchu.

11:42 – Carlotta přilítla domů a okamžitě volala na informace o meziměstskejch telefonních číslech. Jako zázrakem tam byla firma American Fashions for Freedom Enterprises uvedena. Takže nakonec přece jen nešlo o halucinace vyvolaný zvýšeným přísunem uhlohydrátů. Vytočil sem to kouzelný číslo. Po třech mrtvičnejch vyzváněcích tónech se ozvala Kimberly, která se snažila znít jako dobře placená anglická sekretářka.

„Ahoj, Kimberly,“ řek sem vesele, „tady je tvůj partner Nick. Nick Twisp, bratr Joanie. Vzpomínáš si, ne? Vyrábíte hodinky, který sem navrhl.“

„Ach ano, zdravím, Nicku,“ odpověděla jaksi sklíčeně. „Co se děje?“

„Ty hodinky vypadaj skvěle, Kimberly. Jak dou kšefty?“

„Hrozně, Nicku. Prodělláváme na nich poslední košili. Je to neštěstí. Tento typ jsme už museli dát do výprodeje.“

„Takže žádný zisky?“ zeptal sem se a duše mi nezadržitelně padala do propasti.

„Zisky!? Ty ses zbláznil, Nicku! Musela jsem si sehnat místo číšnice, abych zaplatila nájem na tento měsíc.“

„Ale, ale potkal sem někoho, kdo si je koupil. A nedá je z ruky!“

„No, pár jsme jich prodali. Ale režijní náklady byly astronomický. Všechno to bylo v kalupu, abychom stihli předvánoční šílenství.“

„To je ale fakt škoda,“ vzdychl sem si.

„Nezlob si, Nicku. Mohla bych ti poslat bezplatnej kousek, jestli chceš.“

„Ani ne. Myslim, že sou strašný.“

Takže další terno v hajzlu! Další kamínek do mýho sousoší totálního životního neúspěchu!

11:58 – Ale možná, že ne. Právě sem měl krátkej telefonickej rozhovor s Sheeni.

„Nickie, kde proboha jsi? Rozzuřený reverend Glompiphel právě volal matce. Nepřišels na dohodnutý pohovor!“

„Já tam ani nepůjdu, Sheeni. Rozhodl sem se, že než bych se stal domácím otrokem, tak to radši umřu hlady.“

„Ale, Nickie, co budeš dělat?“

„Nevím, ale teď nejsem schopen rozumně uvažovat. Právě mi mezi prsty utekla další skvělá příležitost.“

„Kdo umřel tentokrát?“ zeptala se Sheeni.

Byl to snad sarkasmus ze strany mý milovaný?

Povykládal sem jí o svým posledním neúspěchu na trhu puberťácký módy.

„A jaks říkal, že se ty hodinky jmenují?“

„Hodinky Bradavičnice.“

„Hodinky Bradavičnice? Určitě?“

„Copak Edison nepoznal svůj bavlníkovej gin, kterej vynalezl?“ trval sem na svým.

„Mám za to, že bavlníkovej gin vynalezl Eli Whitney,“ odpověděla Sheeni. „Nickie, právě jsem se o těch hodinkách dočetla v jednom časopise.

V St.Louis z toho byl skandál. Ušlapali tam šest rodičů, kteří se snažili sehnat Bradavičnice pro svý děti!“

„Kecáš!“

„Nekecám. Je to neuvěřitelný hit. Prodávají se po milionech.“

„Říkalas po miliónech?“ opakoval sem překvapeně.

„Nickie, nic nepodnikej! Hned sem u tebe!“

Milióny. Mám pocit, že sem slyšel říct slovo „milióny“. Nebo ne?

15:20 – Takže šestnáctkrát, milej deníku. Ale tentokrát to bylo poprvé jako zámožný občan. Sheeni je nedostižná. Mistrovsky se pustila o mých záležitostí (jak finančních tak tělesných).

Začala tím, že mě trpělivě požádala, abych jí ukázal onu podepsanou smlouvu.

„Hmmm, a opravdu ji potřebujeme?“ zeptal sem se nervózně.

„Doufám, žes ji pečlivě uchoval, Nickie!“ řekla a začala ztrácet trpělivost.

„Určitě, někde tady musí bejt!“

O dvacet zoufalech minut později sem ten drahocennej dokument našel zastrčenej v obalu desky Ráví Šámara. Sheeni si ho přečetla, vítězoslavně se usmála a vytočila číslo firmy American Fashions for Freedom Enterprises. Tentokrát se ozval Mario. Poslouchal sem přes reproduktor záznamníku.

„Haló, jamenuji se Sheeni Saundersová. Jsem právní zástupkyní pana Nicholase Twispa.“

„Ach,“ řekl Mario a zřetelně sem cejtil, jak se mu rozkmitaly víčka.

„Volám vám proto, abych vám oznámila, že zítra ráno podáváme u federálního soudu v San Francisku podnět k tomu, aby se okamžitě přistoupilo k zákazu distribuce a prodeje hodinek, které navrhl můj klient.“

„Ale to přece nemůžete udělat!“ vydechl Mario. „Právě sme podepsali smlouvu na velkou dodávku do obchodní sítě K–Martu.“

„Samozřejmě bychom to raději vyřešili mimosoudní cestou. Bylo by to k oboustranné spokojenosti. Ale jsme rozhodnuti si vynutit plnění podmínek této smlouvy za každou cenu.“

„My ... my jsme se snažili Nicka najít. Ale neznali jsme jeho současnou adresu!“

„Žádáme okamžitý audit veškerého inventáře, objednávek, uzavřených obchodů a pohledávek,“ pokračovala Sheeni chladně. „Potřebuji je mít zítra do deseti hodin ráno v mé ukiažské kanceláři. A taky musíme mít od vás šek na první splátku autorského honoráře.“

„Dobře," kapituloval Mario. „To není problém. Pošlu to všechno expresně ještě teď. Je pět tisíc dolarů dostačená suma?"

Pět tisíc dolarů!

„Zcela určitě nikolivěk," odpověděla Sheeni. „Zaokrouhlíme to na dvacet pět tisíc. A šek pošlete splatný na moje jméno!"

„Dobrá, dobrá," řekl Mario. „Mimochodem, byla byste tak laskava a poslala náím faxem kopii oné smlouvy? Bohužel jsme tu svou někde založili."

„Samozřejmě," řekla Sheeni. „Mám tu podepsanou smlouvu tady před sebou."

„Tak to je opravdu štěstí," prohlásil Mario s obtížně skrývanou neupřímností. „Vyřiďte prosím, Nickovi, že se omlouváme, že ho Kimberly poslala k čertu. Je dnes trochu vystresovaná. Máme zaděláno, jestli mi rozumíte. Nechápu to. Tak jsme si dávali pozor!"

Sheeni odvětila, že ji mrzí, že mají osobní problémy, pak mu nadiktovala svý méno a adresu.

„Ach, Sheeni, rád bych tě zlíbal!" zvolal sem, když zavěsila.

„A kdo ti v tom brání?"

Pak sme se vášnivě líbali.

„Sheeni," řek sem, když sem lapal po dechu. „Jen jednu jedinou otázku. Proč sis ten šek nechala vystavit na svý méno?"

„Aby se dal snáze proplatit, miláčku," odpověděla. „Nezapomeň, že Nick Twisp je pořád ještě na seznamu hledaných osob FBI."

„Teda, ty taky myslíš na všechno."

„Kromě toho mi to umožní získat mých patnáct procent provize."

„Patnáct procent?"

„Ano, drahý Nicku. Je to jen velmi skromná odměna tvému právnímu zástupci."

„Ty teda opravdu myslíš na všechno."

Náhle sem zjistil, že sem zamilovanej do velice bohatý ženy. Brzy sem se s ní i miloval. Při této slavností příležitosti sem se odvážně rozhodl uvést další vymakanou milostnou techniku. Sheeni byla očividně (a hlasitě) spokojena.

16:49 – Zatímco Sheeni šla do kanceláře svýho otce, aby odeslala důležitej fax, Carlotta spěchala k Hárošovým rodičům s vyplněnou nájemní smlouvou. Doma byl pouze onen řečený mladík. Právě si posiloval svý zakrnělý muskle na nářadí. Byl nadšenej a samozřejmě trochu závistivej, když sem mu vybalil svůj dnešní obchodní úspěch.

„Tjůda!“ vykřikl, „takže já kamarádím s člověkem, kterej vynalezl Bradavičnice! Už se těším, jak se s tím pochlubím všem ve škole!“

Celej vyděšenej sem musel svýho kámarada zapřísáhnout, že se o tom, kromě něho, nikdo nesmí dozvědět!

„Ale proč, Carlotta?“ protestoval.

„Nemohu si dovolit žádnou publicitu,“ odpověděl sem.

„Nezapomeň, že i agenti FBI čtou noviny!“

„Ježíšikriste, Nicku, ty dopadneš jako ten Howard Hughes, ten podivínskej, utajenej multimilionář! Možná ještě podivínštější. Nemyslím, že by Howard musel běhat po světě oblečenej jako holka!“

Tak z toho strach nemám. Společnost vždycky omluví extravagance bohatejch. Lidé je shledávají roztomilejma.

18:38 – Carlotta do sebe rychle hodila večeři v řecký restauraci a pak se vydala na Hlavní obhlídnout roh hojnosti, kterej se jí dneškem otevřel. Ve výkladní skříni se na ni vstřícně díval jeden obzvlášť silnej laptop a poslušně vrtěl modemovým ocáskem.

„Vydrž, maličkej,“ zašeptal sem. „Brzy budeš mít útulnej domov.“

Trochu dál si Carlotta všimla příjemnýho novýho poutače, kterej zářil ve výkladní skříni obchodu pana Flamperta: „Hodinky Bradavičnice!!! Zásilku očekáváme každým dnem. Můžete okamžitě složit zálohu!“

Je jasný, že poptávka převyšuje nabídku. V tom případě, jak praví neměnnej zákon trhu, je zapotřebí zvednout ceny. Musím na to upozornit svý obchodní partnery.

19:30 – Carlotta se převlíkla a osvěžila svůj mejkap. Už musím jít, abych nenechal ty dva zamilované dlouho čekat.

22:05 – Klaplo to přesně jak hodiny, milej deníku. Myslím, že bych se měl začít angažovat jako strategickej poradce Pentagonu. Mysl tak hluboce racionálního úsudku jako je ta moje by se měla věnovat možným eventualitám vedení třetí světové války.

Přesně v 19:59 se Carlotta úspěšně probojovala do zadního traktu zahrad rodiny Joshiových. Jak bylo v plánu, zamilovanej básník již netrpělivě čekal, tentokrát bez jakékoli knihy, v mrazivý tmě pod jabloní.

„Carlotto,“ zašeptal, „jsem mučen pochybnostmi!“

„Musíš je umlčet,“ sykl sem. „Cesta zpátky už není!“

Carlotta si sundala černý šál a pevně jím omotala básníkovy oči.

„Trente, vidíš něco?“

„Můj zrak je zcela vyhaslý, Carlotto. Jsem slepý jako Homér.“

„Výborně!“

Carlotta z kabelky vyndala roli lepící pásky, odstřihla pruh velikosti asi třiceti čísel a přelepila jím básníkovu pusu.

„Trente, řekni něco!“

„Nmnmnmn,“ odpověděl.

„Výborně! A máš kondom?“

„Nmnmnmn.“

Carlotta si to vyložila jako kladnou odpověď, chytla napruženýho milence za paži a vedla ho stíny k setmělýmu oknu Apurviny ložnice. Když sme se přiblížili, okno se tiše otevřelo a ovanula nás svůdná vůně parfému.

„Akorát včas,“ zašeptala nádherná dívka uvnitř a vyklonila se do matnýho měsíčního světla. Jaká škoda, že její milovanej nemůže vidět ty nádherný, snědý ňadra, který se jí dmou nad průsvitnou podprsenkou. Černá maskara jí rámuje obrovský tmavý oči a její dlouhý, třpytivě vykartáčovaný prameny hedvábnejch vlasů se jí kaskádama valí na nahý ramena.

„Hra už začala?“ zašeptal sem.

„Ano, Carlotto. Copak neslyšíš? Rodiče, Vijay i Sheeni hrají v obývacím pokoji. Nikdy mě nenapadlo, že skrebl je tak nevázaná zábava!“

„Je, když ho hraje Sheeni,“ poznamenal sem.

Apurva natáhla svou překrásnou ruku. „Pojď, drahý, pomohu ti.“

Apurva táhla nahoru, Carlotta tlačila zespodu a společnýma silama se jim podařilo dosmýkat slepýho básníka přes parapet okna.

„Čtyřicet pět minut, Apurvo,“ zašeptal sem. „Víc ne. Sheeni rychle vyhrává. Počkám tady.“

„Díky, Carlotto. Jsi opravdová přítelkyně.“

„Nmnmnmnmnm,“ doplnil ji její společník.

Apurva zavřela okno a nepřejícně zatáhla i závěsy. Carlotta se opřela o chladnou římsu a čekala. O pět minut později mě k smrti vyděsil zvuk otevírající se branky. Srdce se mi divoce rozbušilo, neboť se ke mě stíny blížila zakuklená, mohutná postava. Těsně předtím, než sem se rozeřval hrůzou, ta postava promluvila.

„Carlotto, seš to ty?“

„Soňo?“

„Ahoj, Carlotto!“

„Soňo! Co tu k čertu děláš?“

„On je tu, že?“

„Ano, je. Už ho zase pronásleduješ?“

„Pořád ne. Já ho miluju, Carlotto. Vím, že je to jediný muž, kterýho budu v životě milovat. A nemohu ho mít.“

„Nebudeš, nebudeš tady dělat scény, že ne?“

„Ne, Carlotto. Budu úplně potichu. Můžeme tu počkat spolu. Ty ho taky miluješ, viď.“

„No, vlastně asi ano.“

„To je v pořádku, Carlotto. Vím, jak se cítíš. A když seš ochotná mu pomoci, aby mohl být s Apurvou, pak i já budu takto velkorysá.“

„Takto má být, Soňo. Právě vykonáváme šlechetný čin sebeoběti – v tradici šlechetného Sidneyho Cartona z *Příběhu dvou měst*.

„Nezlob se, to sem nečetla. Ale vím, co máš na mysli. Puká ti srdce, Carlotto?“

„Zřejmě jo.“

Objala mě svou navoněnou náručí. „Buďme si sestrami ve svým zármutku, Carlotto.“

„Skvělý nápad, Soňo,“ uměl sem ocenit, když už ne ten cit, tak aspoň ty obrovský kozy.

„Zajímalo by mě, jestli to dělají právě teď,“ zašeptala.

„S největší pravděpodobností ano,“ odpověděl sem.

„Do srdce mi vniká nůž, Carlotto.“

„Mně taky,“ lhal sem. „Je jich několik a všechny jsou rezavé a tupé.“

„Neskončíme to společně?“

„Samozřejmě, že ne, Soňo. Musíme to přežít. Dospívání je plné přechodných traumat, ale lidé je překonají. Jednoho dne budeme šťastné.“

„Myslíš, Carlotto? Opravdu si to myslíš?“

„Vím to. Někde, možná hodně daleko je chlapec, za kterýho se provdáš. Ale ty ho ještě neznáš a on nezná tebe. Musíš žít, abyste se mohli jednoho dne najít.“

„Doufám, že se právě neláduje sladkostma. A nebo že to nedělá s nějakou jinou holkou.“

„Určitě ne, Soňo. Je nejspíš stejně osamělej a nešťastnej jako ty.“

„Tak to neříkej, Carlotto. Kdopak by si chtěl vzít za muže pomatenýho ztroskotance.“

Měla pravdu.

Další půlhodinku sme ještě klábosily a pak se moje přítelkyně uvolnila z našeho tropickýho objetí, rozloučila se a po špičkách odťapkala do mrazivý noci neopětovaný lásky. O chvilku později se opět Carlottě nad hlavou tiše otevřelo okno a pomalu se spouštěly k zemi dvě šlapky, pak dvě nohy, následovaný mužným torzem, dvěma silnýma pažema a oslepenou, umlčenou, bohu podobnou hlavou.

„Nashledanou, drahý,“ tiše na něho zavolala Apurva, nyní provokativně obnažená. „Tuto noc budu střežit v duši jako ten největší poklad.“

„Mnmnmnmn,“ odpověděl její Romeo.

„Děkuji ti, drahá Carlotto,“ dodala Apurva. „Příští týden ve stejnou dobu?“

„No, uvidíme,“ odpověděl sem. „To záleží na tvých rodičích, Možná, že nebudou mít chuť si tu prohru tak brzy zopakovat.“

„Pokusím se je přesvědčit, že rozvíjí intelekt,“ odpověděla a poslala polibek svýmu němýmu a slepýmu milenci.

Trent zamával směrem ke garáži, když sem ho odváděl brankou a příjezdovou cestou z dosahu Joshiových. Když sme dorazili do bezpečí tmavý, liduprázdný ulice, sundal sem mu oslepující šálu a lepící pásku ze rtů.

„Tak jaké to bylo?“ zeptala se taktně Carlotta.

„Neskutečné,“ odpověděl mi a ani si nevšiml mohutnýho stínu, kterej na něho číhal za telefonní budkou na druhý straně ulice. „Překypující, Carlotto. Tento zážitek byl mnohem intenzivnější s takto vyřazenými smysly. Jsem teď někdo úplně jiný, Carlotto. Našel sem smysl života.“

„Opravdu?“ zaujalo mě to. „A to je co?“

„Transcendentní fůzi naší reciproční jinosti.“

Asi má na mysli „sex“. Tak to sem mu klidně mohl říct už dřív.

Dali sme si ještě postkoitální hamburger s hranolkama (platil Trent) a pak už Carlotta spěchala domů, kde ni čekaly dvě zprávy na záznamníku. V první z nich mi Hároš oznamoval, že jeho matka přijde zítra v 11:30, aby Carlottu provedla po domě. Kladl mi na srdce, aby se nikde neválely moje krámy.

Druhej vzkaz byl od mý jediný a největší lásky: „Ahoj, Carlotto. Doufám, že jsi spokojena. Nejen že jsem navždy ztratila svou první lásku, ale musela jsem také podstoupit bolestně ponižující prohru ve skreblu. Vijayův otec podvádí tím, že používá spoustu indianismů a podivnejch odbornejch termínů z oblasti počítačů. Jak já ty bezcitný mašiny nenávidím. Přijď zítra na snídani a počkáme na tu expresní zásilku společně. Mimochodem, matce jsem řekla, žes žádný vzkaz od reverenda Glompiphela nedostala a kromě toho, že nečekané dědictví tě vysvobodilo od těžkého životního údělu. Neříkal náhodou Trent něco o své drobné aférce? Jsem tak zvědavá. Zítra mi to musíš všechno povyprávět. Zatím ahoj.“

Přestože Trentovy včerejší intimní zpovědi na chodníku a později v bistru byly pravděpodobně zamýšleny pouze pro mý uši, zítra je slovo od

slova zopakuju Sheeni. Je to pro její vlastní dobro (a moje taky) aby přesně věděla, jak si Trent s Apurvou stojí a (což je možná ještě důležitější) kde a jak si s ní lehá.

Čtvrtek, 31. prosince

Silvestr – Zamysleme se třeba nad takovou ranní erekcí. Je to nádherná metafora naděje a novejch sil! Jak by si člověk mohl začít zoufat, pokud jeho klín zdraví každej novej den takovým galapředstavením fyziologickýho optimismu? A jaká to anatomická pobídka k filozofickýmu zamyšlení nad posledním dnem v roce!

Před dvanácti měsíci sem byl osamělým, opuštěným, třináctiletým panicem pod pantoflem tyranskejch rodičů. Dnes jsem nezávislý, podnikavý, skoro patnáctiletý spisovatelský velikán, kterej je angažován v intenzivně tělesným vztahu s ženou svýho srdce. A mý jebáky už taky nevypadaj tak strašně.

9:37 – Zatím žádnej šek. Sheeni i Carlotta se brání panice společným čekáním v malým doupěti hned vedle vstupních dveří. Je to útulná místnost s nerušeným výhledem na ulici. V obýváku prozpěvuje Sheenina obstarožní matka kostelní žalozpěvy a odstrojuje vánoční stromek. Pan Saunders je už v kanceláři, kde si připravuje své velké, zdrcující soudní pře nastávajícího roku.

Vylíčil sem Sheeni včerejší Trentovu epizodu s Apurvou do všech detailů. Je z toho samozřejmě vedle, ale myslím, že se s tím brzy vyrovná. Říká, že všechny její pocity žárlivosti jsou převáženy její sympatií vůči dvěma ubohým obětem tvrdého útlaku. Ale mám pocit, že ji příliš nenadchlo, že Trent komunikoval se svou láskou tak, že jí psal zamilovaný vzkazy přímo na prsa.

9:59 – Tak a je to tady. Velká obálka plná nudnejch účtů, dva kusy prémiových Bradavičnic a neuvěřitelnej šek (jen těch nul co tam je!). Valíme s tím lupem do banky.

11:20 – Není nad to přijít do banky s šekem na pětadvacet tisíc dolarů a bejt svědkem servilního pochlebování ze strany vlastního bankéře. Jako velcí vkladatelé jsme vedeni coby členové exkluzivního spolku Prestige Club, což nás opravňuje k využívání mnoha elitních služeb, jež sou normálně přístupný pouze prominentním republikánům. Založili sme si společný konto – další důležitej krok, jak to aspoň cítím, k budoucímu

manželskýmu poutu. Každej z nás dostal od našeho vděčnýho bankéře dva tisíce dolarů v hotovosti.

A teď vzhůru do cukrárny, kde Carlotta zaplatila za vybraný zákusky a dvě velký kávy zbrusu novou stodolarovkou. Na zarostlý štamgasty v neforemnejch flanelovejch košilích a ušmudlanejch kšiltovkách s reklamama na podivný značky pásovejch pil to udělalo velikej dojem. Jeden z těch neholenejch pitomců nabídl Sheeni dvacet babek za její Bradavičnice, ale ta zdvořile odmítla. Carlotta tak sentimentální nebyla a tuto transakci promptně uskutečnila.

12:10 – Když se Carlotta se Sheeni dostavily na prohlídku domu, Hároš s matkou už na nás čekali na přední verandě.

„Ach, to je nádhera!“ zvolala Carlotta, když je následovala do obýváku. „Jaké kouzelné tapety! Sheeni, ty jsou ale rozkošné, není-liž pravda?“

„Úplně hypnotizující,“ souhlasila moje společnice. „Jsou tak poválečné!“

„Ne, drahá,“ opravil sem ji, „chtělas snad říct předválečné.“

„To záleží na tom, o jaké válce mluvíte,“ podotkl Hároš. „O občanské?“

„Slečno, kolik jste říkala, že je vám roků?“ zeptala se podezřívavě paní DeFalcová.

„Čtyřiadvacet,“ odpověděla Carlotta a obdivovala odporně křiklavej potah na gauči. Aby si Carlotta trochu přidala let, půjčil sem pro ni od paní Saundersový pár nemoderních náušnic a špricl jí za uši usedlej parfém stejnýho původu. „Je ten pronájem včetně toho kouzelného nábytku?“

„Pokud ho chcete,“ odpověděla Irena. „A kde jste to říkala, že pracujete?“

„Je to uvedeno v návrhu nájemní smlouvy, paní DeFalcová. Jsem nezávislá investorka a spisovatelka. Kudy se jde do kuchyně? Tudy?“

„Ach no, necháme ji natřít, budete-li si to přát.“

Společnost se přemístila do kuchyně, kde Carlotta nahlídla do všech skříněk a zásuvek.

„Ne, řekla bych, že nátěry jsou v poměrně dobrém stavu,“ lhal sem. „A tak pěkně se hodí k těm kachličkám a linoleu.“

„Podívej, Carlotto,“ řekla Sheeni. „Ten sporák je bez poskvrny.“

„Nějak jsem to tušila,“ odpověděl sem. „Paní DeFalcová, ty hrnce a pánvičky, a veškeré kuchyňské zařízení je také v ceně?“

„Pokud je chcete. A co vlastně píšete?“

„Většinou literaturu. A kudy se jde do koupelny?“

„Ach ano, tudy.“

Prohlídka pokračovala primitivní koupelnou do ložnice, kde to ještě páchlo nedávným zamyšlením nad ranní erekcí.

„Já vám řeknu, to sou ale krásné šaty!“ zvolala Carlotta, když otevřela dveře skříně. „I ty jsou v ceně?“

„Předpokládám, že ano,“ řekla paní DeFalcová. „Aspoň mi ušetříte cestu do dobročinné sběrny oděvů. A hodí se docela k vašemu stylu.“

„Dům je perfektní,“ prohlásila Carlotta. „Velice ráda bych si ho pronajala.“

„No, víte, já nevím,“ řekla paní DeFalcová s pochybností v hlase. „Měli jsme představu někoho staršího. Možná starý mládenec v důchodu, který by se o dům staral a sem tam něco opravil.“

„Carlotta by vám zaplatila na celých šest měsíců dopředu,“ vložila se do toho Sheeni.

„Pak jsme dohodnuty,“ souhlasila Irena.

Mám rád bytnou, která se umí impulzívně rozhodovat. Vypsal sem jí šek na čtyři tisíce osum set dolarů a s úklonou převzal klíče. Můj sladký, ošklivý domov! Je můj!

14:47 – Tak hádej, můj milej deníku, na čem to právě teď píšu? Na svým novým, 586–kovým laptopu s barevným monitorem se super vysokou rozlišovací schopností a obrovským šestisetmegabajtovým harddiskem. A ta rychlost! Ta síla! Ten imperativ k tvořivý literární práci!

18:14 – Kam se ten čas poděl? Bez přestávky, bez oběda a najednou je venku tma. Sheeni právě volala, že přišla další zásilka z Malibu. Hned ji přinese. Doprčic, doufám, že se tady příliš nezdrží. Sem právě uprostřed instalace Windows.

19:28 – Sheeni ztropila hroznou scénu a přinutila mě tu mašinu vypnout. Deme se navečeřet a „řádně oslavit Silvestra“ (její slova). Řek bych, že se chce jen prohazovat se svým novým safírovým náhrdelníkem. Je samej třpyt.

Překvapení z Malibu obsahovalo šest párů originálních modelů s názvem Botolíny a vzkaz od Maria, že na jméno Silničářky už má kdosi patent. Chce, abychom ty tenisky ve tvaru sportovních aut vyzkoušeli a zjistili, jaká by byla poptávka. Již sem zapsal první negativní reakci ze strany vytříbený dospívající krasavice. Tvrdí, že tenisky se zabudovanýma předníma i zadníma světlama se jí prostě nehodí k safírovýmu náhrdelníku za dva tisíce osm set dolarů. Takže jen Hároš s Carlottou budou dnes večer předvádět nový módní trendy. Můj kamarád a mladší pan domácí nám slíbil, že se pokusí štípnout klíčky od falkona a odvézt nás všechny k Flekatý sově, nejprestižnější (a nejdražší) ukiažský paluši.

23:30 – A zase doma. Nemůžu moc psát. Těžko stravitelnej živočišnej tuk mi ucpává všechny tepny vedoucí k mozku. Sheeni právě zavolala domů a dostala povolení, aby u mě mohla zůstat přes noc. Doprčic, to se zas dnes k počítači nedostanu. Doufám, že si neplánuje, že by se tu flákala i celej zítřek.

Botolíny vyvolaly v restauraci obrovskou senzaci. Možná, že budou ještě větším hitem, než Bradavičnice. Musím se ale domluvit s Mariem o umístění baterií. Zatím to vypadá tak, že pleťově zbarvený dráty se šplhají od pat přes lýtka až do malýho zásobníku, kterej je elastickým podvazkem připevněnej na stehně. Baterie navíc trapně štěrchají, když jdete, a mají tendenci hmoždit ohanbí, když si chcete sednout. Pod Carlottinýma šatama vidět nebyly, ale Hároš v těch gatích vypadal, jako by mu otekly varlata a ještě se mu nějak podivně vyvrátily. Možná, že to vyřeší plochá akumulační baterie, která by se zapustila do podrážky.

Už musím končit. Sheeni se právě vynořila z koupelny a nemá na sobě nic než exkluzivní náhrdelník skorem za tři tácy. Šťastnej novej rok, Nicku!

LEDEN

Pátek, 1.ledna

Tak už devatenáctkrát, můj drahý deníku. Dvakrát včera v noci za ohlušujících výbuchů světlic nad údolím a jednou dnes ráno za zvuků poměrně přidušenější, avšak neméně výbušný salvy. Skvělej způsob, jak začít novej rok. Stačí to k tomu, abych na chvíli přestal myslet na svůj novej kompjůtr. Carlottě po tý horizontální dřině trochu vyhládlo, a tak vytočila tatovo číslo.

„Rezidence ... pana ... Twispa," protahoval známej hlas ve sluchátku.

„Paní Cramptonová?"

„Ne ... tady ... paní Fergusonová."

„Ach ano, vždyť jste přece vdaná – za toho ambiciózního vůdce dělnické třídy. Paní Fergusonová, tady Carlotta Ulanská. Ráda bych vás zaměstanala."

„To je ... od vás ... milé. A odkdy?"

„Okamžitě. Paní Fergusonová, mohla byste nám přinést snídani pro dva?"

„Jistě ... hned ... Slanina ... vajíčka ... domácí pečivo ... a džem z černýho ... rybízu. Bude ... to stačit?"

„Myslím, že ano."

„Slečno ... Ulanská ... sem hned ... u vás."

10:30 – Moje milovaná odešla domů plně a po všech stránkách uspokojena, ale slíbila, že se odpoledne vrátí a přinese mi „pěkné překvapení". Moje služebná právě umývá nádobí od snídaně. Carlotta odpočívá ve svým pokoji po mohutným kalorickým útoku. Mimochodem, jak člověk skryje použitý ochranný prostředky před svýma služebnýma?

Zajímalo by mě, jestli někde existují telefonické informace, kde by ty nový zbohatlíky náležitě poučili.

Paní Fergusonová mi sdělila, že nechala stručnou výpověď tatovi na kychuňským stole. Její bejvalej zaměstnavatel byl pořád ještě v limbu s mou starou učitelkou z mateřský školky.

„Nebudu tu ... slečnu Sandersovou ... postrádat," řekla paní Fergusonová. „Neustále ... se snažila ... propašovat ... do mý ... kuchyně ... polotučný mlíko. Do mý ... kuchyně! Nesnesu ... ten modrej šmejd! V ... mý kuchyni ... nikdy!"

Tak to si dám líbit – služka s principielními zásadami!

13:30 – Sheeni se tu právě stavila se svým „pěkným" překvapením: malým, ošklivým čoklem, s jeho miskou, gumovou žvejkací kostí, kartáčkem, protibleší tinkturou a zechcanou postelí. Odpornej Albert je zase s náma. Dokonce ani Francois nebyl jeho návratem nadšen.

„Ale Sheeni," protestovala Carlota, „proč nemůže zůstat natrvalo u Trenta: Vždyť tam má kamaráda Jeana Paula!"

„Carlotto, ty mě překvapuješ," zvolala Sheeni. „Vždyť je to naše drahé dítě lásky! A já myslela, že s ním budeš chtít být navždy. A kromě toho vím, že Albertovi přítomnost toho druhého, tak příšerně nevychovaného psa může uškodit. Nemohu ho nechat v tom stresujícím prostředí ani o minutu déle."

„Ahoj, Alberte," řekla naštvaně Carlotta. „Pamatuješ si na mě ještě?"

Odpornej čokl zavrčel, ohnal se mi po kotníku, což způsobilo, že mi začalo téct oko na těch novejch drahejch punčocháčích. Tak za to mi to zvíře zaplatí.

15:15 – Carlotta dala svý služebný velkoryse volno na zbytek svátečního dne a vydala se s Sheeni venčit naše dítě lásky do vopuštěnejch ulic našeho města. Všichni se vyvalovali uvnitř, čučeli na fotbal a cpali se mastnejma pochoutkama, aby tak odvedli pozornost od blížícího se začátku vyučování nebo pracovních povinností.

Když sme se tak potulovali, Carlotta toužila vzít Sheeni za ruku, ale nakonec nad tímto nutkavým impulzem přece jen zvítězila. Ukiah, uvědomil sem si, ještě není připraven na otevřený projev lesbické lásky.

„Carlotto," poznamenala Sheeni. „Procházela jsem ty účty. Vypadá to velice slibně. Už brzy budeš milionářka."

„To je milé."

„No, příliš nadšeně to nezní!"

„Sem za to bohatství vděčnej, Sheeni. Já jen …"

„Jen co?"

„Sheeni, uvědomuješ si, že budu muset zbytek svýho mládí prožít jako žena? Chápeš, co to všechno obnáší?“

„Jistě, Nicku. Vždyť konec konců máme stejný osud.“

„Jo, ale pro tebe je to jednodušší. Seš emocionálně a fyzicky na tu roli stavěná. Pro mě je to nesnesitelný břemeno. Prostě mládí v hajzlu.“

„Všichni musíme do jisté míry přijmout kompromisy, Carlotto,“ odpověděla. „Pokus se projevit trochu víc pragmatismu. Podívej se na mě, s čím vším se musím vyrovnat já.“

„Co máš na mysli, Sheeni?“

Sheeni se rozvášnila: „Život v zaprděným Ukiahu. A počítačem posedlej kluk, kterej chrápe, vyhýbá se pravdě a nosí vycpanou podprsenku pod svýma nemoderníma hadrama.“

Jako obvykle měla moje milovaná zase pravdu. Musím si vzít příklad z Binga a začít počítat dary, jichž se mi dostalo. Sem bohatej, inteligentní, zdravej, mužnej, ne zrovna odpudivej a můžu se těšit relativně jistejm milostnejm citům jedné z nejúžasnějších dívek nejen naší éry, ale pravděpodobně i předchozích i následujících. Měl bych být za to všechno vděčnej. Celkově sem dokonale vybavenej na toto obrovský dobrodružství, kterýmu říkáme lidskej život.

16:25 – Tak ti teda moc děkuju, Bingu. Přímo existenciálně. Když sem se vrátil domů, našel sem na záznamníku tento vzkaz: „Carlotto, tady je slečna Pomdrecková. Objevil se vážný problém s tvým lékařským posudkem. Slečna Arbulashová si přeje, abys ji přišla navštívit do dívčích šaten hned v pondělí ráno. Určitě přijď včas! A kde jsou tvoje školní záznamy z předchozích škol?“

„Do řiti,“ ulevil sem si.

Albert zavrčel a vyskočil na gauč.

„Okamžitě si ten škleb vyhoď z huby!“

Ohrnul horní pysk a podíval se na mě s opovržením.

„Dám krk za to, že slečna Arbulashová bude potřebovat velkorysýho sponzora, kterej by jí zaplatil výdaje spojený s volbou Miss Universe,“ napadlo mě. „A co se týče tebe, Alberte, myslím, že ti koupím obrovskýho, čistokrevnýho dobrmana, aby ti dělal společnost.“

Albert přestal ohrnovat pysk, poníženě se nahrbil a pokusil se mi olíznout ruku.

Tak vida: bohatství se někdy celkem šikne.

C. D. Payne
Mládí v hajzlu 3

Z anglického originálu Youth in Revolt
vydaného nakladatelstvím Aivia Press
přeložila Tamara Váňová
Odpovědná redaktorka Zuzana Voráčová
Ilustrace na obálce C. D. Payne
Grafická úprava obálky Jan Dungel
Grafická úprava textové části Boris Mysliveček
Počítačová sazba Vladimír Ludva
Tisk a knihařské zpracování
Grafické podniky Kusák, s. r. o., Vyškov
Jako svou 317. publikaci v edici Start vydalo
Nakladatelství JOTA, s. r. o.

Křenová 19, 602 00 Brno
Redakce tel.: 05/4353 0208,
fax: 05/4353 0203
Expedice – tel./fax: 05/4353 0214
e-mail: jota@jota.cz
www.jota.cz
V Brně roku 2002
Počet stran 216
Vydání druhé

ISBN 80-7217-113-5

ROZHOVOR S AUTOREM

O: Proč je humor ve vašich románech tak dětinský a nedospělý?

CDP: Říkám tomu tvrdý realismus. Nezapomínejme, že se pokouším předstírat, že jde o deníky čtrnáctiletého chlapce. Mladíci jeho věku se čile zajímají o své tělo a těla ostatních lidí. Ještě se nenaučili předstírat – jako to činí dospělí – že své tělesné funkce nevnímají. Ten humor může být nevybíravý, ale nezapomeňme, čemu jsme se v tom věku hihňali.

O: Proč postava Nicka nevykazuje větší vývoj a změnu?

CDP: Je to jen další neoddiskutovatelná realita. Na rozdíl od učitelů tvůrčího psaní se já osobně domnívám, že skuteční lidé se mění rychlostí posunu ledovce – pokud vůbec.

„Něco vám vypadlo, paní," řekla prodavačka netečně.

Vysvětlil sem si tu poznámku jako komentář k mýmu hudebnímu vkusu. Ta to evidentně nadopovaná mladá žena purpurovejch vlasů mi zřejmě sdělovala, že mi ze seznamu vypadly tituly nejnovějších, mozek ničících hevymetalových skřeků.

„To je pro mou tetu v Clevelandu," omluvila se Carlotta. „Má trošku konzervativní vkus."

„Něco vám vypadlo," opakovala flegmatická prodavačka a ukázala na svou hruď v barevným triku.

Pane Bože, pomyslel sem si, ta ženská je úplně zfetovaná. To jí dovolí si to pichat i u pokladny? Jen doufám, že by mi mohla vrátit o nějakou tu dvacku navíc.

Pak se Carlotta podívala na svou hruď. Přívodní drát do sluchátka se zachytil za jednu z vycpávek a povytáhl ji. Do výstřihu se jí vyklopil bílej naducanej molitan. Začervenala se, uvolnila přípojku a spěšně si upravila poprsí.

„Je to novinka – parfémovaný polštářky," vysvětlovala. „Je to teď velkej hit támhle u Flamperta."

„Tam já nikdy nakupovat nechodím," uraženě oznámila prodavačka a vrátila mi přesně spočítaný drobný. „Prodávají tam erotické časopisy."

Dořiti, já věděl, že sem na něco zapomněl.

ISBN 80-7217-113-5